

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

hvetekornet

Nr. 10
Oktober
1985

Mediastorm mot
T.L. OSBORNS
besøk i Norge.
STOR
REPORTASJE

Kathryn Kuhlman
vitnesbyrd:
EN PAKT MED
DEN HELLEGE ÅND

Lewi Pethrus
usensurert:
PINSEMENIGHETENES
FRIHET!

Rehma-lærer Brian McCullam:
SKILLE MELLOM TRO OG DÅRSKAP

Redaktør
Rolf Erik Janøy

Adresse til redaksjon og ekspedisjon
Boks 770
3191 HORTEN

Besøks adresse:
Baggerødgt. 5, HORTEN

Ekspedisjon og distribusjon
Inger Svendsen
Treffes mand. - torsd. 9.00 - 14.00
Telf. 033-44 726

Redaksjonssekretærer
Unni Flatha, Ellen Ofte Jakobsen
Anne Hove Sumnarvik

Faste medarbeidere
Leif Jacobsen, Pelle Karlsson, Bjørn Lindvig,
Jim McInnes, Sven Nilsson, Magne Vågnes
Åge Åleskjær

Grafisk form og tegnegruppe
Leif Harry Håvåg, Rolf Jansson,
Svein Thorkildsen, Ivar Øksendal

Redaksjonell målsetting
Hvete-kornet er et nordisk tidsskrift for fornyelse, fellesskap og fostring. Bladet vil på kristen grunn arbeide for og med Guds folk. Uavhengig av organisasjoner og grupperinger vil vi fritt rapportere om hva Gud gjør i Kristi Lege-me. Vi ønsker å være med å formidle Guds planer og hensikter med sin menighet i dag. Vi vil samle om Jesus Kristus, virke for kjennskap og åpenhet for Åndens gjerning, slik at den enkelte kristne og den lokale menighet kan fornyes utfra bibelske prinsipper
Hvete-kornet vil tjene Kristi legemes oppbyggelse.

Annonser
For priser og avtaler kontakt
Anita Gunnerød, tlf. 033-52 050,
X ART & PRESS A/S,
Bilet 12, 3080 Holmestrand.

Regnskap
Jan Jensen
Revisjon
Registrert revisor
Svein V. Korsgården
3080 Holmestrand

Abonnement
Norge og Sverige kr 110,- pr. år, Danmark D.kr. 140,-. Kan bestilles ved å sende navn og adresse til ekspedisjonen. Gaveabonnement 1 år kr. 110,- (Flypost til utlandet + kr. 80,-)
Bankgiro nr. 2450.07.10167
Dansk postgiro: 9 46 40 26
Svensk postgiro: 42 49-9
Abonnement er bindende inntil skriftlig oppsigelse.

Signerte artikler
og innlegg uttrykker forfatterens meninger. Disse er ikke nødvendigvis å oppfatte som redaksjonens.

Ettertrykk
av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

Sats, paste-up, repro og trykk:
Tangen-Trykk A/S, Drammen

SUKSESS

Tekst: Rolf Erik Janøy

En «trend» i vår tid er ønsket om å gjøre suksess på det *personlig* plan. Det skrives stadig mer om emnet, og denne samtids-tendensen har fått navnet «YAP-kulturen». Bladet «JEG» er kommet, og det vil snart få en konkurrent som typisk nok vil hete «SUKSESS».

For og imot

Også blant kristenfolket tales det om suksess, dvs. det tales for og imot i til dels sterke ordelag. Så her kan i alle fall krefter som ønsker diskusjoner og motsetninger blant kristenfolket, notere en viss suksess.

Jeg tror ikke de som taler om suksess i kristen sammenheng, er inspirert av den egosentriske tankegang som mange mennesker vil forbinde med et slikt uttrykk. Man tenker sikkert på den seier Guds folk er lovet av Herren selv i Ordet. En sterk og klar trosforkynnelse om hva vi er og har i Kristus, kan gjøre mange av oss godt. De fleste behøver mer frimodighet til å tro Gud for forhold som angår vår hverdag, og å løses fra falsk mindreverdsfølelse og selvfordømmelse. Det norske kristenfolket har så visst ikke trodd for mye på de løfter Herren har gitt oss om et velsignet og rikt overflodsliv.

Våger vi ikke å tro at Gud vil det beste for oss, og anser at enhver motgang er noe Herren sender for å tukte oss, beror nok det mer på egenprodusert «fromhet» enn på sann guds frykt. Trangen til å pine seg selv på Guds vegne både i tankeliv og holdninger, er et typisk trekk ved menneskelig religiøsitet. Vi finner tragiske utslag av det både i hedensk overtro og i ulike religioner. Evangeliet budskap står i en frigjørende motsetning til dette. Der møter vi ordet om opprettelse, forløsning og frigjørelse fra det

som tynger og binder, alt som et Guds verk i Kristus.

Glede i Den Hellige Ånd og fred med Gud, seg selv og medmennesker er en naturlig tilstand for den som lever Kristuslivet. Skulle vi ha andre behov, ønsker Paulus frimodig at hans Gud «som er så rik på herlighet i Kristus Jesus, skal gi dere alt dere trenger» (Fil 4,19). Det hører med til barnekåret å ha full tillit til at Far både kan og vil sørge for oss

Rett fokus

Én grøft er det at vi ikke våger å tro at Gud mener det Han lover oss i sitt eget Ord, en annen er at vi blir mer fokusert på velsignelsen enn velsignereren. Når vi bruker ord som suksess kan det vekke forventninger om framgang etter denne verdens målestokk. Men kjødlige ambisjoner og Guds rikes fremme lar seg ikke kombinere, kjød og Ånd har stikk motsatte interesser.

Aldri har Guds rike seiret som gjennom Jesu jordiske liv. Vi kan tenke på mange ord som karakteriserer Jesu tjeneste, men «suksess» blir et altfor tynt begrep i den sammenheng. Når vi ser på de kvinner og menn som opp gjennom historien har betydd noe for Guds sak, blir det kunstig å tale om «suksess». De ble foraktet, motarbeidet og forfulgt, ofte fikk de fremme Guds sak gjennom store personlige lidelser og tilsynelatende nederlag.

Når suksess, velsignelser og virksomheter kommer i fokus i stedet for at vi er opp-tatt med å virkeliggjøre et disippelforhold til Jesus, blir det en alvorlig hindring for åndelig vekst. Djevelens mål er å distrahere oss bort fra et hjerteforhold til Jesus. Personlig framgang og «åndelige» aktiviteter kan føre til at vi mister den nærhet til Jesus som gjør at vi lar oss lede av Ham. Selv om vi med iver tilsynelatende tjener «Guds sak» på en suksessfull måte, må vi spørre: Tjener jeg Jesus, eller er det min tjeneste, min virksomhet, min menighet jeg har i fokus?

Lidelse

Et fruktbart kristenliv vil nok i menneskers øyne være mer preget av lidelser enn av suksess. Noe av det første Herren viste Paulus var ikke hvor brukbar han skulle bli, men «hvor meget han skal lide for mitt navn». «Vi er alltid i trengsel» måtte han siden skrive (2 Kor 4,8), men Guds rike gikk fram.

Suksess er et altfor flatt og lavt mål for en kristen. Å leve overgitt til Jesus som Hans disippel er en mer meningsfylt og fruktbar utfordring.

Nordisk Tidsskrift for fornyelse,
felleskap og fostring.

Hvete Kornet

– i tjeneste for Kristi legeme –

Omslagsfoto:
Rolf Erik Janøy

Oktober 1985

Nr. 10 Årgang 2

ARTIKLER

4 Vi må skille mellom tro og dårskap

Hvete Kornet intervjuer Brian McCullam, lærer ved Rhema Bible Training Center

8 En pakt med Den Hellige Ånd

Kathryn Kuhlmanns vitnesbyrd

12 Pinsevekkelsen i ny utgave

Svein Thorkildsen anmelder vår Bok i Fokus

14 Pinsemenighetenes frihet

Utdrag fra Lewi Pethrus bok «Brytningstider - Seierstider»

22 Bruderkhof - et radikalt fellesskap

Tommy Moum gir oss den historiske bakgrunnen for opprettelsen av «brødregårdene»

26 Guds revolusjon

En presentasjon av Eberhard Arnolds tanker

30 Å bli en kristen er det største under

Noen refleksjoner etter T.L. Osborns besøk i Oslo

36 Hvem er T.L. Osborn?

Vi presenterer denne verdenskjente og omstridte evangelisten for våre lesere

38 Forkynnere gir sine inntrykk

Hvete Kornet spør en håndfull forkynnere om deres inntrykk fra «Verdenskonferansen for Tro & Mirakler»

54 Besøk fra Bruderkhof i Norge

58 Forny et lovprisning

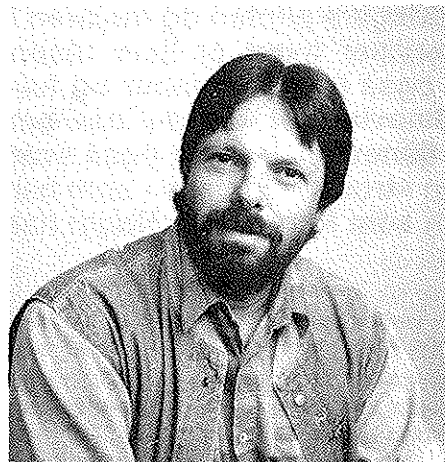
Den andre av to artikler av Lars Bjerke

Side 9

Side 16

Side 58

SERIER

18 Troens forkynnelse

Troen og Ordet
Tekst: Åge Åleskjær

28 Åndelige fedre og mødre

Gaveopdagelse og kallsbevissthet
Tekst: Kjell Sjøberg

48 Lovprisning etter Guds mønster

Innta områder ved lovsang
Tekst: Rachel Jefferies

FASTE SPALTER

2 Hjertespråk

Tekst: Rolf Erik Janøy

20 Verdt å lese

21 Oppdag familien

Gud har bare en menighet
Tekst: Pelle Karlsson

40 Speilet

Nyheter fra kristenfronten

46 Bøker og plater

Hvete Kornet anmelder

50 Forum

Lesernes spalte

53 Samfunn

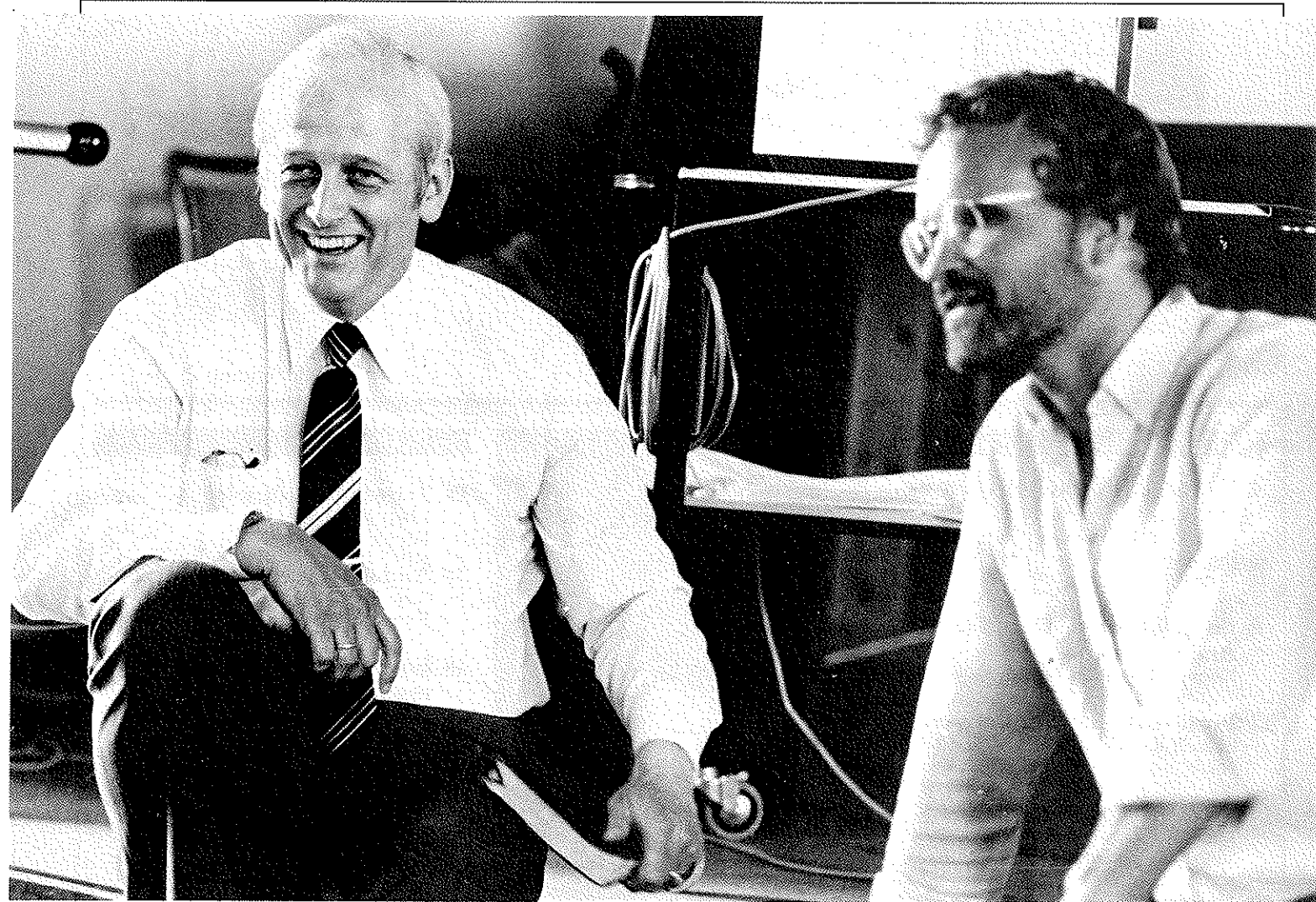
En kontaktmulighet

56 Hvete kryss

Ved Jostein Janøy

57 Neste nummer

Kort presentasjon av noen artikler i november-nummeret.

Brian McCallum:

VI MÅ SKILLE

MELLOM

TRO OG DÅRSKAP

Brian McCallum er en av lærerne på «Rhema Bible Training Center» i Tulsa, Oklahoma. Den tidligere piloten og majoren i det amerikanske flyvåpnet underviser hvert år flere tusen unge bibelstudenter. Han reiser også som forkynner og har bl.a. vært et par ganger i Skandinavia. Her kan du lese om hvordan han ble ført inn i denne tjenesten. Han gir også svar på aktuelle spørsmål omkring den «trosbevegelsen» som har sitt senter på Rhema, bibelskolen som Kenneth E. Hagin har grunnlagt og leder.

Tekst: Rolf Erik Janøy

Personlig

En venter seg kanskje at Brian McCallum har et vesen som til en viss grad er preget av at han i mange år har vært offiser i en

av verdens mektigste armeer. Vi har møtt ham både i Norge og i USA, både privat og i møter, men har tvert imot lært ham å kjenne som en usedvanlig mild, ydmyk og kjærlig broder.

Vi møttes første gang da han i august 1983 var i Oslo sammen med Jim Kase-

Brian McCallum trives som bibellærer for yngre forkynnere. Her svarer han på spørsmål sammen med Svein Thorkildsen som tolket ham under et norgesbesøk.

man, Sam Whaley og Rachel og Bob Jeffries for å holde tros-seminar i samarbeid med Ten Center. Det er ikke vanskelig å bli kjent med Brian. Han kjente oss straks igjen fra Hvetekornets spalter og sa gode ord om bladet. Ikke så lite skeptiske lurte vi på hvordan han kunne ha særlig kjennskap til et blad som utgis i vårt hjørne av verden. Men Brian kunne fortelle at han hadde sett bladet under sitt besøk i Norge og blitt så interessert i innholdet at han fikk noen til å oversette for seg. Han hadde derfor godt kjennskap til hva vi skrev om.

Vi møtte ham igjen i år under vårt besøk ved Rhema-senteret i Tulsa. Der var han travelt opptatt med hundrevis av elever. Jeg så ham ofte omgitt av studentene, og det var tydelig at han tok seg tid med dem. Et typisk trekk ved Brian er at da han fikk se oss fra Norge, tok han straks kontakt for å takke for sist og stille seg til tjeneste om det var noe vi behøvde hjelp med. Han er ikke av dem som er så opptatt med «sin tjeneste» at han knapt har tid for personlig kontakt og et vennlig ord. Han stilte villig opp for intervju og svarte tålmodig og hjertelig på alle våre spørsmål, også de vanskelige.

Ugjenfødt, men religiøs

Hvetekornet: - Du ble ikke kristen før du var voksen. Kan du fortelle hvordan det skjedde?

McCallum: - Jeg ble ikke frelst før jeg var nesten 32 år. Jeg har en navne-kristen bakgrunn og er oppvokst i en kirke, men jeg tok aldri noe personlig standpunkt. Forkynnelsen var stort sett om sosiale emner, hva folk burde gjøre og ikke gjøre. De talte om evangeliet, men de forkynte ikke hvor viktig det er å bli født på ny. Jeg visste at det var en Gud, men jeg visste ikke at jeg kunne møte Ham. Jeg gikk til

kirken og var religiøs, men var ikke født på ny. En slik religiøsitet har liten motstandskraft i seg. Verden får lett innflytelse i ditt liv, og du lever slik de ikke-kristne gjør. Slik var det også med meg, men hele tiden kalte Gud på meg.

Som pilot i det amerikanske flyvåpen ble jeg i 50-årene flyttet rundt til flere land. Jeg har bodd i bl.a. Frankrike, Tyskland, Midt-Østen, Libya og Arabia. Hver gang det oppsto en krise, måtte vi flytte for å komme i den riktige posisjon. Jeg hørte evangeliet forkynt fra tid til annen i løpet av disse årene, og hver gang jeg hørte det,

var det som om jeg beveget meg i den retningen.

I 1964 ble jeg flyttet til USA igjen. En kveld hørte jeg Billy Graham forkynne på TV fra en kampanje han hadde i Chicago. Først da forstod jeg at mitt hjerte ikke var rett innfor Gud, og at jeg behøvde å bli født på nytt. Hans forkynnelse var så klar at jeg kunne falle på mine knær og motta Kristus i mitt hjerte. Men så ble jeg sendt til Vietnam og var der i seks år. Der fikk jeg lite menighetsfeillesskap og undervisning i Guds ord. Jeg merket det var kommet nye interesser inn i mitt liv, men disse årene var veldig vanskelige for meg fordi jeg ikke fikk undervisning.

Men i 1970 kom jeg i kontakt med en åndsfylt kristen som flyttet inn ved siden av meg. Han var den første som gav meg opplæring i de kristne grunnsannheter, han delte med meg det Gud hadde vist ham. Da ble jeg veldig hungrig etter Guds ord. Jeg leste alle bøker jeg kom over, jeg lyttet til kassetter og jeg begynte å vitne litt. Jeg kom også over to av Kenneth Hagins bøker. Gjennom dem fikk jeg verdifull undervisning om å tro Guds ord og ikke regne bare med hva vi ser, føler og hører. Jeg grep fatt i budskapet og fikk tak i noen av hans kassetter.

Jeg hørte også en ung forkynner ved navn Kenneth Copeland. Han hadde akkurat begynt som forkynner i de dager. Han kom til stedet jeg var stasjonert og forkynte der. Jeg overvar flere seminarer både med ham og Hagin. Det vekket et kall i meg, og jeg hadde et dypt ønske om og en lengsel etter å få undervise i Guds ord og dele det med andre, men jeg var i militæret i 10 år etter at jeg ble freist.

Hvetekornet: - På hvilken måte ble Copeland deg til hjelp?

McCallum: - Hans bakgrunn var mye lik min: Han var også i flyvåpenet, og han hadde vært baptist i mange år før han gjennom en åndelig krise opplevde en fylde av Den Hellige Ånd og kom inn i en fruktbar tjeneste for Herren. Han hjalp meg til å innse at jeg ble født på nytt den kvelden jeg ropte til Gud på mine kne foran TV'en. Han hjalp meg også til å motta en fylde av Den Hellige Ånd.

Hvetekornet: - Hvor lenge var du yrkesmilitær?

McCallum: - Jeg var bare nitten da jeg begynte. Jeg sluttet på college og gikk på flyvåpenets skole. Koreakrigen var i full gang så jeg regnet med å bli utkalt likevel, og da syntes jeg det var bedre å fly enn å gå. Jeg var pilot i 23 år, fra 1951 til 1974.

Redningsarbeid

Hvetekornet: - Hvordan ble du ledet til å oppgi din militære karriere for å bli heldidsforkynner?

McCallum: - Det første jeg kom med i, var et redningsarbeid som tok seg av alkoholikere på gata. Jeg talte en kveld i uka på samlinger for disse og var med i arbeidet andre kvelder også. Jeg la merke til

at når jeg var med og tjente Gud på denne måten, var det noe som var større enn meg som tok over. Jeg forstod etter hvert at dette var en stadfestelse på Guds kall.

Tidligere hadde jeg ment at jeg hadde en stor misjonsmark i det militære. Jeg hadde gode forhold der og høy lønn, jeg kunne kanskje bli general snart. Men jeg var ikke interessert i det lenger. Jeg begynte å studere Guds ord om hvordan Han leder oss. Mens jeg studerte dette i Ordet, begynte Gud å lede meg mot en tjeneste for Ham.

Lederen i ungdomsarbeidet jeg var med i, kom og spurte meg om jeg noen gang hadde tenkt på å gå ut i fulltidstjeneste. Jeg sa at jeg ikke hadde tenkt på det før, men hadde begynt å gjøre det nå. Jeg fikk et tre måneders utenlandsoppdrag, og i denne perioden brukte jeg mye tid til å be og søke Herren. Da jeg kom tilbake, visste jeg i min ånd at jeg skulle slutte i det militære og begynne sammen med denne mannen i fulltidstjeneste. Jeg visste ikke hva slags tjeneste det ville bli, alt jeg visste var at jeg skulle hjelpe ham.

Hvete-kornet: - Hva sa dine offiser-kolleger da du ville slutte som major for å bli hjelpearbeider for en predikant?

McCallum: - Da jeg leverte inn min avskjedssøknad, mente de alle at jeg måtte være gal. Jeg gjorde god karriere og hadde alle muligheter - det sørget djevelen for. Jeg fikk til og med gode tilbud fra næringslivet. Men jeg var ikke lenger interessert i eller tilfredsstillt av min private karriere. Jeg ville følge det som Herren hadde lagt i mitt hjerte, det var det veisignelsen hvilte over.

Jeg kom med i et Ten Center-lignende arbeid i Nord-California. Vi arbeidet med unge fra 14-17 år og ga dem «high school»-utdannelse. Det var 60-70 stk. som bodde der og gikk på skole. Vi samarbeidet nært med Teen Challenge i Amerika: Vi sendte de eldre ungdommene som kom til oss, videre til dem for å få hjelp, og de sendte de yngre til oss. Jeg opplevde Guds hjelp i min nye tjeneste, og etter noen måneder overtok jeg som leder for at han som drev virksomheten, skulle kunne reise mer. Dette var i 1974.

Det var kanskje litt tidlig for meg å få så mye ansvar, men jeg gjorde det som ble lagt til rette for meg, og jeg forsto mer og mer at jeg skulle undervise i Ordet. Jeg merket at Gud viste meg ting og at Han salvet meg når jeg forkynte det Han hadde åpenbart for meg. Jeg oppdaget at dette var min tjeneste gjennom å gjøre det som lå på mitt hjerte.

Jeg ledet dette arbeidet og underviste i Bibelen på skolen der daglig i 4,5 år. Da følte både min hustru og jeg at vi skulle reise til Kenneth Hagin Ministry og begynne som studenter ved Rhema Bible Training Center. Vi dro dit i 1978. I 1979 begynte jeg å arbeide for Hagin. Til å begynne med var jeg hans pilot - på den tiden brukte han

privatfly når han dro ut på kampanjer. Jeg begynte også å undervise deltid på skolen. Det endte med at jeg underviste på heltid og andre overtok pilotjobben.

Balanse

Hvete-kornet: - De siste årene har mange fra Skandinavia studert ved Rhema. Hva slags skole er egentlig dette?

McCallum: - «Rhema Bible Training Center» er en toårig bibelskole for forkynnere og andre som har et kall til tjeneste. Når vi sier kall til tjeneste, mener vi fulltidstjeneste. Vårt mål er å undervise og oppøve dem i den type arbeid de har kall til å utføre, enten det er å være pastor, bibellærer, misjonær, evangelist, lovsang-

sleder eller barne- og ungdomsarbeider. Skolen ble startet i 1974 av Kenneth Hagin - en eldre forkynner som fikk visjon om å dele sine erfaringer med yngre generasjoner. Det første året gikk 57 elever ut av skolen. De siste årene har vi uteksaminert over 1800 elever hvert år. Rehema har blitt en av verdens største bibelskoler.

Hvete-kornet: - Hva er det som gjør at det søker seg så mange til Kenneth E. Hagins undervisning?

McCallum: - Herren talte tydelig til ham og sa: «Gå og forkynn TRO for mitt folk». Noen mener at han er ensidig og bare underviser om tro. Det er ikke sant, men han legger vekt på dette emnet fordi det har vært et forsømt område i mange deler av kristenheten. Nå åpner kristne innen

alle samfunn mer opp for trosforkynnelsen slik at det kan bli en sunn balanse med de andre sider av Guds ord.

Vi ønsker å inspirere elevene til ta for seg hele Guds ord, ikke bare bestemte områder. Broder Hagin ble kalt til å forkynne TRO, og han begynte med det i 1949 da han sluttet som pastor og begynte å reise. I 1974 sluttet han så sin omfattende reisevirksomhet, men han forkynner det samme budskapet på Rhema som han før gjorde på konferanser rundt om i USA.

Hvetekornet: - Men når Hagin legger

så sterk vekt på tro, blir vel dette en såkalt «trosskole»?

McCallum: - Skolen vil føre elevene inn i alt Guds ord. Selv om Hagin selv legger stor vekt på tro, underviser vi andre om andre emner. Jeg underviser f.eks. i emner som profetiene, Kolosserbrevet og personlig vekst i den kristnes liv. Vi har en fin lærerstab med folk fra alle deler av Kristi legeme, og vi utfyller hverandre slik at det blir balanse. Vi er seks fulltidslærere og 8 eller 9 på deltid i tillegg til Hagin og Hagin jr. som også underviser mye. Vanligvis har vi «klasser» på rundt 300, men vi underviser også i mindre grupper. Det andre året får studentene undervisning spesielt rettet mot det kallet de har. Barnearbeiderne blir undervist i en gruppe, evangelister i en annen osv.

Guds rike først

Hvetekornet: - Hagins undervisning har skapt betenknninger hos andre forkynnere, både i USA og her i Norge. Hvorfor tror du det er slik?

McCallum: - Detharsikkert flere årsaker, men først og fremst tror jeg det kommer av at de som kritiserer Hagin, ikke riktig er klar over hva han står for. De har hørt ham i et møte eller har lest noe i en bok som de tolker uten å kjenne hans forkynnelse i sin helhet. Andre har kanskje møtt noen som mener seg være inspirert av Hagin til mer eller mindre underlig og uviselig oppførsel.

Men det er klart at forkynnelsen av et emne som f.eks. guddommelig helbredelse lett kan skape diskusjon. Vi må innrømme at på dette området har det blitt gjort mange tåpelige ting. Noen påstår f.eks. at folk skal kaste sin medisin for å bli helbredet. Men du kan kaste så mye medisin du vil uten at Gud helbreder deg. En blir ikke helbredet av å slutte med medisiner, men ved å bli ført inn i Guds ord og løfter. Så lenge du trenger medisin, skal du beholde den og tro at Gud skal bruke medisinen til å få kroppen din frisk.

Noe av det vi legger sterkest vekt på i undervisningen om tro, er å skille mellom tro og dårskap. En diabetiker blir ikke helbredet ved at han kaster insulinet, han blir helbredet fordi han hører at Jesus tok denne sykdommen også med på korset. Dersom han vokser i den troen, kan han bli helbredet. Men det å kaste medisiner har ingen helbredende effekt.

Hvis Gud har bedt deg om å gjøre en bestemt ting, er det klart at du skal gjøre det. Men hvis folk kommer til meg og spør om de skal gå til legen eller ikke, svarer jeg alltid at de skal gå til legen. Hvis de ikke er overbevist i sitt hjerte om at de skal klare seg uten medisinsk hjelp, bør de i hvertfall gå til medisinsk behandling. Vi er ikke imot leger, vi arbeider sammen med dem - vi ønsker som dem å gi mennesker helsen tilbake.

Det andre problemet er dette med «framgangsteologien» som mange er så opptatt av. Her også er mye av forklaringen at noen overdimensjonerer enkelte sider ved Hagins undervisning. En av mange sider ved hans undervisning er at han tror det er Guds vilje at vi som Hans folk skal ha framgang. Det fins kristne som tror at penger i seg selv er av det onde. Hvis du har penger, står det dårlig til med deg. Du måtte være fattig og helst gå med slitte sko og klær for å være åndelig. Det er en slik tankegang Hagin har avvist. Men troen er ikke gitt oss for at vi skal oppnå ting for oss selv, troen er gitt oss for at vi skal fungere i Guds rike. Hvis vi søker Guds rike først, får vi alt det andre i tillegg. Det er jo Jesu klare ord og løfte.

Et lite barn kan til å begynne med gripe etter alt det ser for ha det for seg selv, men hvis det fortsetter med dette, blir det aldri voksent. Gud vil at vi skal oppøve oss i å tro Ham i vår hverdag. Men hvis du er fem år gammel på trosveien og bare ønsker å oppnå ting til din egen fordel, har du fullstendig misforstått hvorfor du har fått troen. Gud har gitt oss tro for at vi skal nå de fortapte, og for at vi skal utvikle oss og bli mer brukbare for Gud. Han har gitt oss tro for at vi skal fungere i Guds rike. Og søker vi dette riket, får vi det vi behøver for å tjene Herren. Gud er med dem som tjener Ham og tror Hans ord, slik at vi kan være et godt vitnesbyrd i den verden vi lever i. Vi skal ikke søke ting for oss selv, men for Guds rikes fremme.

Det er den «framgangsteologi» vi underviser på Rhema. De som angriper oss, er ikke klar over at vi sterkt understreker denne balansen gjennom undervisningsåret. De tror vi sier at vi skal bruke vår tro til å få ny Cadillac, nytt hus, verdslig suksess osv. Det er ikke slike mål for troen som vi setter fram for våre studenter, tvert imot advarer vi imot slike avsporinger.

Framgang

Hvetekornet: - Du har vært i India og sett den store fattigdommen også blant kristne der. Mener du at troen kan hjelpe mennesker som lider materiell nød?

McCallum: - Mange sier at i den tredje verden kan vi ikke forkynne at Gud vil gi framgang om vi søker Hans rike først. Men jeg har sett konkrete eksempler på at Guds ord fungerer der også.

Da jeg var i India i april 1983, introduserte en pastor i Madras meg for et

medlem av menigheten. Han fortalte at for 39 år siden kom denne mannen inn gjennom døra hans som en tigger som solgte matter. Denne mannen levde på et minimumsnivå og tjente så vidt nok til å holde seg selv og familien i live. Sam sa at han ikke trengte noen matte, men hvis han ville komme inn, skulle han få noe som var mye bedre enn penger. Mannen kom inn og ble ledet til Herren. Han ble medlem i menigheten og hørte Sam forkynne at Gud ønsket at han skulle lykkes i sin daglige gjerning. Han kunne se at Guds velsignelse hvilte over pastorens liv på alle områder, og han begynte å gjøre det som Bibelen underviser oss om å gjøre: Han ga tiende, selv om det ikke var så mye.

Hvetekornet: - Så her er ikke bare snakk om at vi skal få, men også om å gi!

McCallum: - Amen! Vi skal være kilder med levende vann, ikke innsjøer. Vi skal leve slik at det flyter fra oss. Gi og dere skal bli gitt, sier Bibelen. Det er et prinsipp som virker.

Denne mannen grep tak i dette prinsippet. Han begynte å gi, han strødde ut såkorn og det begynte å komme tilbake til ham. Da jeg møtte ham, var han en velholden teppehandler i Madras.

Også i Den tredje verden kan Gud løfte mennesker ut av fornedring og fattigdom om de søker Hans rike først. Vi har sett det samme i Mellom-Amerika hvor det også er mye nød, vi har sett at evangeliet løfter dem opp fra fattigdom. De får seg f.eks. en sykkel som

for dem er mer verd enn en bil for oss, barna får sko på føttene og klær i steden for at de gikk omkring kalde og barfotete. Mennesker opplever at det er regelmessig mat på bordet og at Gud gir dem framgang i den livssituasjonen de befinner seg i.

Vi ser at hvis vi underviser folk i hovedsannhetene i Guds ord, finner de det ut selv. Vi forkynner ikke for folk at de skal få ting, men at de skal være det Gud vil - givere. Det er det vi legger stor vekt på. Gud har velsignet deg, du deler velsignelsen med andre og Gud velsigner deg mer slik at du kan dele ut enda mer. Vi underviser i å gi tiende. Og vi underviser også i det å gi mer enn tiende.

Hvetekornet: - Det fins sikkert mange kristne som ikke har oppdaget gleden og velsignelsen av å gi, fordi de ikke er blitt undervist om dette.

McCallum: - Paulus underviste om dette i menighetene. Han oppmuntret dem til å gi av et kjærlig hjerte. Gud er en giver, og når Guds natur vokser i våre liv, blir vi det samme. Vi skal gi lik Gud som ikke venter å få noe igjen, men som gir fordi det gleder Ham. Det tror jeg er noe av det vanskeligste for oss. Vi vil gi, men så vil vi ha noe igjen for det: «Jeg har kjøpt pianobenken, da bør jeg være med å bestemme hva slags sanger vi skal synges». Men det er ikke å gi. Det er mer velsignelse i å gi enn å motta, og dette prinsippet er klart vist oss i Guds ord.

Forts. side 44

EN PAKT MED DEN HELLIGE ÅND

KATHRYN KUHLMANS VITNESBYRD

«Har du aldri møtt min vidunderlige Jesus og aldri overgitt deg til Den Hellige Ånd, da har du gått glipp av det viktigste. Da har du ikke opplevd det beste som kan hende deg.»

Foto: Rolf Erik Janøy

Kathryn Kuhlman var den mest kjente kvinnelige evangelisten i vår tid. Hun begynte sin tjeneste 16 år gammel da hun fikk overtalt noe eldre i en liten baptistmenighet til å la henne tale. Da hun døde i 1976, hadde hun talt til 1.5 millioner mennesker årlig i sine møter og mange millioner flere via radio og TV. Hun fikk lede skarer til åndelig og legemlig frigjørelse gjennom sin forkynnelse av Guds ord. Selv om hun ble mest kjent for de helbredelsesundere som skjedde i hennes møter, sa hun: «Mitt mål er at mennesker skal bli frelst. Legemlig helbredelse kommer i andre rekke i forhold til at ens liv blir forvandlet.»

I et møte i Washington, arrangert av Full Gospel Businessmen International, vitnet Kathryn Kuhlman om sin omvendelse, sitt kall, sin tjeneste og sitt forhold til Den Hellige Ånd. Møtet ble tatt opp på kassett og er her oversatt til norsk ved Magne Vågnes.

Guds ære

«Men det som går for å være uforstandig i verden, utvalgte Gud seg for å gjøre de vise til skamme. Det som står lavt i verden, det som blir foraktet, det som ingenting er, det utvalgte Gud seg for å gjøre til intet det som er noe, for at ikke noe menneske skal rose

seg overfor Gud» (1 Kor 1,27-28).

Dette er vers som dere sikkert er vel kjent med. Men kanskje det betyr mer for meg enn for noen andre her i denne salen i dag. Mitt liv er et bevis på at Han ikke vil dele sin ære med noen mann eller kvinne. Gud vil ikke dele sin ære, Jesus vil ikke dele sin ære med noe individ, Den Hellige Ånd vil ikke dele sin ære med noen person. Vær klar over det! I det øyeblikk en mann eller kvinne begynner å ta til seg noe av Guds ære, eller begynner å ønske det, da forsvinner kraften fra deres tjeneste.

Opplevelse av Den Hellige Ånd

Før jeg var fylt 14 år, hadde jeg aldri sett noen omvendelse finne sted i kirken på mitt hjemsted. Innbydelse til dette ble aldri gitt, og etter hva jeg kan huske, har det ikke skjedd siden heller. Jeg visste ingenting om slikt. Og denne søndagsmorgenen - jeg kan ikke fortelle dere hva pastoren prekte om, jeg husker ingen av sangene vi sang, men vi sto oppreist under den siste sangen i denne lille metodistkirken - da skjedde det plutselig noe med meg, en tenårings-jente som ikke visste noe om å bli født på nytt. Men noe skjedde plutselig med meg, og det var så virkelig, det mest virkelige som noen gang

har hendt meg. Jeg begynte å skjelve. Når jeg ser tilbake nå, ser jeg at dette var min aller første opplevelse av Den Hellige Ånds kraft. Da visste jeg ikke engang at det fantes en person som Den Hellige Ånd! Jeg visste ikke engang at det var noe som het å bli født på nytt.

Jeg begynte å riste. Jeg skalv, og jeg følte meg som den minste person i hele verden. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg klarte ikke å holde salmeboken i hendene. Ingen la merke til meg. Jeg la salmeboken fra meg fordi jeg ikke klarte å holde den i hendene mine lenger. Dette var min første kontakt med Den Hellige Ånd, min første erfaring av Guds kraft. Jeg fant ut at jeg måtte gjøre noe. Jeg forlot plassen min og gikk fram til første benk og satte meg der. Jeg forsøkte å finne ut hva som skjedde med meg. Jeg husker at en av mine eldre søstre kom fram til meg, stakk et lommetørkle i hendene mine og la armen rundt meg. «Å, Kathryn, ikke gråt», sa hun. «Du er slik en god og snill jente». Og vi visste begge at hun løy... Jeg behøvde ingen trøst. Ingen visste hva det var som skjedde. Pastoren kom ikke bort til meg, han visste ikke hva han skulle gjøre.

Jeg gikk hjem fra denne søndags-gudstjenesten. Jeg gråt så øynene mine var

hovne. Mens jeg gikk bortover gaten, kan jeg minnes at jeg la merke til naboens hus. Jeg visste ikke at Mr. Pentrey hadde malt huset sitt - det var så vakkert! Jeg kan ikke huske at føttene mine berørte fortauet. Jeg husker at jeg gikk inn på kjøkkenet. Pappa pleide aldri å gå i kirken. Han sto inne på kjøkkenet, og jeg løp bort til ham og sa: «Pappa, pappa! Jesus har nettopp kommet inn i hjertet mitt!» Jeg fikk aldri vite om pappa fullt og helt forsto hva jeg mente. Jeg har ofte undret på det. Jeg kan bare huske at han snudde seg mot meg og sa: «Jenta mi, jeg er glad for det.» Dette var begynnelsen, så enkelt var det! Fra og med den dagen har jeg båret på en stor byrde og nød for sjeler.

Kvinne

Noen spurte meg i dag om jeg er blitt mye kritisert fordi jeg er en kvinnelig forkynner. Vet dere, jeg ser ikke på meg selv som noen kvinnelig forkynner. Jeg har aldri tenkt over det på den måten. Jeg er kvinne. Jeg har ønsket gang på gang at da mor og far fikk dette barnet, skulle det ha vært en gutt i stedet for en pike. Det ville ha spart meg for svært mye.

Nei, jeg tenker aldri på meg selv som noen kvinnelig forkynner. Jeg forteller dere sannheten. Jeg er en kvinne, jeg ble født som kvinne, og jeg forsøker å holde min plass som kvinne. Og jeg ønsker å si til dere kvinner som er her i dag: Hva dere enn gjør, prøv ikke å være menn! Vi ble født kvinner. Jeg er fullt klar over at jeg er en kvinne og forsøker å være en «lady». Jeg prøver aldri å gjøre noe som er underlagt en manns autoritet. Aldri! Det er grunnen til at jeg ikke har noen kirke, jeg overlater det til mennene. Jeg er bevisst hva Gud har kalt meg til.

Jeg tror ikke at noen som kjenner meg, tenker på meg som noen kvinnelig forkynner. Jeg selv gjør det aldri. Jeg kan bare fortelle dere at ved min omvendelse fikk jeg en dyp nød for sjeler. Når du tenker på Kathryn Kuhlman, tenk bare på at det er en som elsker din sjel, ikke en som forsøker å bygge opp noe stort. Jeg er villig til å gi mitt liv om bare fortapte sjeler kunne bli frelst. Ingenting, ingenting i hele verden er viktigere enn sjeler! Ved min gjenfødelse fikk jeg en dyp nød for fortapte sjeler.

Kallet

Jeg har ingen utdanning, heller ikke teologisk. Jeg begynte å preke i små, bortgjemte baptistkirker på landsbygda. Mange av disse var stengte fordi de ikke hadde råd til å ansette noen pastor. Og jeg spurte om jeg kunne få preke i kirken. Mitt argument var at den jo likevel var stengt, og at de derfor ikke hadde noe å tape.

Ved mitt første møte sov jeg i et kalkunhus. Det var ingen i den bygda som hadde noe rom å tilby meg, så de spurte om jeg hadde noe imot å sove i kalkunhuset om de ryddet og vasket det. Om jeg hadde noe imot å sove i et kalkunhus? Jeg kunne ha

sovet på en høystakk, hvor som helst, fordi jeg visste at dette var kallet jeg bar på i mitt indre. Jeg visste at å forkynne evangeliet var min dypeste og inderligste vilje.

Kallet til å forkynne evangeliet var like virkelig som min omvendelse. Jeg ville forkynne evangeliet selv om jeg måtte leve mitt liv på brød og vann. Det er kjennetegnet på et ekte kall. Hvem du enn er, om Gud kaller deg ved Den Hellige Ånd til å forkynne evangeliet, da vil du - selv om du måtte leve på brød og vann - forkynne evangeliet.

Jeg hadde en eldre søster. Hun var bosatt i Washington på denne tiden. Da hun fikk høre at lillesøster prekte evangeliet, ble hun så skrekkslagen at hun sendte meg et telegram. I det sto det: «Kathryn, for all del, vær sikker på at du forkynner riktig teologi!» Og jeg som ikke visste hva «teologi» betydde!

Jeg reiste rundt til disse små baptistkirkene. Jeg ventet til bøndene hadde avsluttet dagens arbeid og kom til den lille landsbykirken. Jeg var ikke særlig viselig i min sjelesorg-virksomhet, men ingen bonde forlot den kirken før han hadde bøyd sine knær og var blitt født på nytt. Det eneste jeg visste å preke om, og som jeg fortsatt preker, var: Hvordan bli født på nytt?

Men tro meg, jeg hadde den beste lærer som noe menneske noen gang har hatt, og det er Den Hellige Ånd. Han begynte å åpenbare og utdype Ordet for meg.

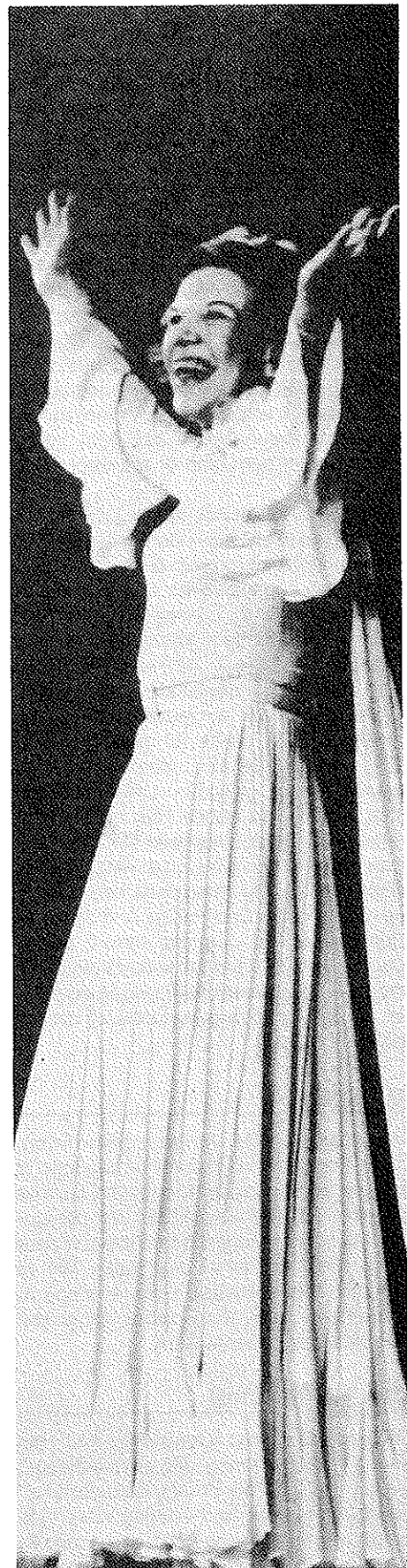
Overgivelse til korsfestelse

En dag, jeg skal aldri glemme den så lenge jeg lever, hadde jeg en gjennomgripende opplevelse. En lørdags ettermiddag gikk jeg alene nedover en gate. Klokken fire den ettermiddagen var øyeblikket i mitt liv kommet da jeg overga alt.

Jeg visste ingenting om fylden av Den Hellige Ånd, om dåpen i Den Hellige Ånd eller om å tale i andre tunger. Jeg visste ingenting om de dypere tingene i Guds Ord. Alt jeg visste var at jeg elsket sjeler. Jeg visste bare at et menneske vil gå fortapt om det ikke tar imot Kristus. I det øyeblikket som tårene begynte å renne som strømmer fra øynene mine, hadde Han og jeg gitt hverandre dyrebare løfter.

Det er noe som er så hemmelig at du aldri snakker om det. Det er noe som er så dypt og inderlig mellom to personer at du sprer det ikke ut til andre, som noe personlig mellom mann og kvinne. Han vet at jeg vil være trofast mot Ham så lenge som mitt hjerte fortsetter å slå. Og jeg vet at jeg vil være trofast mot Ham. Vi gjorde en pakt. Alt ble fastsatt denne ettermiddagen ved enden av en tom gate, klokken fire en lørdag. Og i det øyeblikket som jeg overga meg til Ham med kropp, sjel og ånd, - da jeg ga Ham alt, alt jeg eide - forsto jeg hva det skriftstedet betyr: «Om noen vil følge meg, la ham ta sitt kors opp...»

Mine kjære, kors betyr det samme som død. Den ettermiddagen døde Kathryn

Kuhlman. Jeg mener: Døde! Kathryn Kuhlman døde! Om du aldri har hatt denne erfaringen selv, vil du ikke forstå hva jeg snakker om. Det er noen av dere som forstår.

Når det gjelder spørsmålet om dåpen i Den Hellige Ånd, vet jeg hva jeg tror. Jeg har aldri forandret mening om det. Ingen tror mer på dåpen i Den Hellige Ånd, eller hva du vil kalle det, ingen tror mer på det enn Kathryn Kuhlman. Jeg vet at jeg har opplevd det.

Om du vil vite om jeg er pinsevenn - jeg er mer pinsevenn enn noen som erklærer seg å være pinsevenn. Jeg tror på det som de opplevde i den første menighet. Men jeg tror ikke på ulike former for fanatisme. Jeg tror ikke på manifestasjoner i kjøttet. Men mine kjære, jeg må fortelle dere noe: Jeg tror på det å tale i andre tunger, men det er fremdeles mennesker i dag som taler i andre tunger som aldri er blitt døpt i Den Hellige Ånd!

Om du er fullstendig fylt av Den Hellige Ånd, om du er blitt døpt i Den Hellige Ånd og har erfart det samme som de på Øvresalen, da vil det finne sted en korsfestelse av kjøttet. Kjøttet vil dø, tro meg - du vil dø! Du vil dø! Det er en mengde kristne som bekjenner at de er blitt fylt av Den Hellige Ånd, men som aldri har korsfestet sitt kjøtt og dødd.

Vet dere, det er grunnen til at det bibelverset jeg siterte for dere, beskriver meg. Jeg er ingenting. Han ville ikke ha «gullkar» eller «sølvkar». Om det var det Han ville ha, så hadde Han aldri utvalgt denne rødhårede, fregnede lille piken. Alt Han behøver er noen som er villige til å dø. Noen som dør. Og da jeg døde, kom Han inn og jeg ble døpt i Den Hellige Ånd og fylt av Den Hellige Ånd. Jeg talte i andre tunger. Det var som om Han tok kontroll over hele meg. I det øyeblikket overga jeg alt jeg eide - alt. Og der, for første gang forsto jeg hva det betyr å ha kraft.

Mirakler

Vi taler om mirakler. Vi ønsker gjerne å høre ordet «mirakel» bli hvisket på leppene til tusener av mennesker. Vi behøver ikke å be om mirakler. Når vi kommer i den posisjonen hvor Gud og mennesker møtes, vil dere få se resultatet av et slikt møte. Det vil automatisk bli et mirakel. Det er ikke noe du kan arbeide fram. Mine brødre, det er ikke noe dere kan arbeide fram.

Den Hellige Ånd

Jeg begynte å preke i Den Hellige Ånd. Han var så virkelig for meg. Jeg er så avhengig av Den Hellige Ånd! Forstår dere det ikke? Uten Den Hellige Ånd ville jeg være hjelpeløs. Jeg ville ikke ha noe å støtte meg til, jeg ville ikke ha noe å lene meg til. Jeg har ingenting - forstår dere? Om jeg var blitt født med noe talent, ville jeg kunne støtte meg til det. Om jeg hadde hatt noen utdannelse, ville jeg kanskje brukt den som en krykke, men jeg har ingenting. Jeg har ingen krykke,

jeg har ikke én ting å lene meg til - ingenting. Det var nettopp det Han sa: Han tar «det som ingenting er». De mest ubetydelige - hvorfor? Slik at Han alene kan få æren. Jeg er så avhengig av Den Hellige Ånd fordi jeg vet at uten kraften i Den Hellige Ånd er jeg ingenting, jeg er «på bønn».

La meg dele med dere det innerste i min sjel: I disse store mirakel-gudstjenestene, før jeg forlater bønnerommet og går opp på plattformen, har jeg dødd tusen ganger. Den lengste veien jeg noen gang går, er fra bønnerommet og fram til prekestolen. Fordi jeg vet, bedre enn noen annen, at jeg har ingenting - absolutt ingenting. Ingen i hele

skryte av det. Jeg blir redd mennesker som kommer til meg og sier: «Frøken Kuhlman, jeg har den og den nådegaven.» Jeg blir skremt.

Dere skjønner, det er noe ved Den Hellige Ånd... Jeg opplevde for noen uker siden å møte en jødisk gentleman som ganske nylig hadde mottatt Kristus som sin Messias. Jeg var alene sammen med ham i et kapell, og jeg så en mann, jeg hørte en mann som virkelig lovpriste Gud. Iblant tror jeg du og jeg blir for familiære med Gud. Ikke misforstå meg, men iblant tror jeg vi er for familiære med Gud. Han er en hellig Gud! Han er en Gud som skal bli æret og lovprist.

Kathryn Kuhlman under sitt besøk i Sverige. Hun tolkes av Joseph Mattson Bose til v. og til h. ser vi Lewi Pethrus.

denne verden vet det bedre enn jeg. Jeg dør tusen ganger når jeg går den veien. Noen ganger går jeg svært fort, jeg er ikke klar over det selv, for jeg kan knapt vente lenger på å få Den Hellige Ånds salvelse over meg. Jeg vet når jeg står foran menneskemengden som er møtt fram, at det er mennesker der som har lidd mye før de kom dit. Noen har mistet alt håp... Jeg er så fullstendig klar over det - og jeg vet at jeg ikke har noe å gi dem. Jeg vet at jeg ikke har noen helbredende evner. Jeg har ingen helbredende evner, jeg har ingen helbredelses- kraft! Tro meg! Uten Den Hellige Ånds kraft er jeg hjelpeløs.

Dere snakker om Den Hellige Ånds gaver, tro meg - jeg forteller dere sannheten - så lenge jeg lever, vil ingen høre Kathryn Kuhlman skryte av noen nådegaver. Jeg tror på nådegavene, kjære brødre, kjære søstre i Herren, jeg tror på nådegavene! Jeg tror det er så mange flere gaver enn bare de ni. Begrens ikke, sett ingen grenser for Den Hellige Ånd - hva du enn måtte foreta deg. Jeg tror ikke bare på dåpen i Den Hellige Ånd, jeg tror vi skal se nådegavene i funksjon i hver eneste kirke. Og jeg tror at jo nærmere vi kommer denne tids avslutning, jo mer skal vi få se. Vær forberedt! Det jeg her taler om, er det mest aktuelle som jeg kan tale om i dag. Jeg tror på nådegavene, men jeg tror ikke at når noen har mottatt en eller flere nådegaver, skal han gå rundt og

Noen ganger tror jeg vi er for familiære når vi snakker om Jesus. Å, all den makt som er i Hans navn: Navnet Jesus! Iblant tror jeg vi er for familiære overfor Den Hellige Ånd. Jeg kan bare fortelle dere om mitt forhold til Ham. Det er så vidunderlig. Er du klar over at Han er Kraften i Treenigheten? Han er like virkelig for meg som noen annen person her og nå.

Jeg lever et veldig tilbaketrukket liv. Men jeg føler ikke at jeg er alene. Han er alt jeg har. Jeg har lært å følge Ham. Han er ingen person som jeg kan bruke eller utnytte. Dere vet, vi har lenge forsøkt å bruke Den Hellige Ånd, vi forsøker å utnytte Ham. Og vi kommer i vanskeligheter. Det er grunnen til at så manges vitnesbyrd er så tomme, så kraftløse. Det er grunnen til at vi så ofte vandrer i kjøttet.

Har du virkelig blitt klar over dette? Når du virkelig elsker noen, ønsker du å finne ut hva han ønsker, hva han liker og hva han ikke liker. Kjenner du Ham? Vet du at Han er en person? Jeg snakker ikke bare om å tale i tunger. Jeg snakker om å virkelig kjenne en person.

Jeg ville ikke våge å skryte av noen gave, for etter at miraklet er fullført, er det fortsatt

Den Hellige Ånd som bruker det tomme kar. Det er fremdeles Den Hellige Ånd, det er fortsatt Hans gaver - alt jeg har å gjøre er å stille fram et tomt kar. Det er alt.

Mine brødre og søstre, dere har forsøkt så mange ganger, dere har strevet og kjempet. Bare gi opp og overgi dere. Dere skjønner, jeg har ikke hatt så mye å legge av. Jeg er glad jeg er dum. Før pleide jeg å misunne menn som hadde høye eksamener, men nå er jeg glad at jeg ikke er så flink. Jeg er akkurat dum nok til å tro at den mektigste kraft i hele verden er Den Hellige Ånd. Derfor, når et mirakel skjer, er jeg så forbauset og så uforberedt på det som om jeg aldri hadde sett et mirakel skje noen gang tidligere i mitt liv. Jeg er like forundret som alle andre i salen, ja, kanskje mer. Fordi jeg vet bedre enn noen annen at jeg ikke har noe med det å gjøre.

«Det er ikke ved makt, det er ikke ved kraft, bare ved min Ånd», sier Herren. Og fordi det verken er ved makt eller kraft, må Han utvelge seg det lave, det uforstandige og det mest ubetydelige i hele verden.

**En annonse i
Hvetekornet?**

**Når langt,
– Varer lenge**

Kun kr. 3.50 pr. m.m.

*Gledenskilde – din åndelige helsekost til å vokse
og bli sterk av*

**BØKER – MUSIKK – GAVER
og VIDEO**

Når du er i Oslo – ta en tur innom!

TREFFPUNKT – GLEDENSKILDE

GLEDENS SKILDE

GOSPELSENTER

Akersgt. 65 B, Oslo 1. Tlf. 11 26 47

*Livets
Ords* **NYHETSBRÆV**

är en tidning som varje månad skickas ut gratis, till den som önskar få den. Den innehåller artiklar, information om konferenser och seminarier, bok-, band- och videonyheter och den är en aktuell informationskälla om vad Gud gör i vår tid.

Fyll i talongen nedan om du eller en god vän vill ha den hemskickad. Om ej talongen räcker, skicka in en lista med adresser.

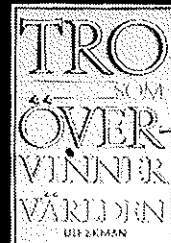
**NY
BANDSERIE
AV ULF EKMAN!**

**Gud vill ge dig vad ditt hjärta begär
UES13, à 90:- (3 band, OBS! 6 lektioner)**

Gud har i varje människa lagt ned en önskan och en längtan efter att få uppleva det bästa här i livet. Gud har det för dig! Han har det bästa för dig på alla områden av ditt liv och du behöver känna till hur du kan se det förverkligat i ditt liv.

Beställ med talongen.

**NY BOK
AV
ULF
EKMAN**

Vital, stark och övertygande!

Denna bok på 136 sidor kommer att förvandla ditt liv!

Författaren visar på ett tydligt sätt utifrån Guds ord hur du faktiskt kan leva av tro och övervinna tvivel, otro, synd, frestelser, sjukdom, fattigdom, besvikelser och annat. Den kommer att ge dig mat för din inre människa och svar på många av dina frågor.

Ur innehållet: Trons Gud, Tron talar, Trons bön, Tro för helande, Hinder för tro etc.

Pris: 50:-

- Jag/ en god vän, vill ha nyhetsbrevet.
- Jag beställer ex av "Gud vill ge dig vad ditt hjärta begär à 90:-
- Jag beställer härmed ex av "Tro som övervinner världen av Ulf Ekman à 50:-

Namn: _____

Adress: _____

Postadress: _____

Telefon: _____

Skicka beställningen till Livets Ords Förlag, Box 24050,
750 24 UPPSALA. Tel 018-15 59 40.

Tekst og tegning:
Svein Thorkildsen

«PINSE- VEKKELSEN I NY UTGAVE»

Det mest bemerkelsesverdige ved boka «Brytningstider, Seierstider» er det profetiske perspektivet. Gjennom brytningstider og seierstider for pinsebevegelsens merkesaker glimter det nå og da til med en profetisk gnist som lyser opp landskapet.

Lewi Pethrus så visjonen av en stor kommende vekkelse: «Under hele min tid som evangeliets forkynner har jeg hevdet at vi kunne vente en allmenn vekkelse i den siste tid.»

Den vekkelsen Lewi Pethrus så foran seg, omtaler han som «pinsevekkelsen i ny utgave som holder på å bryte fram over verden».

Hvilke kjennetegn mener han da vil karakterisere denne nye utgaven av pinsevekkelsen? Det vil bli «åndelige livsbevegelser» sier Pethrus. Og han fortsetter: «Akkurat som vårfloppen en viss tid av året bryter fram med en ofte uimotståelig kraft, så kommer det tider i den kristne menighets liv da det åndelige livet veller fram som en naturkraft. Vårfloppen er jo et produkt av forhold som eksisterer. Der den avstedkommer ødeleggelse, beror det på at en ikke har innrettet seg med tanke på dens eksistens og at en ikke forholder seg på rett måte til de omstendigheter en lever under. De organisasjoner som er bygd opp innen kirkesamfunnenes ramme, er for trange og for små til å romme de rike flommer som en stor åndelig fornyelse fører med seg.»

Åndelige livsbevegelser innen kirkesamfunnene

«Det har aldri hendt at en kirkeorganisasjon som sådan er blitt bærer av åndelig fornyelse eller det en i alminnelighet kaller for vekkelse», sier Lewi Pethrus. «Det er individer og grupper innen samfunnene som har vært og er redskaper til slike bevegelser.»

Som et eksempel på en slik «åndelig livsbevegelse» innen kirkesamfunnene, nevner han den karismatiske fornyelsen. I samme åndedrag formaner han samfunns- og kirkeledere til å innta en rett stilling til de åndelige livsstrømmingene som bryter fram, slik at de ikke behøver å føre til splittelser: «Om det fantes en smule vidsyn og åndelig visjon hos de etablerte kirkenes ledere, skulle noe slikt aldri behøve å skje.»

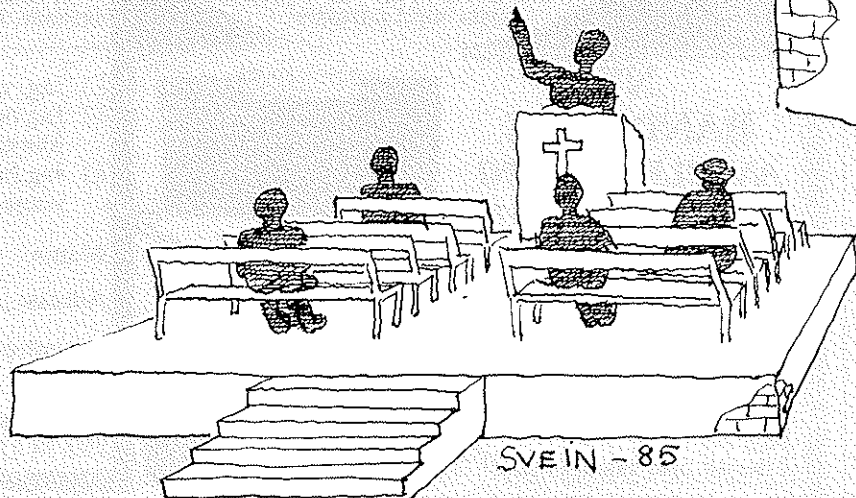
Pinsevekkelsen bare en forberedelse

Det går klart fram at den visjonære Pethrus så pinsevekkelsen som en forberedelse, ikke som fullbyrdelsen, av den vekkelsen som kommer:

«I de siste årtier har mektige ting skjedd som en forberedelse for denne tid. Den åndsutgydelse som i de siste 60 år har gått fram over verden under betegnelsen pinsevekkelsen, er en forberedelse til den alminnelige vekkelse som kommer.

Denne vekkelsen har i meget stor grad vært en vekkelse blant de troende. Innen visse områder har den dog vært en typisk vekkelse utad blant ikke-troende. Slik har det i høy grad vært i Skandinavia. Det har likevel vært klart for mange at pinsevekkelsen er forberedelsen til en stor, allmenn vekkelse. Dette har jeg også hevdet i lang tid i møter og konferanser. Jeg er som sagt mer overbevist om sannheten i denne antagelse nå enn noensinne før.

Denne åndsutgydelse «over alt kjød» kommer til å fullbyrdes i hele den utstrekning som Ordet sier. «Over alt kjød» betyr ikke bare de troende, men alle mennesker. Det betyr at alle mennesker kommer til å bli gjenstand for Den Hellige Ånds påvirkning. Alle kommer vel ikke til å la seg frelse, men de kommer til å bli mektig påvirket av Den Hellige And.»

Lewi Pethrus ønsket at de gamle vekkelsermenighetene ikke skulle bli sittende tilbake når vekkelseren går videre.

Forventning og framtidstro

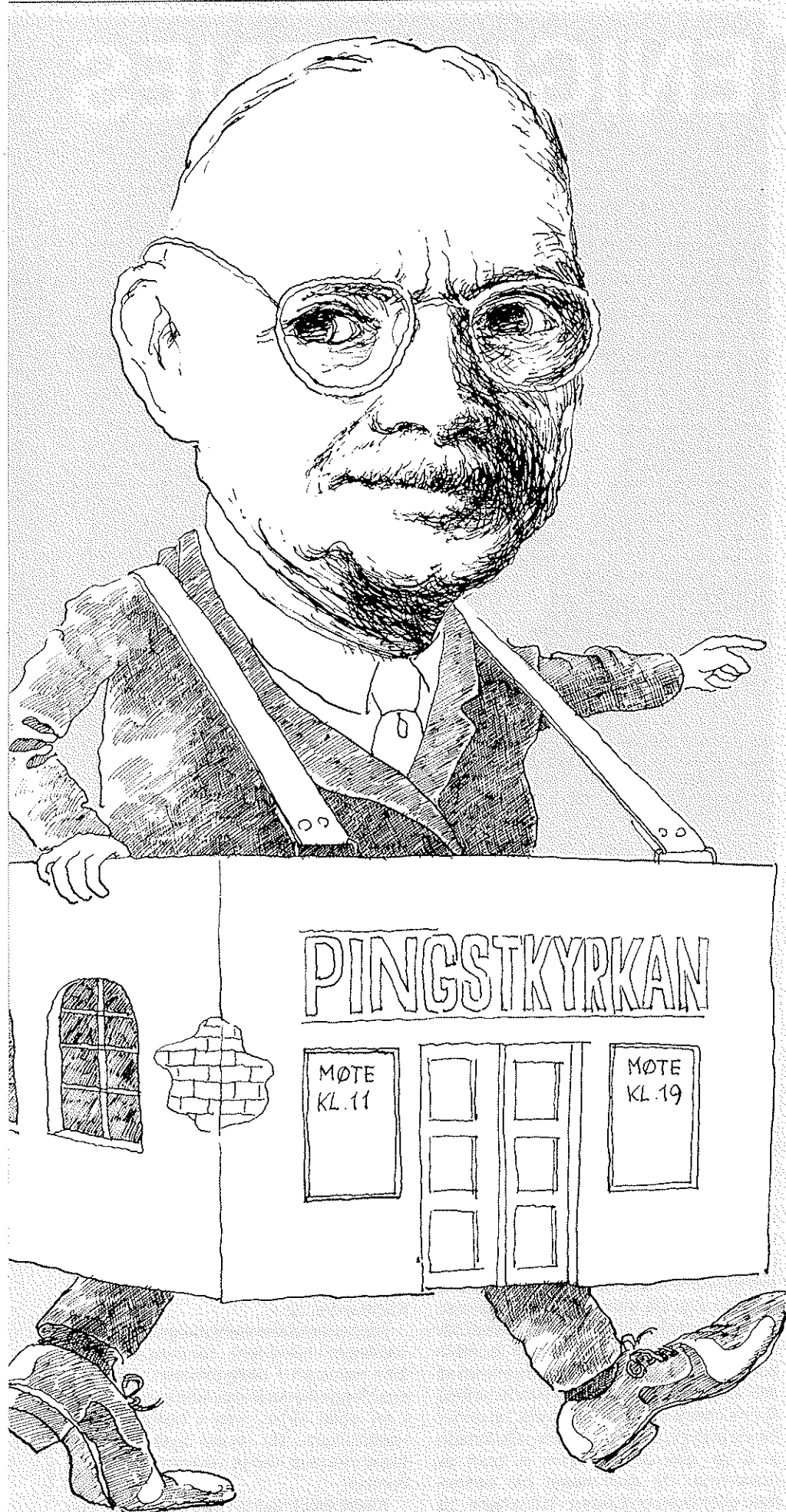
Samtidig som Lewi Pethrus «så» en kommende allmenn vekkelser i den siste tid, advarer han de gamle vekkelsermenighetene mot å bli stående på sidelinjen når den «nye utgaven» baner seg fram i og utenfor de etablerte forsamlingene.

Pethrus' framtidsprediker blir desto mer interessante når man oppdager hvor mange kristne det er som i våre dager forutsier at vi står overfor en kommende folkevekkelser av dimensjoner. Ja, forventningene og framtidstroen har spredt seg til store deler av Kristi legeme, slik at temperaturen i enkelte miljøer allerede nærmer seg kokepunktet. Man opplever en stigende forventning om at Gud kommer til å berøre nasjonene med sin herlighet og kraft: Det kommer en innhøstning for Guds rike som overgår alt vi har sett i historien!

Begynnelsen til en stor vekkelser

Lewi Pethrus så antagelig lenger fram enn andre. Han så brytningstider, men framfor alt seierstider. Og han knytter sin forventning til de grupper innenfor det kirkelige landskapet som «gjennomskuer de fruktløse menneskelige forsøkene, og innser at disse leder stadig lenger bort fra åndelig vekkelser og virkelig framgang». Og han fortsetter: «Det er de som lever et virkelig trosliv og som tror på bønnens og Ordets makt. Det er disse som i menighetsammenheng overalt trekker sammen i grupper til bønn og bibellesing. Dette er det som alltid har skjedd i begynnelsen av en stor vekkelser Slik var det i begynnelsen av de store vekkelserne i Sverige på 1800-tallet. Og slik var det i årene like før pinsevekkelsens frambrudd i Skandinavia. Det var enkeltpersoner innenfor de eksisterende menighetene som hadde en lengsel etter en dypere opplevelse av sin kristendom.» Så langt Lewi Pethrus.

Kanskje tiden er inne til å gjenoppdage visjonene til denne gamle gudsmannen og se dem i sammenheng med de fornyelsesstrømninger som gjør seg gjeldende i dag, slik at vi kan bli en del av den «åndelige livsbevegelse» som bryter fram i vår egen tid? 🙏

PINSEMENIGHETENES FRIHET

Dette avsnittet fra boken «Brytningstider - Seierstider» kom ikke med første gang boken ble oversatt til norsk. Når boken nå på ny har kommet, er det tatt med, og vi gjengir det i sin helhet her. Hvorfor kunne ikke dette avsnittet publiseres? Etter å ha lest det, har du kanskje fått svaret!

Tekst: Lewi Pethrus

Den svenske (og norske) pinsebevegelsen burde, sett fra flere synspunkt, ha gode muligheter i en tid som denne. Med de frie forsamlingene har vi et alternativ til samfunns- og kirkesystemet, og vi kan, dersom vi forstår vår oppgave rett, bli til hjelp i en så komplisert situasjon som den vi nå opplever.

De store organisasjonenes stagnasjon og tilbakegang har skapt motløshet blant tenkende og ansvarlige medlemmer og ledere. Mange av dem har resignert.

Andre, mer livlige deler av samfunnene forsøker å holde virksomheten gående etter alle kunstens regler. Deres metode består i å forsøke nye aktiviteter. Dermed fører man fremmede ting inn i menighetene. I de lutherske kirkene tilpasser man på denne måten skuespill og balletter til gudstjenestene. I frikirkene innfører man dans og alkoholholdige drikkevarer blant ungdommen. Det religiøse innslaget i slike sammenkomster består i at man avslutter det hele med en aftenbønn. Andre ungdomsledere foretar seg det mest eienommelige, noe som bare vitner om en rådløshet som nærmer seg desperasjon.

Men det finnes en tredje gruppe: De som gjennomskuer de fruktløse menneskelige forsøkene, og innser at disse leder stadig lengre bort fra åndelig vekkeelse og virkelig framgang. Det er de som lever i et virkelig trosliv som tror på bønnens og Ordets makt. Det er disse som i menighetssammenheng overalt trekker sammen grupper til bønn og bibellesing.

Dette er det som alltid har skjedd i begynnelsen av en stor vekkeelse. Slik var det i begynnelsen av de store vekkeelsene i Sverige på 1800-tallet. Og slik var det i årene like før pinsevekkeelsens frambrudd i Skandinavia. Det var enkeltpersoner innen-

for de eksisterende menighetene som hadde en lengsel etter en dypere opplevelse av sin kristendom. Det begynte som regel med at man søkte seg fram til et rikere bønneliv. Dette førte til at han eller hun kontaktet kjente som hadde den samme lengsel, og slik oppstod bønnegrupper.

Disse gruppene kom så godt som aldri i stand ved menighetenes medvirkning. Det skjedde spontant ved personlig initiativ. Dette møtte som regel motstand fra menighetene. Man mente det var urett fordi det ikke skjedde etter initiativ fra pastoren eller menigheten. Jeg kjenner tilfeller der man stengte menighetens lokaler for disse bønnemøtene. De troende hadde ofte en så stor åndelig hunger at disse bønnemøtene kunne trekke ut til langt på kveld, og derfor ble de avbrutt. Dersom troende ville fortsette å be, gikk de ofte hjem til noen av deltakerne. På den måten ble bønnene etter hvert organisert i hjemmene, og hele den åndelige fornyelsen banet seg vei utenfor menighetene.

De menighetene som ble opprettet i den apostoliske tid, synes ikke å ha vært grunnlagt på den måten som ble praktisert senere i historien. Professor Gunnar Westin sier i et av sine mange kirkehistoriske arbeider: «Vi speider forgjeves etter en menneskelig beslutning, en slags enstemmig beslutning om å opprette en menighet. Dette er klart for alle som kjenner Bibelen, og blant frimenighetenes talsmenn gjennom historien har en slik oppfatning av den kristne menighet heller ikke vært framherskende.»

I den apostoliske menigheten hadde man samlinger i hjemmene, samtidig som man kom sammen i helligdommen. Man bør også legge merke til at de ikke kom sammen i en egen kirke, men i helligdommen, «statskirken». De hadde også brødsbrytelse, Herrens hellige nadverd, hjemme i husene.

Kirkelokalet hadde i begynnelsen ingen bindende kraft over det åndelige livet og virksomheten. I hele Det nye testamente

Lewi Pethrus i samtale med Rolf Erik Janøy under et Nordisk sommerstevne på Hedmarktoppen.

av Paulus sitat som vi her har gjengitt. På den måten har man skrudd opp den lokale menighets autoritet. I stedet for katolikkenes Maria-kult har vi fått en «menighets-kult».

Men om man vil se tilstanden i den lokale menighet i det første århundret, finner vi eksempler både i Paulus' brev og i de sju menighetene i Lilleasia. Jesus selv gir en beskrivelse av de sistnevnte i første kapittel av Åpenbaringsboken. De var ikke uten flekk eller rynke.

Den lokale menighet har sine flekker. Til og med i den lille flokken Jesus hadde rundt seg, fantes Judas Iskariot. Paulus nevnte til og med ved navn de personer som utgjorde en belastning for de menighetene han skrev til. På denne måten har man ved å lukke øynene for sine egne og menighetens svakheter, gitt et galt bilde av denne. Gjennom en overdreven tendens til å lage et glansbilde av den lokale menighet, har man forsøkt å gi den en autoritet som den ikke har.

Det er gjennom løsrevne sitat angående den universelle menighet man er kommet til den overdrevne begeistring for den lokale menighet. I den lokale menighet finnes mennesker som ikke fyller kravene til ekte medlemskap i den kristne menighet. Men i den universelle menighet, Kristi legeme, kommer ingen inn uten at de eier liv i Gud. Den som lever troens liv under Kristi forsonings rensende og helliggjørende kraft, tilhører Kristi brud, menigheten som er ikledd Kristi herlighet, uten flekk eller rynke. Men slik er det ikke med den lokale menighet.

Ved å tilskrive den lokale menighet for stor autoritet, og ved å regne de frie menighetene som administrerende kollektiv, har man skapt en maktstilling som har gjort stor skade. De har forlatt de nytestetamentlige menighetenes frihet både innad og utad, og vil nå ha dem til å fungere som en utførende enhet.

En slik autoritet som man nå begynner å forfekte, savner sidestykke i den apostoliske tid. Innenfor pinsemenighetene i Sverige har det de siste årene sneket seg inn en tendens i denne retning, som nærmer seg det hierarki som har behersket verdenskirkenes til visse tider.

Til denne villfarelse hører, som sagt, at all virksomhet skal foregå gjennom menigheten. Som alle burde vite, er dette kirkehistoriens farligste villfarelse. Det er den som har tatt livet av den åndelige friheten og dermed hver eneste vekkeise som har oppstått gjennom kirkehistorien. Det er også denne tesen som har splittet kirker og samfunn. Det er denne villfarelsen som har lagt grunnen for alle kjetter-forfølgelser fra kirkes side. Det var med denne tesen man alltid møtte vekkeisebevegelesene.

omtales ikke et eneste eget kirkeokale. Det eneste offentlige rom som omtales ved siden av templet i Jerusalem i forbindelse med den urkristne menighets virksomhet, er Tyrannus-skolen i Efesos. Paulus leide tydeligvis denne i stedet for synagogene til sin forkynnelses- og lærervirksomhet der.

I den nevnte sammenheng hadde den apostoliske menigheten en verdifull frihet. Dette bidro i høy grad til medlemmenes trivsel. Det løftet religionen ned fra sin høye pidedestall hvor det gammeltestamentlige presteskapet hadde plassert den, til hverdagens gudsfellesskap og til hjemmets miljø og omgangsform.

Fra begynnelsen av har vi vært av den oppfatning at den apostoliske tidens kristendom skulle være vårt mønster også i spørsmål om menigheten. Det er også dette synet vi fortsatt holder i dag.

Gjennom apostlenes, særlig Paulus', framstilling av den universelle menighet, har man dannet seg et feilaktig bilde av den lokale menighet. I Paulus' øyne utgjorde

den universelle menighet Kristi legeme, som er uoppløselig sammenføyet i alle sine deler og henter sin næring fra Kristus (Ef 4,16; Kol 2,19).

«Det er denne åndelige, universelle kropp Paulus betrakter med troens øyne når han taler om Kristi brud som er uten flekk eller rynke (Ef 5,25-27)», sier den store teologen og historikeren Edmond de Pressensé.

«Bare i den usynlige menighet finnes den kjærlighetens enhet», fortsetter han, «som så ofte forstyrres i de synlige menigheter» (Ef 4,4-6). Og Pressensé fortsetter: «Apostelen kjente så altfor godt til disse menighetenes mangler - med en altfor dristig hånd hadde han undersøkt deres sår - for at han i dem skulle gjenkjenne den herlige, hellige og ustraffelige menighet som han skriver om til de kristne i Efesos (Ef 5,27)».

Innenfor den svenske pinsevekkelsen har vi noen som mener at det er framstillingen av den lokale menighet det siktes til i de

Hovedanklagen har alltid vært at vekkelsen går fram på siden av menigheten og bringer splittelse.

Dette var i mange år hovedanklagen mot pinsebevegelsen. Pinsevekkelsens frie menigheter og deres forstandere har imidlertid nå på sin side kommet i samme stilling som sine tidligere anklagere. De mener å ha enerett til møter, pressen og litteratur og annen menneskevennlig virksomhet. All annen virksomhet betraktes som splittelse. Dette gjelder riktignok et fåtall menigheter og forstandere innenfor pinsevekkelsen, men det er så farlig at de bør nevnes.

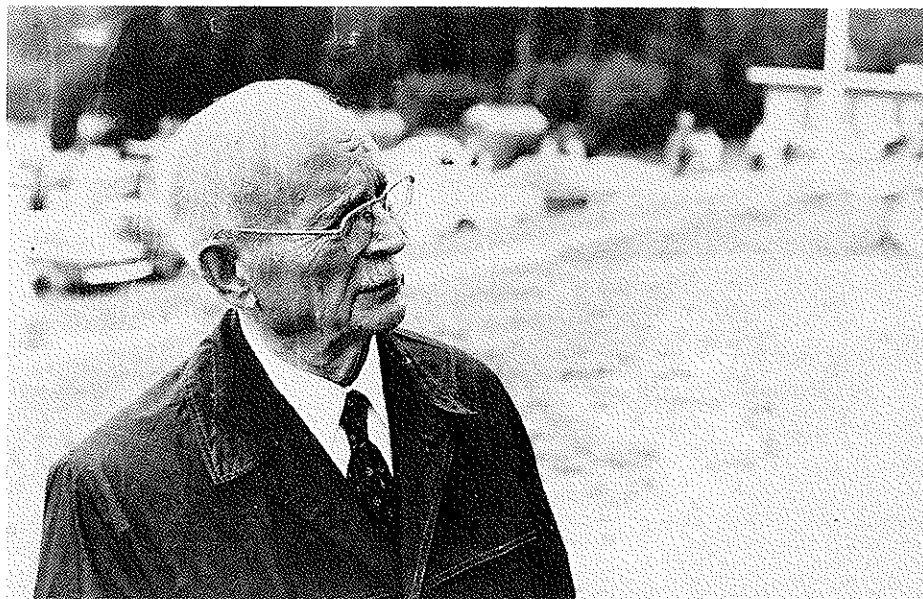
Gjennom denne isoleringstendensen får pastoren, som menighetens forstander, en maktposisjon som er absolutt fremmed for Det nye testamente. Forskjellen mellom forstandere i en del menigheter i dag, og den stilling forstanderen hadde i begynnelsen av den svenske pinsevekkelsen, er som natt og dag. Tidligere var forstanderen en bror blant brødre, men nå er han plassert over dem alle. Det nye testamente omtaler læreren som en av de eldste, og sier at alle de eldste er forstandere. Vi holder på å nærme oss kirkens mønster med biskoper, et system som er et falsk bilde av den urkristne menighets lederskap.

Man har overdrevet sin omtale av menighetens opphøyede stilling til en ytterlighet som på mange måter ligner den katolske kirken.

Det tok urkristendommen 200 år å komme så langt bort fra enkelheten i organisasjon og menighetsledelse, som det man i dag opplever på visse områder. En del av de svenske pinsemenighetene er etter 50 år på samme vei selv om man ikke er nådd like langt som på Cyprianus tid. Hans kirkeprogram består av tre punkter: 1) Den allmenne kirken burde være en frelsesanstalt, nødvendig for saligheten. 2) Denne frelsesanstalten hvilte på episkopatet («Biskopen er i kirken og kirken i biskopen, slik at den som ikke er med biskopen, heller ikke er i kirken»). 3) Kirkens enhet var avhengig av episkopatets enhet.

Sett menigheten i stedet for kirken og forstanderen i stedet for biskopen, så kan Cyprianus program passe temmelig bra på en og annen av våre svenske pinsemenigheter. Menn som verken har en virksomhet, lærdom, erfaring eller begavelse i ryggen som skulle gi dem den tiltenkte verdighet, står likevel fram som betydelige prelater både i den menighet de tjener og i distriktet.

Professor August Neander sier i sin berømte kirkehistorie: «Så lenge den kristne menighets forfatning utviklet seg fra kristendommens egen natur, kom den til å skille seg vesentlig fra andre religiøse sammenhengers forfatning. Et presteskap som var pålagt å lede andre mennesker som om de var umyndige i religionen, og som utelukkende hadde som oppgave å sørge for at deres religiøse behov ble tilfredsstillet, og som skulle formidle alle de andres forbindelse med Gud og de guddommelige ting - et slikt presteskap var

det ikke rom for innenfor kristendommen. I og med at evangeliet ryddet av veien det som skilte menneskene fra Gud og førte alle til samme fellesskap med Gud gjennom Kristus, opphevet det også alle skillevegger som skilte menneskene fra hverandre på grunnlag av deres høye stilling. Det er en og samme øverstprest og mellommann for alle, og gjennom ham er alle blitt forsonet og forenet med Gud, ja, selv blitt et åndelig presteskap. Det er en himmelsk konge, fører og lærer, og gjennom ham blir alle lært i skriften i samfunn med Gud. En tro, et håp, en ånd, som burde gi liv til alle, et orakel i alles hjerter, Åndens røst som utgår fra Faderen, alle medborgere i et himmelsk rike, og de er allerede som fremmede i verden blitt utrustet med dette rikets kraft.

For at ikke altfor stor innflytelse skulle samles i en person, skilte man mellom lærerkallet og forstanderskapet (Rom 12,7-8).»

Så langt Neander.

Disse menighetsoppgavene, sammen med andre åndelige tjenester, var fordelt blant de eldste, som ble utsett i menigheten. De eldste var brødre som var valgt ut fra menigheten av vanlige medlemmer. Det fantes enkelte medlemmer som hadde større innflytelse enn de fleste av apostlene. Det er nok å nevne slike som Stefanus, Filip og Jakob. Apostlenes framtrede var like beskjeden som de andre medlemmenes. Der de skilte seg fra de andre, var ved at de var personlige vitner til Kristi liv og gjerning, samt at de som grunnleggere av menigheten hadde den tillit som en større erfaring gir.

Den tyske kirkehistorikeren J.J. Herzog sier: «Når det gjelder de øvrige forhold innenfor de kristne menighetene, og særlig det som angår forfatningen, så blir ikke kirkens enhet i sin helhet representert av apostlene, selv om disse sto i ledelsen for menigheten - man vet jo egentlig så lite om de fleste apostlenes virksomhet. Det er heller snakk om troens enhet (Ef 4,4-7), som ikke utelukket meget ulike læretyper, slik vi finner dem hos Paulus, Peter,

VISJONÆREN

11. mars 1984 ville Lewi Pethrus ha fylt 100 år om han hadde levd. Han står som et sentralt navn i nordisk frikirkelig historie

I 1902 begynte han sin pastorgjerning som medarbeider i baptistmenigheten i Arendal. Samme år ble han åndsdopt, og etter å ha hørt T.B. Barratt på et møte i Oslo i 1907, «var jeg med i pinsevekkelsen». I 1911 tiltrådte han som pastor i Filadelfia-kyrkan i Stockholm. Menigheten hadde da 50 medlemmer, men i løpet av de 47 årene han stod i menigheten, vokste den til godt og vel 6000.

Pethrus begrenset seg aldri til forstandergjerningen, men var stadig initiativtaker til og medarbeider i nye virkegrener. I 1912 startet han Förlaget Filadelfia for å få utgitt sin bok om Jesu annet komme, og i 1915 var han med på å gi ut første nummer av Evangelii Härold. Han skrev mange bøker, diktet sanger og utga sangbøker. I 1945 kom avisen Dagen ut for første gang, en visjon Pethrus hadde båret på siden 30-tallet. Han var sjefsredaktør for denne avisen fra første nummer og fram til sin død 4.9.1974. I 1949 gikk en annen av hans drømmer i oppfyllelse - pinsevekkelsen begynte med sendinger over Radio Luxemburg. Han var også en av ildsjelene bak IBRA Radio som startet sine sendinger i 1955.

Også innad i kristne kretser var Pethrus en visjonær med stadig nye ideer. I 1915 holdt Filadelfia-menigheten sitt første bibelkurs, og i 1942 var han med på å starte pinsebevegelsens første folkehøgskole i Sverige. Nyhetsveckan, som samler opp mot 12-13 000 deltakere hvert år, tok han initiativet til. I 1964 var han med og grunnla Kristen Demokratisk Samling, men han ble aldri noen typisk partimann.

Men det som vel mest av alt gjør at Pethrus huskes som en stor Herrens tjener, var at han ikke bare hadde mot til å stå for sin overbevisning, men at han også var ydmyk nok til å forandre syn.

Johannes og Jakob. Apostlene bygger heller ikke noe hierarki som et utslag av deres autoritet. De virket i samarbeid med

menighetene (Apg 11,2; 15,23), ble utsendt fra menighetene slik Paulus ble utsendt fra menigheten i Antiokia (Apg 13), og til og med lot menigheten i Rom sende seg til Spania (Apg 16,24).»

Det som for en stor del er gått tapt i det kristne fellesskapet, er friheten. Professor Pressensé sier: «De menighetene som i den apostoliske tiden ble grunnlagt blant hedningene, hadde ingen betenkeligheter med å bryte med de mosaiske forskriftene. De følte seg ikke forpliktet til å måtte beholde den jødiske formen i sine samvær og på denne måten skape en ytre enhet, på grunn av kjærligheten til de kristne i Jerusalem. Disse underordnede ulikheter forhindret likevel ikke at det eksisterte enhet i det vesentlige.»

«Enigheten har», sier Pressensé, «aldri vært mer virkelig enn på den tiden da den uten tvang ble grunnlagt på frihet.»

Det er denne frihet, enkelhet og personlige kontakt gjennom hele menigheten som holder på å forsvinne i en del pinsemenigheter. I stedet drives en virksomhet som stort sett ligger i hendene på pastoren. I andre tilfeller er det pastoren i samarbeid med eldsterådet som besørger virksomheten. Menigheten tjener i slike tilfeller bare som tilhørere og givere. Slik var det ikke i menighetene på apostlenes tid.

I urkristendommen eksisterte det et egenartet demokrati med Kristus som øverste leder. De synlige lederne var på en uforklarlig måte sammensmeltet med menighetens tanker og vilje. Det eksisterte både åpenhet fra lederne side og innsikt fra menighetens side, og dette hindret passivitet, likegyldighet, isolering og mistenksomhet fra å komme inn. Det var denne enkelhet og åpenhet som skapte det vidunderlige fellesskap som rådet, og som gjorde at alle kjente seg delaktige i den felles virksomhet.

Verken utdanning, sosial posisjon eller åndelig rangordning skilte lederne fra menigheten. De var ett, og de opplevde en enhet som kommer klart fram i fortellinger og brev fra den tiden. Enheten var et verk av Den Hellige Ånd, det er sant, men den bygget også på disse forholdene som var til stede. Forholdene utgjorde et materiale som denne enhet kunne skapes av.

Det er den personlige kontakten, enkelheten og friheten som har en tendens til litt etter hvert å forsvinne fra en vekkelsesbevegelse. Man har på noen steder fått pinsekirke i stedet for en pinsevekkelse. Utviklingen på dette området kommer til å bli avgjørende for den svenske pinsevekkelsens framtid. Det er også dette som kommer til å avgjøre i hvilken grad denne vekkelsen fortsatt skal kunne øve innflytelse på den svenske kristenheten og det moderne samfunn som den utgjør en ikke utbetydelig del av.

Fra boken «Brytningstider, Seierstider» av Lewi Pethrus. Gjengitt med tillatelse fra Logos Forlag.

HERMON HØYFJELLSENTER

arrangement i

november 1985:

1.-3. Fredag kl. 20.00
til søndag kl. 14.30

Stiftelse av selskapet

Hermonparken A/S

Lekepark – Bibel – Ski –
Konsertamfi

Alle interesserte er velkommen!
Pris: kr. 350,- per pers. (2 døgn)
inkl. STORT JULEBORD
LØRDAG!

8.-10. Fredag kl. 20.00 til
søndag kl. 14.30

Bønneweekend m/Kjell Sjøberg

Emne: «Åndelig krigføring»

Pris: kr. 300,- per person
inkl. arrangement og enkle måltider
Arrang.: «Forbedere for Norge»

15.-17. Fredag kl. 20.00
søndag kl. 14.30

Evangeliserings- weekend

Lynkurs i personlig evangelisering!
Samtale- og studiegrupper!
Presentasjon av
evangeliseringsmateriell.

Pris inkl. alle måltider og
STORT JULEBORD
kr. 250,-

Påmeldinger og opplysninger

Tlf.: 067 - 88 532

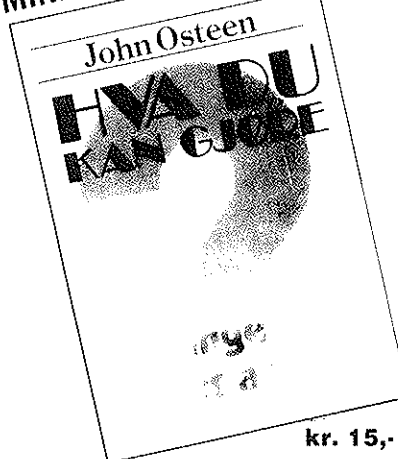
NYHETER FRA LIVETS ORD

kr. 25,-

Robert Liardon ble rykket opp i Himmelen og fikk se forunderlige ting. Fantastisk spennende bok.

MINI-BOK AV OSTEEN

kr. 15,-

Hva gjør man når ingenting ser ut til å hende? En praktisk liten bok av John Osteen. Vil bli til hjelp for mange.

Jeg var i Himmelen 25,-
 Hva du kan gjøre ... 15,-

Navn:

Adresse:

ved kjøp av
5 eks. — 30% rabatt.

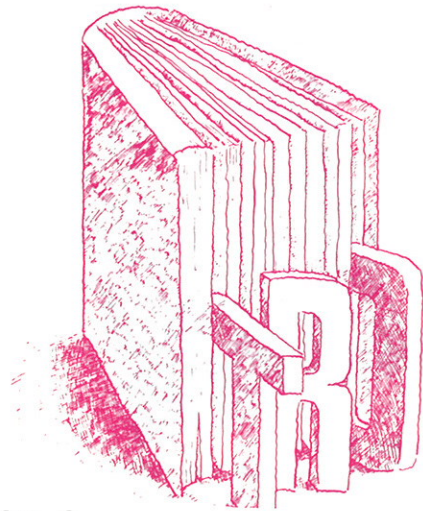
Benytt din bokhandel —
eller direkte fra

Livets Ord
Forlag A/S

Postboks 75 1652 Torp
Telefon (032) 47 995

TROEN OG ORDET

Art. 2

Tekst: Åge Åleskjær

I forrige artikkel delte vi litt om at «tro er den rettferdige livsstil». Tro er den måten vi er kalt til å leve vårt liv på, for det behager Gud at vi tror Ham på Hans ord. Vi berørte det faktum at alle områder i kristenlivet fungerer ved tro: Vi blir *frelst* ved tro, *åndsdøpt* ved tro, *helbredet* ved tro, *seirer* ved tro, *tekkes Gud* ved tro, *materielle behov møtes* ved tro, *tegn og under skjerved* tro, *nådegaver fungerer* ved tro, vi **LEVER I TRO!**

Noen liker ikke at vi taler om tro, men det er Guds ord som påstår alt dette som er nevnt ovenfor, og «om noen taler, han tale som Guds ord!» Dermed rører vi ved et viktig punkt, nemlig at «troens ord» har med en forkynnelse å gjøre.

TROENS FORKYNNELSE

«Det som vi forkynner»

Paulus har dermed sagt at han forkynte et budskap som kunne bære tittelen «troens ord». Dette uttrykket kommer stadig igjen i ulike former: «Han som utdeler Ånden og gjør kraftige gjerninger iblant dere, gjør Han det på grunn av lovgjeringer eller ved TROENS FORKYNNELSE?» (Gal 3,5 gml.overs.)

Troen kommer av forkynnelsen. Troens oOrd er altså ET BUDSKAP, en FOR-

KYNNELSE som produserer tro i menneskers hjerter! Det definerer hva «troens ord» er. Dette kommer veldig klart fram om vi leser videre i Rom 10 som vårt tema er hentet fra:

«Men hvordan kan de påkalle en de ikke tror på? Hvordan kan de tro på en de ikke har HØRT om? Og hvordan kan de høre dersom ingen forkynner? Og hvordan kan noen forkynne hvis de ikke er utsendt? Det står jo skrevet: Hvor herlig lyder fottrinnene av dem som bringer godt budskap! Men ikke

alle var lydige mot evangeliet. Jesaja sier: Herre, hvem trodde vårt budskap? Så kommer da troen av det budskapet en hører og budskapet kommer av Kristi oOrd» (Rom 10,14-17).

Dermed forstår vi at «troens ord» er et budskap, dette budskap skaper tro hos dem som tar imot det. Dessuten står det at «troens ord» er et GODT BUDSKAP, et positivt budskap som løfter mennesker opp og viser dem de MULIGHETER som nå ligger åpne for dem ved Jesus og Hans verk. Dermed finnes det en hel del «forkynnelse» som faller igjennom med det samme, fordi den ikke kan defineres som «godt budskap». Da jeg ble klar over dette, var det en hel del av mine prekener som måtte legges vekk. Ånden sa: «Det er sant nok og riktig nok det du sier, men det er ikke skapende og forløsende, det er ikke troens ord. «Skjenneprekener» er ikke troens ord, de er bokstaver som slår folk i hjel.»

Budskapet er trosproduserende

«Troen kommer av forkynnelsen.» Ordet er i seg selv produserende sæd som såes i hjertet, det produserer tro.

Ofta understrekes det at troen er en gave som Gud gir (Ef 2,8). Det er sant og viktig, tro er ikke krampaktig anstrengelse, tro gis av Gud og er gratis. Men det er viktig å forstå HVORDAN Gud gir den gaven. Den faller ikke bare tilfeldigvis ned i hjerter etter som Gud vil. *Gud gir denne gave ved at vi hører troens ord!!* «Troen kommer av forkynnelsen», «ved at dere hører budskapet og tror» (Rom 10,17; Gal 3,5).

DERFOR ER FORKYNNELSEN SÅ VIKTIG! Det er herlig når nådegavene virker, det er vidunderlig med lovsang, tilbedelse og jubel. Men alt må ha sitt fundament i Ordet. Du er aldri sterkere enn det du er når Ordet er i deg. Når Ordet er i deg, seirer du over fienden og får svar på dine bønner. «Jeg skriver til dere unge fordi dere er sterke: *Guds ord blir i dere*, og dere har seiret over den onde» (1 Joh 2,14). «Hvis dere blir i meg, og mine ord blir i dere, da be om hva dere vil, og dere skal få det» (Joh 15,7).

Forkynnelsen er så viktig fordi måten Gud kan gjøre sine gjerninger på, er ved den tro som kommer av å høre!

Vi har flere ganger nevnt Gal 3,5 som sier at Ånden utdeles og under skjer ved at folk hører og tror. Jesus sier at en av Hans måter å sette fanger fri, gi blinde syn og sette undertrykte fri på, er ved å FORKYNNE fanger at de skal få frihet, blinde syn osv, ved å *rope ut* et nådens år fra Herren. Videre sa Han at vi skulle gjøre de samme gjerninger som Ham, så nå er det vår tur til å rope ut et godt budskap og forkynne frihet og helse!

I Apg 14,8-10 ser vi et klassisk eksempel på det jeg ønsker å bringe over til din ånd: «I Lystra var det en mann som var lam i føttene. Han hadde vært vanfør fra fødselen, og aldri kunnet gå. DENNE MANNEN

Troen overviner hindringer

HØRTE PAULUS FORKYNNE. Paulus så nøye på ham, og da han skjønte at han hadde tro så han kunne bli helbredet, ropte han: «Reis deg opp og stå på føttene dine!» Da sprang han opp og gikk omkring.»

Hva var det som ga denne mannen «tro så han kunne bli helbredet»? Ganske enkelt at han hørte Paulus forkynne! VITRENGER MER AV DENNE SLAGS FORKYNNELSE!!! Vi som forkynner Ordet i dag, preker vi slik at folk får lyst til å springe opp fra sitt problem?

Troen setter «rammen»

Skriften presenterer en Gud som ikke har noen begrensning. Alt er mulig for Gud! Men

det er troen som setter «rammen» for hva denne mektige Gud skal få gjøre i vår midte! Det finnes utallige skriftsteder som sier det. La meg sitere noen: «Deg skje som du tror», «Dersom du tror, skal du få se Guds herlighet», «Om noen har profetisk gave, han bruke den etter som han har tro til». Troen setter grensen! «Om jeg formår? Alt er mulig for den som tror!» Herren er ubegrenset, troen setter grensen.

Siden troen setter grensene i ditt liv, hva er det så som setter grensene for din tro? Jo, det du ser, det du har åpenbaring om, det har du tro for! Så her er vi tilbake til forkynnelsen igjen, for forkynnelsen kan gi deg lyset som skaper tro. «Dine ords åpenbaring opplyser...»

Hva var det som gjorde at den ene sønnen i Lukas 15 levde rikt, mens den andre levde

fattig? Fra Fars side hadde de begge de samme rettigheter, de kunne begge nyte sønners rettigheter. Men den ene levde fattig, den andre rikt. Den ene kom hjem og gikk straks inn i et rikt liv med fest og glede. Den andre var bitter og klagde over at Far ikke hadde vært like rundhåndet mot ham. HAN VISSTE IKKE AT ALT TILHØRTE HAM, DERFOR HADDE HAN LEVD FATTIG HELE SITT LIV! Han kunne levde rikt, han var sønn i huset, og Far sa til ham: «Alt mitt er jo ditt!» Men han hadde ventet på at Far skulle gi ham det. Nøyaktig slik går mange kristne hele sitt liv og venter på at «Gud skal gripe inn», og er ikke klar over at de allerede HAR det de ber om som barn i huset!

Hva gjorde forskjellen i de to brødrenes liv? DET DE SÅ!

Hva om noen hadde gått daglig ved siden av den hjemmевærende sønnen og sagt: «Alt er ditt! Vær frimodig! Hold en fest for dine venner!» Forkynnelsen kunne gjort ham rik, uten noe spesielt «inngrep» fra Fars side! Far hadde allerede gitt ham hele arven. Men han visste det ikke, i hvert fall ikke på en måte som gjorde at han levde i sønners rettigheter. DERFOR ER FORKYNNELSEN SÅ VIKTIG, DEN SETTER RAMMEN FOR DIN TRO.

Tro er å leve i Romerne 8

For min del trodde jeg i mange år at det var normalt for kristne å leve i Rom 7, ganske enkelt fordi det var det jeg hadde fått forkynt. Hvilken total forandring det ble i hele tilværelsen da jeg ble klar over at det normale kristenliv er beskrevet i kapittel 8! Men jeg kunne ikke leve i det før jeg så det!!

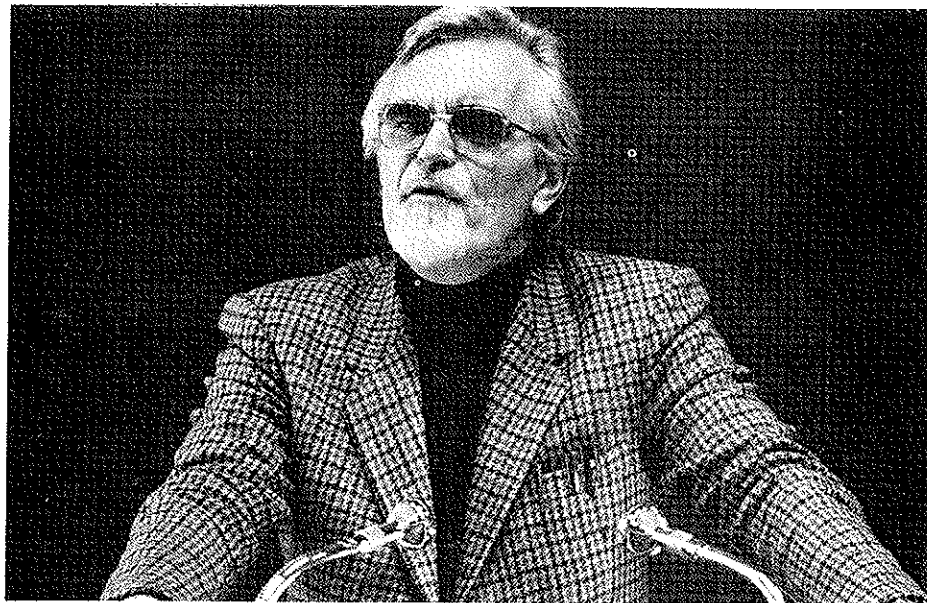
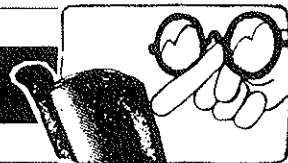
NORGES STØRSTE!

vår nye ordrekatalog er klar til utsendelse ca. 20. okt., med varer fra de fleste norske utgivere av kristelige produkter. Over 700 bøker, kassetter, video og gaveartikler til fornuftige priser.

Ring eller skriv i dag til

Evangeliserings-
SENTRALEN

Postboks 395
5001 BERGEN
Tlf. 05-23 56 18 hele døgnet

Jo verre det går til, dess vissere du vinner...

Slik heter det i en salme jeg oppdaget og lærte å sette pris på allerede i skoleårene (Landstad 257,7). Det er den friske gamle kristenkrigeren Brorson som fører ordet - ut fra solid bibelsk vitnesbyrd og utfra ugentlig personlig erfaring.

Jeg har ofte nok fått samme nettopp dette: De verste tidene i livet blir med Guds hjelp de beste.

For alvor merket jeg det i studieårene: I mer enn to år måtte jeg, full av protest, innstille meg på at jeg etter alt å dømme aldri ville få henne som jeg i uendelige tider hadde drømt om, og jeg syntes Gud behandlet meg hjertelig urimelig. Men i denne striden klarnet vissheten som aldri før: Gud er viktigere enn alt, gleden i Gud er mer avgjørende enn alt annet. Salme 73,21-28 ble utrolig virkelig. At det i neste omgang gikk i orden med henne jeg var glad i, og at vi nå har mer enn 1/3-hundreårs lykkelig ekteskap bak oss, er en annen historie - så viktig den enn er i seg selv.

Det første året etter at jeg gikk av som biskop (1975-76) var hardt: Usikkerheten om framtiden, stadige avisinnlegg for og imot min handlemåte og min person. Det som hjalp i de dusinvis av søvnløse nattetimer var å gjenta bibelord og vers fra salmeboken. Jeg fikk innøvd samtlige 12 vers av «Velt alle dine veier» i riktig rekkefølge! Gud kom meg nær gjennom vitnesbyrd fra andre som hadde vært satt på prøve - her ble jeg trukket inn i et trøstens fellesskap - et levende kraftfelt.

Den mest sviende påkjeningen var nok likevel i 1962 da min kone og jeg helt uforberedt fant vår fire måneder gamle sønn død i barnevognen. Et ufattelig sjokk. Ordet som gjorde det klart at lille Auduns korte liv likevel ikke var bortkastet eller meningsløst, var dette som simpelthen dalte ned til oss: «Ingen av oss lever for seg selv, og ingen dør for seg selv. Lever vi, så lever vi for Herren; og dør vi, så dør vi for Herren. Enten vi da

lever eller vi dør, så hører vi Herren til» (Rom 14,7-8).

Slike opplevelser gir meg mot til å tro at jeg skal få merke Guds nærhet også i de påkjenninger som fremdeles måtte vente. I liv og død.

Per Lønning i «Ny Horisont»

Peke på synden for å befris fra den

Personlig trodde jeg at den åndelige fornyelsen mye raskere ville lede til en folkevekkelse. Men på en uhyggelig måte har jeg sett at folk gjerne vil ha del i den hellige gløden hvis de bare kan få holde i den med en tang på behørig avstand. Man gleder seg over lovsangen og at syke helbredes, men man vil ikke at Jesus skal følge med hjem og forandre ens materielle status og fordype ens forhold til vanlige mennesker både i forsamlingen og i nabolaget.

Nå sier mange at dagens mennesker er så knekt at en ikke skal knekke dem ytterligere ved å forkynne om synd og dom over ondskapen. Nei, i stedet skal en forkynne «evangelium» og uførtjent nåde og pakke forsamlingen inn i trygghet.

Akkurat på dette punktet tror jeg at vi har gjort en skjebnesvanger feil. Våre massemedier belyste den rike verdens skyld svært virkningsfullt på 60- og 70-tallet. Først ble vi rystet over all den elendighet vi har stelt til. Men disse profane massemediene ga oss ingen tilgivelse. Derfor begynte avstumpingen, det som Bibelen kaller «forherdelse».

Derfor går vi alle, både kristne og ikke-kristne, omkring med utilgitt skyld, anonym skyld, i vår underbevissthet. Det er derfor det finnes så lite smittende frelsesglede - til tross for at det vel aldri tidligere har vært forkynt så mye «nåde» som i dag! Og derfor oppleves også Jesu utfordring til etterfølgelse som et tungt «krav» og «loviskhet» fordi vi ikke har opplevd virkelig befrielse fra vår faktiske synd.

Harry Månsus i «Exodus»

Tro betyr tillit

Jeg tror at Den Hellige Ånd noen ganger kan inspirere oss til å stå på Guds løfter med en spesiell tro og overgivelse. Men ofte ser det ut som de som «proklamerer en helbredelse» ikke gjør det ut fra Den Hellige Ånds ledelse, men har gjort dette til en standardmåte å nærme seg sine problemer på.

Faren ved å bekjenne på denne automatiske måten, er at vi kan få en diktatorisk holdning - vi krever at Gud skal svare på våre bønner når og på den måten vi selv ønsker. Ofte vil også de som ikke opplever helbredelse på denne måten føle seg fordømt - de tror at de ikke har greid å bygge opp nok tro til å bli helbredet.

Etter hvert som jeg har reflektert over Jesu ord og Hans handlinger har jeg kommet til en annen forståelse av ordet tro - tro er ikke noe som krever, men som viser tillit. Flere ganger i evangeliene viser Jesus at tro på Gud betyr å stole på Faderens godhet og at Han er villig til å gi oss liv i overflod. Når Jesus oppfordrer oss til å ha tro på Gud, ber Han oss om å ha en holdning av tillit til vår kjærlige Skaper som ønsker bare det beste for sin skapning.

Når vårt forhold til vår Far i Himmelen er bygget på tillit, blir våre forbønner mer effektive. Hvis vi oppfatter Gud som en allmektig, men hard og dømmende gude-skikkelse, blir bønnene våre et forsøk på å blidgjøre Ham. Vi er redd for Hans vilje slik at våre bønner blir fryktsomme, tiggende anmodninger. Det er som vi tror at hvis vi ber lenge nok, hardt nok og høyt nok blir Gud mildere stemt slik at Han ikke utøser sin vrede over oss.

Troen på at Gud er god og ønsker bare det beste for oss, skaper en holdning av tillit til Hans mektige gjerninger. Vårt menneskelige synsfelt er svært begrenset, men vår Himmelske Far har den fulle oversikt og forståelse av situasjonene. Å få tak på kjernen i Guds kjærlige natur hjelper oss til å stole på at «Alle ting tjener dem til gode som elsker Gud, de som etter hans vilje er kalt» (Rom 8,28).

Barbara Shlemon, helbredelsesforkynner i Den katolske kirke i USA, til New Covenant.

Nye menigheter?

Det står dårlig til med menighetsplantingen i norsk pinsevekkelse. Det har vist seg stadig vanskeligere å vinne nytt terreng, og mellomkrigsårenes vekst er blitt avløst med stagnasjon. Grunnet for en fornyet vekst i tiden som kommer, vil være avhengig av vårt syn på menighetsplanting. Et av de mest vitale spørsmål i denne forbindelse er om vi vil ha få, men store menigheter, eller mange små. Dette gjelder i særlig grad forholdene i de større byene.

Det ser nemlig ut som det er vanskelig å bygge en stor menighet enda større dersom menighetslokalet er plassert i bykjernen og det meste skal foregå derfra. Vi har i for liten grad vært klar over hvordan samfunnsstrukturen påvirker våre muligheter til et effek-

tivt evangeliseringsarbeid. Dette gjelder først og fremst oppbyggingen av de store drabantstrøkene som i stor grad ser ut til å bli uten fri-kirkelig virksomhet. Tar den nærmeste menighet kontakt med byplanleggingskontorene og de lokale myndigheter med tanke på tomt for et kommende gudhus? I et stort drabantbystrøk ved en av våre største byer er det kun ett ikke-luthersk møtelokale – og det tilhører Jehovas Vitner!

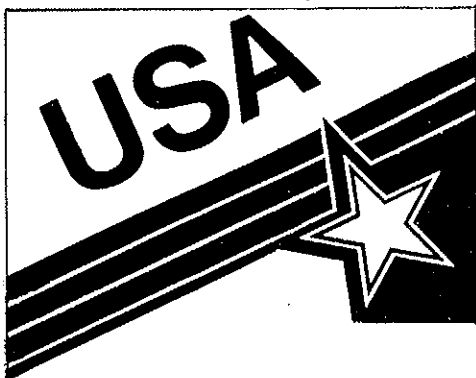
Terje Hegertun i Korsets Seier

Kvalitetskontakt

Tidligere hevdet vi at det først og fremst var kvaliteten av kontakten mellom foreldre og barn som var det avgjørende. Dette var nok riktig. Men for mange av oss som er travelt opptatt utenfor hjemmet, kunne det bli en unnskyldning for å rettferdiggjøre vårt engasjement utad.

Saken er nemlig at dersom kontakten mellom foreldre og barn skal bli god, krever dette tid sammen med barna. Det nytter ikke å tro at man i et øyeblikk kan bli i stand til å gi barna den nærhet og omsorg som de trenger. Skal det bli en god kontakt ut av det, er det nødvendig å være sammen med barna over tid.

Overlege Atle Roness på Modum Bads Nervesanatorium til Utsyn

LIVETS ORD FORLAG ARRANGERER FELLESTUR TIL TULSA

CA. 12.-27. APRIL 1986

Vi flyr til New York og beser byen i et par dager. Deretter går turen til Florida. Her går vi i Disney World, See World o.a. Herfra går turen til Tulsa hvor vi overværer Kenneth E. Hagins «vår-seminar».

OBS.: Dette blir ikke tolket til norsk. Så reiser vi via New York hjem.

Begrenset antall deltagere. Frist for påmelding – 15. november.

Ring eller skriv til

Livets Ord
Forlag A/S
Postboks 75 1652 Torp
Telefon (032) 47 995

Pelle Karlsson's
spalte:

Gud har bare én menighet

OPPDAG FAMILIEN

Kristen enhet ikke er et spørsmål om organisasjon som forandrer strukturen på kirke- og samfunnssystemet.

Mange rygger tilbake for tanken på kristen enhet fordi de med en gang begynner å tenke i organisasjonsformer. Skal det ikke lenger finnes en baptistmenighet på mitt hjemsted? Eller en pinsemenighet eller metodistmenighet? Skal det da ikke finnes en menighet som på en tydelig måte står for det baptistiske dåpssyn? Hvor blir det av pinsevennene og deres syn på Den Hellige Ånd og bruken av Åndens gaver? Dersom enhet innebærer én eneste lokal menighet, hvordan skal den organiseres? Hva skjer med pastor- og eldste-funksjonene? Hvordan skal det gå med de økonomiske forpliktelsene? Hvor blir det av trosbekjennelsen og læren?

Det er helt klart at man kan bli veldig nervøs om man tror at enhet blant de kristne innebærer at alle disse spørsmål besvares med en gjennomgripende forandring. Men det er ikke slik det er. La oss enda en gang understreke at enhet ikke er det samme som omorganisering. Bibelen oppfordrer oss til å «bevare Åndens enhet i fredens bånd». Den enhet det er snakk om, er åndelig, ikke organisatorisk. Altså noe som aldri kan skrives inn i foreningsstatutter eller bygges inn i kirkebygninger. Åndens enhet kan bare oppstå i menneskers hjerter der ånd knyttes sammen med ånd i fellesskap og kontakt. Eller mellom lokale menigheter på en slik måte at den åndelige funksjonen i en lokal menighet knyttes sammen med den åndelige funksjonen i en annen. Og de bånd som skal holde denne enhet sammen, er fredens bånd, altså heller ingenting som er synlig i konkrete ting.

Man kan jo ikke kjøpe en pose fred i menighetens bokhandel, sende den til noen, og på den måten påstå at man har formidlet fred til det mennesket. Heller ikke kan en lokal menighet få tak i en pakke fred, sende pakken til en annen menighet og dermed bevare Åndens enhet gjennom fredens bånd. Det fungerer ikke på den måten. Det dreier seg om helt andre verdier. Verdier som man ikke kan se eller ta på, men som har en avgjørende betydning for den indre, åndelige funksjonen. Det er disse verdiene det gjelder når vi taler om enhetsprosessen i Kristi legeme, ikke omorganisering og forandring av synlige strukturer.

Vi pleier ofte å snakke om Guds menighet som en familie, hvilket er en svært god illustrasjon. En familie har en grunnfaktor som holder den sammen, nemlig livet. Foreldre og søsken er en del av hverandre, ikke fordi de har organisert seg i en spesiell form, men fordi de deler samme liv. Det faktum at man fødes inn i samme familie står over alle andre faktorer. En bror kan være lang, en annen kort. En søster er interessert i musikk, en annen sitter bare og strikker. Men disse forskjellene forandrer ikke på noen måte familieforholdet. Er man en gang født inn i samme familie, er man søsken. Det finnes ingen veg ut av det. Samhørigheten som en følge av livet fra samme far og samme mor, står over alt annet. Man kan altså aldri frasi seg sine egne søsken. Den dagen vi blir født, blir vi gitt til søstre og brødre i et fellesskap som vi ikke har noen som helst kontroll over selv. Ingen kan velge sine egne søsken. I stedet oppdager man etter en stund hvilken familie man er havnet i, og man kan ikke gjøre noe for å forandre dette.

Det er dette det gjelder når vi taler om kristen enhet. Det er altså ikke et spørsmål om å organisere seg i den ene eller den andre formen. Nei, det gjelder bare å oppdage familien man er født inn i og så glede seg over alle sine søsken. Enhet er liv, aldri form. Enhet er organisk, aldri organisatorisk.

Men legg nøye merke til at den ikke er frivillig på den måten at jeg kan velge den eller ikke. Eftersom enheten i Guds menighet bygger på Kristi liv, har jeg ingen kontroll over hvem som er mine søsken. Alle de som Far har valgt å gi liv, tilhører meg, uansett om jeg godkjenner dem eller ikke. Så enkelt er det. La oss derfor ikke tenke i organisasjonsformer eller menneskelige idéer om form og struktur. La oss isteden oppdage Familien. Vi bør lære oss å gjenkjenne alle dem som har liv fra samme kilde. Da blir ikke tanken på enhet blant alt Guds folk skremmende og truende, men en vidunderlig oppdagelse av søsken som Herren har gitt liv.

BRUDERHOF - ET RADIKALT FELLESSKAP

- Det er stort å kunne fortelle vår samtid om Guds rike, men det er enda større å leve slik at Guds rike kommer til syne som en historisk realitet i denne verden, som et vitnesbyd om evangeliets sannhet.

Tekst: Tommy Moum

Kvinnene går alle med hvitprykkete skaut på hodet. Mennene har skjegg. Klesdraktene deres er enkle. De har alt felles og er imot alle former for vold. De bor i store bygninger med individuelle familie-enheter. Ekteskapet holdes høyt i hevd, og skilsmisse eller gjengifte aksepteres ikke. Barna blir sett på som Guds gave, og de holdes utenfor det offentlige skolesystemet inntil de skal begynne i åttende klasse. Opplæringen foregår i lyse klasserom med friske farger, og det legges vekt på både praktisk og teoretisk undervisning.

I motsetning til de fleste andre barn tilbringer de ingen tid foran TV-skjermen. Det fins verken radio eller fjernsyn her. Informasjon om hva som skjer i verden omkring, får de gjennom den eneste nyhetssavisa de abonnerer på. De lever for seg selv i såkalte Bruderhöfe (brødregårder) og driver jordbruk og håndverksindustri. De har sine røtter i den anabaptistiske tradisjon fra reformasjonstiden. Egentlig går røttene enda lenger tilbake, til Kristus selv. Det er Han som er utgangspunkt og sentrum.

For vår sekulariserte tid virker utvilsomt denne livsformen fremmed. Både i utseende og innhold framstår dette livet som radikalt forskjellig fra vår hektiske kulturs selvdyrkelse. Men ikke bare den profane verden stiller seg uforstående. Også de tradisjonelle kristne kirkene føler seg urolige i møtet med dette underlige alternativet. Ingen kan i dette fellesskapet kalle noe for sitt eget. Her fordres total overgivelse til både Kristus og hverandre.

Slike holdninger skaper selvsagt uro. Og i stedet for å ta utfordringen om absolutt overgivelse inn over seg, er det lettere å henge seg opp i enkelte av disse brødrenes og søstrenes ytre attributter. Deres gammeldagse klesdrakter, deres tradisjonelle isolasjon, deres skepsis overfor moderne massemedier - alt dette blir ting som i moderne ånd ofte avvises. Det er lett å fokusere så sterkt på det som virker «umoderne», at brødrenes ubehagelige kall om et liv helt for Kristus og hverandre kommer i skyggen.

Anabaptismen

De kaller seg altså for Bruderhof. Det fins til sammen fire brødregårder i dag, tre i USA og en i England, med til sammen drøye 1000 medlemmer. En forholdsvis liten bevegelse

m.a.o. Bruderhof står imidlertid i nær kontakt med et langt større samfunn, nemlig de hutterske brødre som har sine røtter så langt tilbake som til den tyske pastoren Jakob Hutter som i 1536 ble henrettet i kjølvannet av religionskrigene i Tyskland etter reformasjonen.

Jakob Hutters brødremenighet var en del av den store anabaptistiske bevegelsen. Som det framgår av navnet praktiserte de såkalt gjendåp, og de kom derfor i konflikt med både den romerske kirken og de nye lutherske statskirkene i Tyskland. Anabaptismen som kirkehistorisk begrep rommer imidlertid de utroligste motsetninger. Det fantes radikalere av mange slag. På den ene siden de som ville følge Kristus i alt, bl.a. med den følgen at de verken ville bære våpen eller holde offentlig embete. På den andre siden de som med sverdet i hånd ville

utrydde alle de vantro, og som i den åndelige frihetens navn henga seg til utskjelninger og orgier av mange slag.

På grunn av tøylesløsheten i enkelte grupper som mente at bare den åndelige side av tilværelsen var av betydning, og militante sekters ofte voldelige kampmetoder mot det politiske og religiøse «establishment», fikk hele bevegelsen et svært negativt rykte, med den følge at voldsomme forfølgelser oppsto. Også Jakob Hutters vennsamfunn fikk føle dette på kroppen til tross for at de ikke var blant de militante. Tvert imot var de totalpasifister. Det var Hutters ønske om å vende tilbake til den første kristne menighets fellesskap og liv som var utgangspunktet. Inspirert av Bergprekenen og de første kapitlene i Apostelgjerningene ville de ha alle ting felles. Privat eiendom ble sett på som

hutterittene en drøyt 50-årig fredstid med bl.a. stor økning i medlemstallet og økt respekt i samfunnet. Men utbruddet av 30-årskrigen i 1618 ble innledningen til en ny og langvarig forfølgelse. Bevegelsen ble drevet på flukt til og i Øst-Europa. Den vanskelige tiden skapte også indre kriser som førte til både reduksjon i medlemstallet og stedvis oppgivelse av eiendomsfellesskapet.

På 1800-tallet samlet hutterittene seg i Russland hvor de levde sitt liv etter de

tyske ekteparet Eberhard og Emmy Arnold.

De avgjørende hendelsene i ekteparet Arnolds liv fant sted i en av de mest dramatiske epokene i Europas historie, tida umiddelbart før og etter 1. verdenskrig. Som mange tyske barn vokste de opp i en borgerlig-kristelig kultur hvor religionen var institusjonalisert i en sterk allianse mellom den lutherske kirken og staten. Både Eberhard og Emmy kom fra akademiske familier, men allerede svært unge opplevde de begge en sterk utilfredshet med den

Grunnleggerne av Bruderhofkommuniteten, ekteparet Eberhard og Emmy Arnold.

Familieenheten står svært sentralt i Bruderhof.

I barnehagen lærer barna å omgås hverandre.

Eberhard Arnold i 1930

slappe borgerlige kristenheten. Særlig var det den åpenbare økonomiske uretten i den navnekristne nasjonen de reagerte på. For Eberhard ble det tidlig klart at kristendom og økonomisk rettferdighet var helt uadskillelig. Verken Eberhard eller Emmy kunne derfor akseptere det politiske og religiøse status quo som den borgerlig-kristelige kulturen forsvarte.

Etter at de begge hadde opplevd et åndelig gjennombrudd, ble dåpsspørsmålet svært aktuelt. Deres nye, levende tro på Kristus var av en så totalt annen kvalitet enn den allmenne religiositeten de tidligere hadde levd i, at gjendåp måtte til i 1908 for å markere det nye. Den tidligere barnedåpen hadde gjort dem til medlemmer av en kultur og ikke av et levende trossamfunn. Den nye dåpen viste seg da også å få alvorlige følger for det unge paret. Ikke bare måtte Eberhard gi opp teologistudiet. Forholdet til foreldrene på begge sider ble dessuten ytterligere forverret fordi de to nyforlovedes økonomiske framtid nå var svært usikker. For Eberhard og Emmy ble imidlertid det radikale bruddet med den offisielle kirken innledningen til et liv i tro på Gud og Hans omsorg.

1. verdenskrig

For Europa innebar 1. verdenskrig noe mer enn en blodig periode. Med krigen falt hele den optimistiske, borgerlige kulturen i grus med alle sine begreper om likhet, frihet, rettferd og framskritt. Og fordi båndene mellom borgerskap, kirke og stat var så sterke, ble 1914 et knusende slag mot hele den alliansen som hadde skapt det moderne Tyskland.

I 1914 ble hele kontinentet kastet ut i en utrolig «borgerkrig» hvor det kristne Tyskland kjempet mot det kristne England, Frankrike og Russland. På begge sider

kjærlighetens største fiende.

Hutterittene etablerte sine egne fellesskap, men la likevel vekt på å adlyde sine verdslige øvrigheter, bare det ikke førte til konflikt med deres tro. De betalte derfor sine vanlige skatter, men nektet å bidra med den såkalte krigsskatten. Også i sin vareproduksjon ble pasifismen gjennomført ved at de aldri produserte ting som kunne benyttes til krigsformål.

Etter at Augsburgsfreden i 1555 gjorde slutt på de første religionsforfølgelsene i Tyskland etter reformasjonen, opplevde

tradisjonelle prinsippene om felleseie og totalpasifisme, inntil de russiske myndighetene nektet dem fritak fra den allmenne militærtjenesten. Da var det at utvandringen til USA og Canada kom i stand.

Eberhard og Emmy Arnold

Bruderhof regner seg i dag som en del av den hutterske bevegelsen og kaller seg da også for «de hutterske brødres samfunn». Det direkte historiske utgangspunktet for brødregårdene er likevel ikke den tradisjonelle hutterske bevegelsen, men det

gjorde man krav på å føre en rettferdig krig med Guds velvilje. Engelske og tyske prester velsignet sine respektive lands kanoner og soldater.

For Eberhard fikk krigen den umiddelbare følgen at spørsmålet om pasifisme ble brennbart. Var det riktig for en kristen å gå i krigen? Selv slapp Eberhard unna verneplikten pga. dårlig helse. Men de uhyggelige lidelsene han så på nært hold, bidro til å bevisstgjøre han. Det ble nå klart for han at det var umulig for en kristen å bære våpen. Det å stille seg til disposisjon som soldat for en statsmakt, uansett hva denne staten har som ideologisk basis, er imot Jesu budskap. Som kristne skal vi gi keiseren hva keiserens er, og Gud hva Guds er. Det betyr at vi bare kan adlyde staten så lenge denne ikke bryter med Guds prinsipper. Så snart staten setter seg ut over Guds lov, skal den kristne menigheten framstå som representant for noe helt annet. Det betyr igjen at kirken ikke kan alliere seg med staten, men må stå fritt og kun forplikte seg til lojalitet mot Kristus.

Økonomisk urett

Krigen førte ikke bare til at spørsmålet om pasifisme igjen ble aktualisert. Mellom 1914 og 1918 ble den økonomiske urettferdigheten i Tyskland svært synlig. De velstående greide seg bra, mens vanlige folk led både av sult og mangel på de mest elementære livsnødvendigheter. Det var derfor ikke overraskende at den kommunistiske røde fanen ble holdt høyt i de dramatiske dagene etter Tysklands kapitulasjon. De revolusjonære vant imidlertid ikke fram selv om keiseren abdiserte, og den tyske militærstaten lå i grus. Likevel fikk arbeider-

bevegelsens og sosialistenes krav om økt økonomisk rettferdighet stort gjennomslag i den kommende tiden.

Også hos Eberhard og Emmy fant disse tankene grobunn. De så at sosialistenes krav i det vesentligste var i overensstemmelse med Bergprekenen. De religiøse sosialistene i Sveits, bl.a. Karl Barth og Hermann Kutter, søkte en sammensmelting av personlig, levende gudsforhold og sosial bevissthet. Arnold-familien mottok sterk inspirasjon fra denne bevegelsen, og i årene 1919-1921 var Eberhard svært opptatt av å forkynde at den troendes personlige forhold til Kristus må få konsekvenser for alle livets områder, ikke minst det økonomiske.

Åndelig vakuum

Tysklands fall i 1918 skapte også et åndelig vakuum. Særlig ble de unge i villrede om hvordan de nå skulle orientere seg. De verdiene som i den borgerlig-kristelige kulturen ga en slags identitet og tilhørighet, hadde mistet sin gyldighet. Tusener av ungdommer vendte derfor ryggen til de rykende ruinene og bega seg ut på vandring, både i fysisk og åndelig forstand. En slags hippiebevegelse oppsto av unge som oppsøkte naturen for om mulig der å finne noe meningsfullt.

For Eberhard og Emmy fikk denne bevegelsen stor betydning. De hadde selv ennå ikke funnet fram til en praktisk måte å realisere Bergprekenens idealer på. Gjennom ungdomsbevegelsen møtte de alle slags mennesker, anarkister og ateister, kunstnere og kristne. Disse søkte ikke bare etter noe meningsfullt i åndelig forstand. Spørsmålet var i like stor grad

hvordan man skulle kunne bygge opp et konkret alternativ til det tidligere.

Eberhard og Emmy innså at det var umulig å fortsette det gamle middelklasselivet. Bergprekenen brente seg fast i dem og slapp ikke taket, uansett hvor urealistisk den kunne virke. Snart ble også de første kapitlene av Apostelgjerningene en sterk inspirasjonskilde: trosfellesskap, kjærlighetsfellesskap, eiendomsfellesskap. Sakte, men sikkert vokste tanken om et kommunitetsliv fram.

Kommunitetsliv

Med entusiasme flyttet de inn på en gammel gård i Sannerz i 1920 sammen med sine barn og noen få andre. Her bygde de den første Brudershof. Det tok ikke lang tid før den ble et møtested for rastløse og søkende mennesker. Her forløp diskusjonene og samtalene livlig, og medlemstallet økte. Kollektivalternativet syntes å tiltrekke mange.

Det tok imidlertid bare et par år før problemene viste seg. Brudershofs første krise resulterte i at bare syv personer ble igjen. De fleste av medlemmene syntes det var riktig å vende tilbake til et normalt liv i samfunnet for der å kunne ha positiv innflytelse. Eberhard derimot mente at en slik løsning ville være en vei tilbake til «det private middelklasselivet og de egne lommebøkene».

Mange av de gruppene som i etterkrigsårene forsøkte seg på alternative livsformer, ble snart desillusjonerte og ga opp. Eberhard og Emmy holdt likevel fast på visjonen. Det meldte seg imidlertid et behov for å stå i en større sammenheng. Studiet av den anabaptistiske tradisjonen ga dem

kjennskap til den hutterske bevegelsen. De så at disse brødrene og søstrene levde etter de samme idealene som de selv søkte å praktisere. En følelse av enhet med hutterittene vokste fram, og da Eberhard i 1930 reiste til USA for å ha samtaler med dem, var det en forening mellom de to gruppene som var målet.

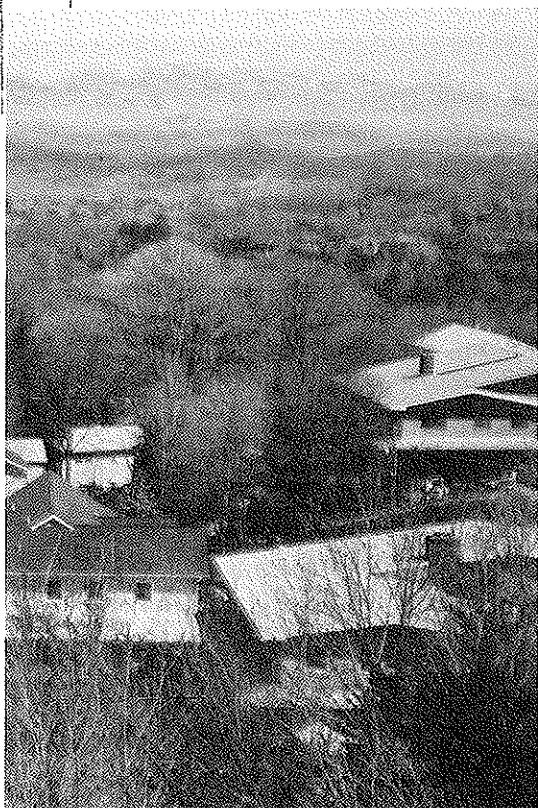
Gjennom foreningen med de hutterske brødrene i Amerika ble det tyske Bruderhof innlemmet i en lang, historisk tradisjon. Tilhørigheten med hutterittene ga på mange måter Eberhard både et historisk utgangspunkt og en kontinuitet da han søkte et alternativ for sin egen tid. For å understreke enheten med de nye vennene, antok Bruderhof derfor den særegne klesdrakten som i lang tid hadde vært så typisk for hutterittene.

Hitler

Men uansett hvor viktig foreningen med hutterittene var, var en ny krise for Bruderhof ikke til å unngå da Eberhard døde i 1935. Plutselig var de uten sin selvskrevne åndelige leder. I tillegg var en ny stor konflikt på vei. Nazistenes overtakelse av Tyskland førte til uunngåelige konfrontasjoner. Ikke minst ble brødrenes undervisningssystem hardt angrepet. Nazistene forlangte at alle tyske barn skulle opplæres i nazistisk ideologi. Dessuten kom de unge mennene snart i konflikt med den allmenne verneplikten.

Det er verdt å huske at i Nazi-Tyskland var det nesten ingen kristne som åpenlyst protesterte mot Hillers overgrep. Både katolikker og protestanter fant seg lydig i

Woodcrest Bruderhof, Rifton, New York.

nazistenes omorganisering av staten, og de fleste hadde ingen motforestillinger mot at kirkene lojalt aksepterte de nye retningslinjene. Som tilfellet var under 1. verdenskrig, identifiserte kirkene seg nå med Tysklands, dvs. Hitlers, sak. Hakekorset fant sin selvfølgelig plass i gudshusene, og både prester og lekfolk sa «Heil Hitler». På tradisjonelt luthersk vis anså kirkens folk at politikk var statens oppgave, og det var kirkens plikt lojalt å underordne seg staten. Kirkens rolle skulle være å ta seg av de «åndelige spørsmålene». Derfor kom det svært få protester fra kristelig hold mot nazistenes raselover, jødeforfølgelser og nazifiseringsprogram. Ikke bare de store kirkesamfunnene bøyde seg for Hitler. Også anabaptistiske grupper, som enkelte av mennonittene, inngikk kompromisser, bl.a. i spørsmålet om militærtjenesten.

Det var derfor en svært enestående kamp brødregårdene førte mot den nazistiske staten. Emmy Arnold forteller om hvordan de nektet å si sitt «Heil» - lojalitetserklæringen til Hitler. Ved den arrangerte folkeavstemningen i 1933 hvor Hitler ba om tillitsvotum fra folket til å gjennomføre sitt program, protesterte medlemmene av Bruderhof ved å skrive på stemmesedlene at de bare kunne bøye seg for en regjering som ikke brøt med Guds lov.

Brødrene var heller ikke villige til å sende barna sine til de nazifiserte, offentlige skolene, selv om Bruderhofs eget undervisningsprogram ble forbudt. I stedet evakuerte de barna til Sveits og Lichtenstein.

For den totalitære nazi-staten var selv-sagt Bruderhof helt uakseptabelt. Her fantes en gruppe som ikke på noen måte ville innordne seg. I 1937 ble da også Rhön Bruderhof i Tyskland oppløst og stengt av nazistene. Brødrene måtte dermed flykte til England hvor de fikk foreløpig oppholdstillatelse. Krigen mellom England og Tyskland førte imidlertid til at alle tyskere i England ble internert. Pga. dette emigrerte derfor brødrene til Paraguay i 1941. Det var det eneste landet som tilbød dem oppholdstillatelse og fritak fra militærtjeneste.

Amerika

Paraguay-oppholdet ble opptakten til en drøy 20-årsperiode hvor kontakten med hutterittene i USA og Canada var brutt. Innad i Bruderhof betraktes i dag denne tiden med vemod. Hele menigheten vendte seg bort fra Kristus. I stedet ble de opptatt av de ytre formene. Kommunitetslivet i seg selv ble plutselig målet.

I 1961 satte de likevel på ny kursen nordover og etablerte seg i Nord-Amerika. Det ble også innledningen til en fornyelse innad i bevegelsen. På begynnelsen av 70-tallet bygde de opp en brødregård i England fordi

de ønsket igjen å nå ut til Europa. Dessuten kom en forsoning med hutterittene i stand, slik at Bruderhof i dag igjen er en del av det hutterske brødrsamfunn.

Tro og politikk

Noe av det viktigste innenfor Bruderhof har alltid vært sammenhengen mellom tro og sosial bevissthet. Forholdet til Kristus må få konsekvenser for den personlige økonomien, holdningene til void osv. Men denne understrekingen av de praktiske sidene ved evangeliet har likevel først og fremst blitt gjort gjeldende for forholdene *innad* blant de kristne.

Bruderhof har aldri engasjert seg i kampen for å få til politiske forandringer i det verdslige samfunnet. De har ikke villet arbeide for å kristeliggjøre lovverket. De har hatt en sterk motvilje mot å identifisere Gudsrikets interesser med noe som helst politisk program eller ideologi. Et politisk samarbeid med verdslige styresmakter eller interessegrupper fører svært lett til at menigheten går på kompromiss med sitt kall til å følge Kristus. Selv om et parti kan ha gode saker å kjempe for, er det farlig for menigheten å alliere seg i denne kampen fordi det verdslige politiske systemet i sin natur krever kompromisser og kjøpslåing. Slike forhold kan bare ha en negativ innvirkning på menigheten, og det vil undergrave dens troverdighet.

En annen ordning

Bruderhofs innstilling er da i stedet at menigheten representerer en helt annen ordning enn den verdslige. De kristne er som en ambassade i et fremmed land. Innad i ambassaden er det Gudsrikets lover som gjelder. Vår oppgave er å forbli tro mot evangeliet. Det kan vi bare være dersom vi blant oss selv lever ut de prinsippene Gud har gitt oss.

Betr da det at Bruderhof vil forholde seg passive og tause når åpenbare overgrep foretas i samfunnet? Føler de virkelig ikke noe sosialt ansvar for verden omkring? Nei og jo. For det første hevder de sterkt at det kommer til et punkt hvor menigheten ikke lenger kan forholde seg taus når styresmaktene begynner å gå i gal retning. Under Hitler begikk de fleste kristne den synden å tie selv om de så hvilken vei det gikk. I dag er det en rekke andre spørsmål som i høy grad plager Bruderhof. Hvordan skal de f.eks. reagere på våpenkappløpet, på drapene av millioner av ufødte barn og på USAs innblanding i Mellom-Amerika?

For det andre er de av den oppfatningen at deres liv i fellesskap ikke bare er en isolasjon fra samfunnet. Tvertimot tror de at deres komunitet i kraft av sitt vitnesbyrd utgjør noe positivt. Uten å ta del i det politiske systemet representerer de et alternativ til det bestående. Deres blotte nærvær som fellesskap har påvirkningskraft.

Forholdet til verden

Forholdet til verden omkring har imidlertid vært preget av en viss famling. De har ikke noen absolutt kurs de alltid har fulgt. I utgangspunktet har brødrene ønsket å være åpne for Den Hellige Ånds ledelse i slike forhold. I de senere årene har det bl.a. ført til at Bruderhof har deltatt aktivt i fengselsarbeid, fordi de følte at Kristi bud om å besøke de som sitter i fengsel, ikke ble praktisert. Videre har de blitt oppmerksomme på mange hjemløse i nabolaget, og de forsøker å hjelpe dem med husly og mat. I tillegg har sultproblemet i verden engasjert dem til konkret innsats.

Bruderhof opplever dette nye ønsket om engasjement utad som Guds ledelse. Det har også ført til at de har blitt mindre opptatt med de indre problemene i fellesskapet. Denne åpenheten har dessuten bidratt til at kontakt med andre kommuniteter har kommet i stand, bl.a. med gruppen Sojourners i Washington. Bruderhof har dermed oppdaget at de har mye felles med en rekke av de samfunn og kirker som i USA i dag opplever en sterk fornyelse.

Denne bevegelsen særpreges på den ene siden av et personlig og levende forhold til Kristus og et sterkt indre fellesskap, og på den andre siden et av aktivt engasjement i solidaritet med de undertrykte og fattige. De representerer et opprør mot den privatiserte og borgerliggjorte religiøsiteten som i grunnen bare forsvaret de eksisterende politiske og sosiale forhold, og er sterkt kritiske til alle forsøk på å bruke Gud som legitimering av våre økonomiske privilegier.

Denne store fornyelsesbølgen, som nok har kommet en del i skyggen av den mer «herlighetsteologiske», har på mange måter skapt en motkultur i dagens amerikanske samfunn på samme måte som Eberhard og Emmy gjorde det i Tyskland, og som hutterittene har vært det siden reformasjonen.

Utfordringen

Og nettopp begrepet motkultur kan vel sies å være et nøkkelord når det gjelder Bruderhof. Kommunitetslivet har vært deres måte å vise Gudsrikets alternativ på. Kristus kaller oss nemlig til et helt nytt liv. Og kommuniteten har vært en praktisk ordning i forsøket på å leve ut dette nye. Den har vært en nødvendighet for dem fordi de ønsker å ta Jesu budskap på alvor. De har innsett at en privatisert kristendom hvor den enkelte i stor grad er overlatt til seg selv både praktisk, økonomisk og åndelig, gjør det uhyre vanskelig å leve slik Jesus ville.

Bruderhof er et levende eksempel på at tanken om det altomfattende kristne fellesskapet lar seg realisere. Gjennom sin lange historie har de vist at det er mulig å leve annerledes. I kraft av sitt eksempel representerer de da også en sterk utfordring til både kristne og ikke-kristne.

«GUDS REVOLUSJON»

I 1984 ga de hutterske brødrene ut ei bok med utdrag fra taler og skrifter av Eberhard Arnold. Utvalget er foretatt i samarbeid med Bruderhof og er ikke bare en gjengivelse av Eberhard Arnolds tanker. Innholdet i boka er i like sterk grad et uttrykk for Bruderhofs bekjennelse i dag.

«Guds revolusjon» er ingen bred teologisk avhandling, men en samling bruddstykker som i de 50 årene som har gått siden Arnolds død, har hatt stor innflytelse på brødrenes holdninger.

«Guds revolusjon» tar opp en rekke temaer som forholdet til styresmaktene, krig, fattigdom, fellesskap, barneoppdragelse, dåp, utdanning, disippelskap og bønn. Likevel er det en rød tråd som går gjennom alt: Tanken om at menigheten er en forsamling helt annerledes og med et annet kall enn det verdslige systemet. Selv om menigheten ikke kan tie når åpenbar urett og vold finner sted i samfunnet, tror ikke Eberhard Arnold på at de kristne bør engasjere seg i den politiske kampen for å forandre det bestående. Menighetens oppgave er å representere en annen ordning og vitne om det kommende Gudsriket.

På den bakgrunnen må vi forstå Bruderhofs tendens til isolasjon. «Guds

revolusjon» er imidlertid ingen systematisk argumentasjon for et radikalt tilbaketrukket liv. (Bruderhofs historie er da også preget av en viss usikkerhet omkring spørsmålet om graden av engasjement utad.) Boka er heller et vitnesbyrd fra en mann og en forsamling som i inderlighet har søkt, og søker, en annerledes vei - Kristi vei.

Ikke av verden, men...

- Vår tids mørke virkelighet - at menneskeheten ødelegger seg selv i gjentatt galskap - må imøtegås av en mye større virkelighet: morgendagens lys. I dette lyset er menneskeheten kalt til noe som er det motsatte av foræderi og forføring, mord og hat, død og ødeleggelse (1 Tess 5,4-5).

Men vi vil ikke finne vissheten om at en ny dag kommer før vi har opplevd nattens mørke, dens ugjennomtrengelige svarthet og bunnløse lidelse.

Berlin, 1919

- Vi står i direkte motsetning til det bestående samfunns ordning. Vi representerer en annen ordning, slik menigheten i Jerusalem gjorde det etter at Ånden ble utgydt. Skaren av troende ble ett i hjerte og ett i sjel. På det sosiale planet ble deres enhet synlig gjennom deres fullkomne broderlighet. På det økonomiske planet betydde det at de ga opp all privat eiendom og levde i totalt eiendomsfelleskap.

Og slik er også vi kalt til å representere det samme i verden i dag, noe som naturligvis vil føre oss inn i konflikter. Vi kan ikke legge denne byrden på noen, dersom ikke han eller hun setter Gudsrikets storhet over alt annet og er overbevist om at det ikke fins noen annen vei å gå.

Rhön Bruderhof, 1933

Gudsriket

- Det er stort om vi kan gå ut og fortelle folk om Gudsriket. Men det er enda større om en historisk virkelighet blir presentert for verden, et vitnesbyrd om evangeliets sannhet uforglemmelig brent inn i de historiske annaler.

I stedet for begrensede forsøk på å omvende enkeltpersoner, er vi kalt til å skape historie ved å representere med våre liv kjærlighetens, fredens og rettferdighetens vei midt i en fiendtlig, falsk og urettferdig verden som rasler med våpnene. Vi er kalt til å leve ut dette vitnesbyrdet uforstyrret og urokkelig mens nasjonene rundt oss raser.

Det er Kirkens samme kall.

Rhön Bruderhof, 1933

- Hva Gudsriket betyr kommer til uttrykk i Bergprekenen, i Fader Vår og i ordene «Gå inn gjennom den trange port». Det betyr at du skal behandle mennesker slik du vil at de skal behandle deg. Dette blir ofte oversett. Du vil ikke gå disippelskapets vei før du gjør

for alle det du ber Gud gjøre for deg selv. Det betyr absolutt sosial rettferdighet og den fredfulle atmosfæren i Gudsriket. Vi er utsendinger for det kommende Gudsriket, vi tjener bare én lov, Hans Ånds lov.

Bergprekenen forteller oss hva det betyr i praksis. For enhver som tar det alvorlig, er veien klar. Selvsagt kan ingen gå denne veien uten nåde. Jesus antyder dette når Han snakker om treet og dets forbindelse med Gudsriket. Han snakker også om saltet som betyr den fullstendig nye naturen som er gitt i Kristus og Den Hellige Ånd. Jesus sier: Dersom deres rettferdighet ikke er bedre enn moralistenes og teologenes, kan dere ikke gå inn i Gudsriket. Og Han sier også: Søk først Guds rike og Hans rettferdighet.

Å bli nedsunket i Den Hellige Ånds vind, det er det nye livet. Det vil overvinne hele verden. Vi trenger å ha tro på at vi lever i en tid med nåde for at treet skal kunne vokse over hele jorden. Og hele menneskeheten skulle samles under dette treet, i skyggen av dette levende treet.

Det er ikke nok å anerkjenne Jesus som våre hjerters venn: Vi må bevise vår kjærlighet. Og Jesus sier oss hvordan viskall gjøre det: Den som elsker meg, holder mitt ord.

Rhön Bruderhof, 1933

Kallet

- Vårt liv i fellesskap kom i stand på grunn av de store behovene rundt oss. Årsaken til at vi forlot de store byene, var ikke at vi ville trekke oss ut av verden. Og da vi flyttet til dette stedet i fjellene (svært så isolert ved første øyeblikk), var det ikke for å unngå vårt ansvar overfor samfunnet. Vi følte i stedet at vi ved å samle våre krefter ville være best i stand til å påvirke samfunnet. I dag er det fortsatt vårt høyeste ønske at vårt liv i fellesskap vil ha virkning på verden omkring oss.

Rhön Bruderhof, 1932

- I dag har vi igjen minnet hverandre på at vi på ingen måte ser vårt brorskap som målet, men som vår vei mot målet. Vi ønsker ikke å konsolidere brorskapet for brorskapets skyld, eller Bruderhof for Bruderhofs skyld. Vi vil at vårt brorskap skal engasjere seg for fred og enhet, slik at hele verden med dens nasjoner kan nå fram til rettferdighetens og fredens rike. M. a. o. ønsker vi å arbeide for at rettferdighetens og fredens rike skal komme til hele verden. Da vil de veldige fiendskapets og bitterhetens krefter bli imøtegått av en liten gruppe som på tross av sin størrelse sender ut stråler av enhet, fred, rettferd, brorskap og menneskelighet, Gudsrikets kraftstråler. Det er det vi ønsker å leve for.

Rhön Bruderhof, 1935

Dåpen

- Dåpen betyr døden for det onde livet som er en del av den voldelige ånden rundt oss. Den betyr en oppgivelse av et liv som bruker voldelige metoder for å sikre seg selv. Den betyr en fornektelse av den naturlige trangten i oss til å bruke makt og vold. Den betyr et farvel til begjæret etter verdslig rikdom og besittelser, inkludert det seksuelle begjæret etter å eie.

Den betyr en slutt på et sanselig og urent liv som ødelegger det sanne livet gitt av Gud.

Alm Bruderhof, 1935

Fellesskap

- Det fins ingen lov, bortsett fra kjærlighetens lov (2 Joh 5-6). Kjærlighet betyr å ha sin glede i andre. Hva betyr det så å være irritert?

Ord i kjærlighet formidler den gleden vi har i nærvær av brødre og søstre. Således er det utelukket å snakke om et brorskapsmedlem i en ånd av irritasjon eller sinne. Det må aldri snakkes, verken åpent eller insinuerende, mot en bror eller søster og deres individuelle egenskaper - og ikke under noen omstendighet bak personens rygg. Det gjelder også snakk innad i ens egen familie.

Uten denne taushetens regel kan det ikke bli noen lojalitet, noe fellesskap. Åpenhet er den eneste mulige vei. Den er den tjenesten vi skylder den hvis svakhet vi reagerer på. Et åpent ord sagt direkte til den andre personen gjør vennskapet dypere og blir ikke tatt ille opp. Bare når to personer ikke raskt kan bli enige på denne direkte måten, er det nødvendig å snakke ut om det sammen med en tredje person som kan hjelpe til med å løse vanskeligheten og skape enighet på det høyeste og dypeste plan.

Den første lov i Samerz, 1925

- Vi tror på en kristendom som gjør noe. Daglig arbeid med andre er den beste og raskeste måten for å finne ut om vi er villige til å leve i fellesskap på grunnlag av virkelig kjærlighet og tro. Arbeid er den avgjørende prøven som viser om vår tro er ekte.

Alm Bruderhof, 1934

- Å være enkle, ekte og ikke å ha noe å gjøre med det framtvungne, unaturlige eller kunstige - disse tingene har vært av avgjørende betydning for oss helt fra begynnelsen av vårt liv i fellesskap. Vi ønsket å leve nært til skaperverket og naturen. Vi lengtet etter å være så naturlige i vår gudstro og i vår forståelse av Hans skaperverk at ingen religiøs innflytelse av noe slag ville være i stand til å få oss bort fra en slik barnlig og enkel måte å leve på.

Vi forsto at livet i fellesskap ikke er mulig dersom det ikke er helt naturlig. Vi visste at fellesskapet ville gå tapt dersom det ble lullet inn i noen form for kunstig fromhet, om vi tok i bruk et språk fullt av fromme ord som ikke sprang ut av dype røtter, som ikke kom direkte fra våre hjerter.

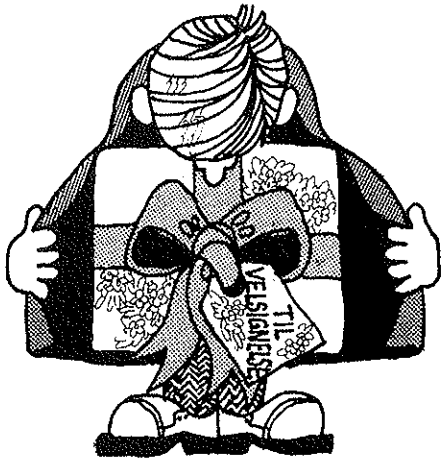
Rhön Bruderhof, 1935

Troen

- Vår tro på Gud er ikke resultatet av vår ønsketenkning. Grunnlaget for vårt liv i fellesskap er Gud og Gud alene. Men vi kan ikke si at vi nå besitter dette grunnlaget og eier religionen som vår egen eiendom. Det vi har, må bli gitt oss på ny hver dag. Det er en fryktelig tanke, men vi må erkjenne den. Vi kan miste det når som helst. Alt vi kan si, er at vi blir satt på dette grunnlaget av Guds nåde. Vår tro er ikke resultatet av våre naturlige egenskaper. Den Hellige Ånd må lede oss dit.

Rhön Bruderhof, 1933

Forts. side 54

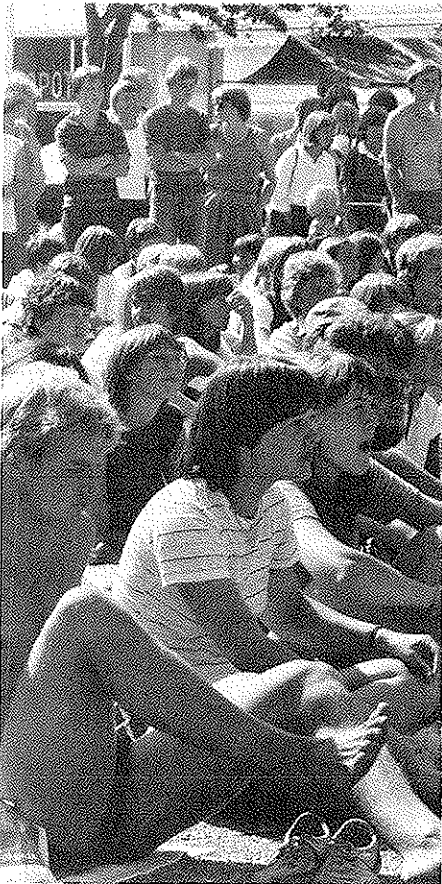

GAVEOPPDAGELSE OG KALLSBEVISSTHET

Art. 21

Tekst: Kjell Sjøberg

Foto: Svein Thorkildsen

Nye kristne trenger åndelige mødre og fedre for å vokse i det nye livet.

ÅNDELIGE MØDRE OG FEDRE

Fars- og morstjenesten er en gave som er gitt for å kunne dekke menneskers åndelige og legemlige behov, gi trygghet, nærhet og fasthet. Åndelige foreldre sier oppmuntrende og trøstende ord til mennesker de møter på veien. De skaper en hjemlig atmosfære i menigheten. Om noen besøker menigheten for første gang og får hilse på en åndelig far eller mor, vil de kjenne varme - som om de var kommet hjem.

Allé disse sider finner vi hos Paulus i hans forhold til de kristne i Tessalonika: «I stedet var vi milde mot dere, som når en mor stiller med sine barn» (1 Tess 2,7). «Dere vet også at vi formante hver og en av dere som en far gjør med sine barn; vi satte mot i dere og ba dere inntrengende å føre et liv verdig for Gud» (1 Tess 2,11-12).

Hva former fars- og morstjenesten?

Det er holdninger vi får med oss fra hjemmet. En far som inntar sin rette plass i hjemmet og har tid for sin hustru og sine barn og gir dem nærhet, omsorg, oppmuntring, fast ledelse og planlegger deres behov både i nuet og i framtiden, vil videreføre disse egenskaper inn i menigheten. Merk deg hva som sies om en eldste (tilsynsmann) i 1 Tim 3,4: «Han skal kunne lede sitt eget hus på en god måte, så hans barn viser lydighet og respekt». Å være forstander betegner en som står foran, og henspiller på lederskap i familien.

Morstjenesten grunnlegges på lignende måte. Morstjenesten er en funksjon i hjemmet, og den videreføres til menighetsfellesskapet. Hva er det som gjør en «enke» kvalifisert til tjeneste i menigheten? Paulus sier at hun skal være: «...kjent for sine gode gjerninger, ha oppdratt barn, vist gjestfrihet og vasket de kristnes føtter, ha gitt hjelp til dem som er i nød og i det hele lagt vinn på å gjøre godt» (1 Tim 5,10). Har hun lært seg å se de daglige behov hos sine barn og hos gjestene i hjemmet, vil hennes omsorg for dem gi henne en plattform for tjeneste i menighetsfellesskapet.

Også ugifte kan selvfølgelig ha en fars- og morstjeneste, men grunnlaget for dem legges på en annen måte. For det første skjer det ved et trygt og sunt forhold til foreldrene. Vårt liv skal bl.a. grunnlegges på det fjerde bud: «Du skal hedre din far og din mor, så du får leve lenge i det landet Herren din Gud gir deg». Den som har et dårlig forhold til sine foreldre, kan få dette godt

igjen ved å be om tilgivelse og ved å gi tilgivelse. Jeg har selv sett hvilken helbredende makt tilgivelsen har når den kommer inn i brutte forhold mellom barn og foreldre.

Enda en grunnleggende faktor for fars- og morstjenesten er å ha lært å kjenne Gud som Far og Mor. Gud framstilles i Skriften som Far: «Som en far er barmhjertig mot sine barn, slik forbarmer Herren seg over dem som frykter ham. For han vet hvordan vi er skapt...» (Sal 103,13-14). Gud framstilles også som Mor: «Som moren trøster sin sønn, slik vil jeg trøste dere» (Jes 66,13).

Et menneske som ikke har fått fars- og morskjærlighet, kan få den kompensert ved et under, ved en overøsing av Guds fars- og morskjærlighet. Løftet finnes der: «Han som leger all din sykdom» (Sal 103,3). Det finnes en indre helbredelse for mangel på kjærlighet. Denne overøsing kan pågå i en periode av vårt liv når Herren lar oss få lære å kjenne Ham som Far og Mor på en spesiell måte.

Vi får lære å kjenne vår himmelske Far som en autoritet. Den som vet hva Far vil, trenger ingen lover. Han adlyder likevel. Den som ikke har hatt noen farsautoritet, blir åndelig usikker, udisiplinert og engstelig. Gud viser fasthet i disiplinen i sitt farskap for sine barn.

En far og en sønn opplever hengivenhet til hverandre. Sønnen får vite at far elsker ham. Han tenker ikke engang på at det skulle være annerledes. Det er først og fremst til far han går for å få trøst, beskyttelse og råd. Nå får han oppleve det samme hos Gud.

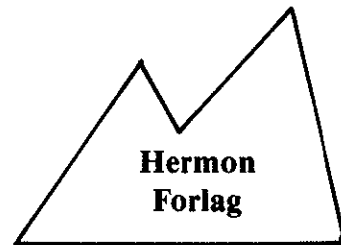
Guds farsomsorg er fylt av trofasthet. Det far har lovet sønnen, kan sønnen stole på. Den som ikke har lært å kjenne en fars trofasthet, går omkring i mistenksomhet.

Far vil gi sin sønn størst mulig frihet. Den som hviler i tryggheten hos Far, kommer inn i en underbar hvile, fri fra all konkurranse.

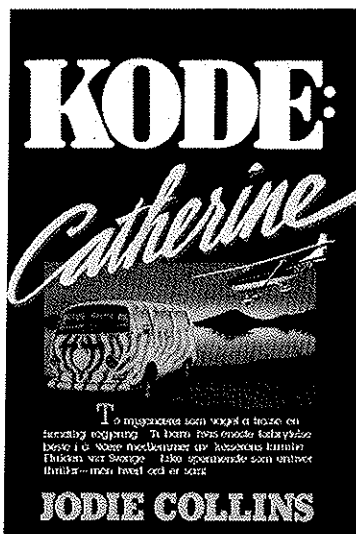
Å være en åndelig far eller mor er å ha fått del i Guds fars- og morshjerte. ☺

Nye

BØKER FRA

Månedens bok i oktober: **KODE - Catherine**

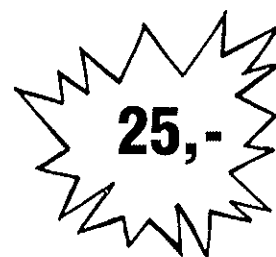

poc. 160 sider

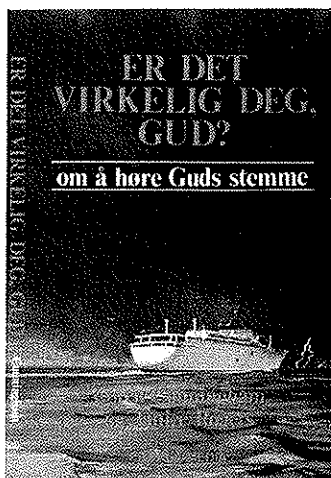
Jodie Collins' historie har alle elementer du forventer å finne i en historie av Alfred Hitchcock. Spenning, mystiske hendelser, og fare. Uskyldige prinsesser. Foreldre i fengsel. Komplott, attentater og hemlige koder. Militærkupp. Veisperringer, maskingeværslaver og studentopprør . . .

Lyden av flymotorer vokste i styrke. Folkevognbussen med sebrastripene sto øde og forlatt ved strandkanten. Ti barn, alle i nær slekt med den avsatte keiser Haile Selassie, stirret ivrige . . . og engstelige, opp mot skyene. Ville Gud virkelig svare på deres bønner og hjelpe dem under flukten fra det kommunistiske styret i Etiopia?

PRIS:
fra 1.–31. oktober

(fra 1. november er prisen kr. 35,-)

poc. ca. 160 sider

Denne boken er først og fremst en historie om en ung mann med en stor drøm. Men det er også rene læreboken i kunsten å lytte.

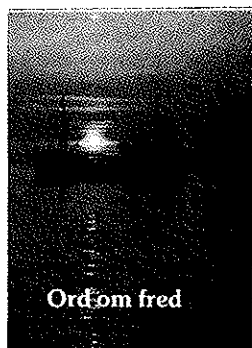
En av de mest undervurderte kraftkilder som finnes, er energien til millioner av unge mennesker som er opptatt av å få til en bedre verden. Da Loren Cunningham såvidt var ferdig med tenårene, fikk han et syn. I dette synet så han bølger av ungdom som skyllet over kontinentene for å dele evangeliet med en verden i opprør. Det var litt av en utfordring! Kunne denne drømmen virkelig være fra Gud?

I dag er Lorens syn blitt virkelighet i en verdensomspennende livskraftig bevegelse, nemlig Youth With A Mission. Hvordan gjorde Gud dette? Han gjorde det ved å lede Loren og kona Darlene gjennom en serie vanskelige lekser i ledelse. Loren gjorde feil. Noen ganger gikk han for fort fram, andre ganger for sakte. Noen ganger var han ulydig. Men hele tiden hadde han en levende drøm.

Vi kan lære mye om å lytte av Loren Cunningham. Når vi ønsker å bli brukt av Gud, må vi lære å høre ham tydelig, og så være lydige. Det siste er det vanskeligste. Det var det som fikk Loren og Darlene ut på dypt vann . . .

Loren Cunningham er leder for Youth With A Mission.

kr. 35,-

4 NYE BIBEL-MEMORERINGS-HEFTER:

- ☆ Ord om fred
- ☆ Ord om gleder
- ☆ Ord om evigheten
- ☆ Ord på veien

Heftene har ett eller to bibelvers for hver dag i måneden. Ypperlige til bruk av både unge og eldre!

Pris per sett: kr. 20,-

DU FÅR BØKENE I BOKHANDELEN

– eller direkte fra forlaget

Send meg snarest:

- ...stk. Bibelmemoreringshafter à 20,-
- ...stk. Kode – Catherine
- ...stk. Er det virkelig deg, Gud? 35,-
- ...stk. Lev livet (Trygve Wikstøl) 20,-
- ...stk. Luis Palau 38,-
- ...stk. Myrdet arving – levende vitne
- ...stk. Lillebror 29,-
- ...stk. Siste sjanse 30,-
- ...stk. Farlig skjulested 25,-
- ...pk. à 8 stk. Skvalde moro 40,-
- ...stk. Cindy 25,-
- ...stk. Løslatt for livet 30,-
- ...stk. Hvor ørner svever 39,-

Portofritt ved kjøp over kr. 300,-.
Gratis bok følger med alle best. over.

Navn:

Adresse:

ORDRETLF.: 067 - 88 560

liten kjenneskap til, så det kan ikke ha vært hans navn som skapte den store interessen. Oppmerksomheten var i første rekke knyttet til Hans Bratterud og en setning i annonsene for Osborn som hovedtaler: «Døde har også oppstått gjennom hans tjeneste».

Det skulle vise seg at Bratterud hadde lite annet med denne konferansen å gjøre enn at OFK-menigheten hadde stilt seg villig til å støtte Jan Hanvold og Ny Visjon,

Det er lenge siden så mange har ment så mye om møter de ikke var med på, som da Daisy og T.L. Osborn for første gang besøkte Skandinavia. Etter at løssalgspresen har gitt sin versjon av besøket og en rekke forkynnere og kristne lederskribenter har kommentert *den*, vil vi gi vårt inntrykk fra en annen vinkel. Vi var selv til stede på alle møtene, og her kommer det vi registrerte.

Reportasje: Rolf E. Janøy

Media-storm

MNoen har undret seg over at disse møtene fikk den noe tvilsomme glede av stor media-oppmerksomhet. Dagsrevyen hadde direkte sending fra åpningsmøtet, de riksdekkende aviser hadde store oppslag. Helsedirektør Mørk «tordnet mot mirakel-predikantene» i presse og NRK, sosialrådmannen i Oslo engasjerte seg sterkt for å advare mot «psykisk vold» under konferansens barnemøter. Den sterke mediavinden feide konferansen inn på saklisten for det lutherske bispemøtet og andre mer eller mindre offisielle kristne kontaktfora. Den gav også mange prester og predikanter trang til å gi sitt syn til kjenne i kommentarer og innlegg i aviser og samfunnsorganer.

Det er ikke noe nytt at det averteres med «mirakel-møter» og bønn for syke. Hvorfor kom da en rastløse skare av mediafolk innom noen minutter i Osborns første møte? Osborn hadde de tydeligvis

som hadde ideen til og hele opplegget av dette besøket. Men Bratterud har bl.a. ved hjelp av en rekke førstesideoppslag i «Dagbladet» blitt bygd opp som en media-kjendis. Nå stod han bak møter som i en annonsekampanje til over 100 000 kroner hadde lovet «sterke helbredelser og under», ja, nærmest dødes oppvekkelse. Og er det noe som påkaller pressens oppmerksomhet, så er det muligheten for at en «kjendis» skal dumme seg ut. Bærer

han i tillegg kristennavnet, er førstesideplass nærmest sikret. «STOPP Bratteruds mishandling» var Dagbladets lørdagsfor-side som sikkert solgte bra.

Dødes oppvekkelse

Osborn, som til å begynne med trodde media-oppmerksomheten skyldtes det faktum at han for første gang besøkte Norge, ble noe betenkt da han gjennom Dagsrevyens reporter ble gjort oppmerksom på at

pressen som myldret på gulvet foran talerstolen, var kommet for å se dødes oppvekkelse og store mirakler. «Jeg kommer aldri til å glemme Norge», sa Osborn. «Det første spørsmålet jeg får her, er hvordan man vekker opp døde! Jeg har besøkt 70 land som forkynner, men det er første gang jeg får et slikt spørsmål. Hva ville dere ha svart på et slikt spørsmål?»

Han fortalte at han aldri hare vekket opp noen død. For en del år tilbake ble en død

T.L. Osborn på Norgesbesøk:

-Å BLI EN KRISTEN ER DET STØRSTE UNDER!

riktig nok lagt på plattformen han hadde brukt under en kampanje i Afrika, og det ble rapportert at den døde stod opp. Men dette skjedde etter at kampanjen var slutt og Osborns hadde reist. «Jeg syntes dette var så stort at jeg fikk den idéen at jeg skulle kutte opp plattformen i små fliser som jeg sendte rundt til våre partnere for at de skulle få et konkret minne om hva Gud kan gjøre. Jeg mente det godt, men det ble misforstått», fortalte han. «Den kjære broder Aril Edvardsen, som på den tiden hadde invitert meg som taler til Sarons Dal, ble presset til å ta tilbake invitasjonen på grunn av dette», fortalte han videre. Han bekreftet dermed at han tidligere har vært invitert til Norge, men at det har kommet hindringer i veien.

Osborn har likevel hatt innflytelse på norsk kristenliv gjennom å ha vært en stor inspirator for Aril Edvardsen da han grunnla Troens Bevis først i 60-årene. Edvardsen oversatte T.L. Osborns bok «Helbredede de syke», og da han ikke fikk noen til å utgi boken, startet han sitt eget forlag.

Han solgte over 10 000 eksemplarer av den bare de to første årene etter boken kom ut i 1963. («Healing the sick» er forøvrig solgt i 1 million eksemplarer på verdensbasis!) Edvardsen oversatte flere av Osborns småhefter og traktater, og i de første nummerne av Troens Bevis rapporteres det ofte fra Osborns møter rundt om i verden.

Osborns satsing på innfødte evangelister og virksomhet som misjonær-evangelist med massekorstog og predikantseminarer, ble et forbilde som Edvardsen har fulgt opp på en måte som har gitt gode og store resultater. Det var derfor noe uventet at Sarons Dal offentlig markerte avstand fra møtene før Osborns kom. Det kan ikke være noen annen forklaring på det enn at man ønsket å uttrykke en skepsis til de norske innbyerne.

Tøff bonde

«Jeg er bare en enkel bonde uten særlig utdannelse som helt fra ungdommen av

har forkynt evangeliet», sa Osborn mens han forsøkte å summe seg etter direkteintervjuet på Dagsrevyen. Han brukte lang tid først i møtet til å «småprate» med forsamlingen. Etterpå forklarte han at grunnen var at han ville vente med å tale til journalistene hadde forlatt møtet. Av erfaring visste han at få journalister blir særlig lenger enn en 1/2 time på et kristent møte, og det stemte også denne kvelden. Det hadde vært fint om de hadde fått høre Osborn den kvelden, for det var klar evangelisk tale.

Trass i mange år i offentlighetens søkelys virket det ikke som Osborn har lært seg å omgås pressen. Hadde han vært villig til å holde en pressekonferanse eller gi noen intervjuer, hadde han hatt mulighet til å skape et annet bilde av sitt besøk enn det som ble tilfellet. Han har lik andre kjente forkynnere dårlige erfaringer med pressen: «De er ute etter løssaig, så hva du enn sier blir det vridd på», sa han i et møte. Men i dagens media-samfunn er det en viktig oppgave for en evangelist å kunne omgås journalister. Luis Palau som besøkte Norge omtrent på samme tid, la stor vekt på å ta tid sammen med pressen og svarte villig på de mest intrikate spørsmål.

Men talerstolen var et medium som Osborn fra første stund viste at han behersket. Eller kanskje er det rettere å si plattformen, for det første han gjorde var å rydde bort den gjenomsiktige talerstolen, spesialimportert fra USA for slike besøk. Dernest flyttet han Bratterud, som skulle være tolk, mange meter unna. «Du får dominere der borte, så dominerer jeg her», sa Osborn. Men det skulle bli liten anledning for Bratterud til å dominere, for etter noen minutter ville Osborn prøve andre tolker. «Nå forstår dere at jeg er bare en tøff bonde. Dersom noen har lyst til å tolke T.L. Osborn og mener at de kan gjøre det bedre enn Bratterud, så rekk hånda i været og vi skal prøve et par stykker!»

Det har vært spekulert på hvorfor Osborn gikk til det dramatiske skrittet å avsette Bratterud som tolk. Det har vel knapt hendt at en taler ber om ny tolk midt under et møte. Det har vært hevdet at Osborn gjorde dette som en reaksjon på den «mirakel-markedsføring» som han helt tydelig reagerte på. Bratterud er kjent som en dyktig tolk, og det var han også denne kvelden. Tross den store avstanden fra taleren formidlet han fint det som ble sagt. Men etter hvert ble det klart at Osborn stod og lyttet til tolkingen som han syntes var for lite «kraftfull». «Gi meg mer kraft i tolkingen», ropte han på engelsk over til Bratterud som fortsatte som før med en mer pastoralsk tolking. Osborn ønsket mer evangelist-intensitet i oversettingen, en «matchende personlighet» som han uttrykte det.

Naturlig nok var det få som meldte seg frivillig til å testes som tolk, men Åge Åleskjær, som hadde tolket Jim Kaseman

tidligere i uken, ble foreslått. Dermed kom det to evangelister på plattformen, og det tok ikke mange setningene før Osborn var fornøyd. Osborn taler flytende fransk og demonstrerte dette i en lang entale som Åleskjær til forsamlingens begeistring oversatte på strak arm. I det tilfellet var det nok mer snakk om tydning enn om tolking. Under resten av sitt besøk ville ikke Osborn engang komme med opplysninger om kassetter o.l. uten å ha Åleskjær som tolk.

Løfte opp Jesus

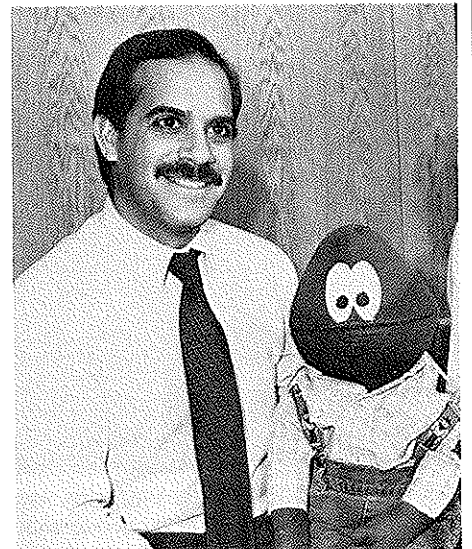
Selv om Osborn aldri har vært redd for å beskrive de tegn og under som er skjedd i tilknytning til hans virksomhet, var det tydelig at han reagerte på måten disse møtene var markedsført i Norge. Han sa rett ut: «Jeg skulle ønske at folk ikke ville fortelle alle disse mirakel-historiene om Daisy og T.L. Det gjør at folk bare blir opp-tatt av å se mirakler.» Og han fortsatte: «Vi ønsker å løfte opp Jesus og Hans ord. Vi er kommet til Norge for at flere skal bli kjent med Jesus. Det viktige er ikke at legemlige under skjer, men at vi oppdager hvem vi er i Kristus så vi kan gå ut og gjøre denne verden annerledes. Om Gud har sendt oss til Norge, er det bare med én hensikt: Ikke for at folk skal bli legemlig friske, men for at vi skal være med å gjøre dere mer lik Jesus. Det er det viktige, det er hva Norge trenger!»

Når han så de syke som var møtt fram og merket deres forventninger, sa han oppriktig at ved slike anledninger ville han

gjærne ha vært en «helbreder». Men han understreket at skal noe skje, må det være Herren som gjør det. Han sa om seg selv at han ikke har noe større tro enn andre kristne, og at de undre som har skjedd, ofte har skjedd uten at han eller Daisy visste om det. «Det største under er at mennesker blir født på ny!», sa Osborn og gikk videre med en klar og evangelisk omvendelsesforkynnelse.

Det er alltid en opplevelse å se mennesker tjene med den gave Gud har gitt dem. Jeg tror alle som hørte Osborn, merket at han er en evangelist av Guds nåde. De som har studert hans tjeneste, slår fast at det er få, om noen, evangelister i vår tid som har fått se så mange mennesker søke frelse i sine kampanjer. Mange syke har opplevd Guds inngrep gjennom hans virksomhet, men hans sterkeste side har alltid vært å lede mennesker til omvendelse. (Se egen ramme: HVEM ER T.L. OSBORN?)

Da jeg besøkte Kenya, kom jeg i kontakt med en pinseretning som da talte godt over 100 000 medlemmer. Kirkeledere der ute kunne fortelle at disse var en del av frukten av Osborns kampanjer i landet og hans støtte til hundrevis av innfødte evangelister. Og Kenya er bare ett av de 70 land hvor han har fått være med å høste inn store skarer til Guds rike. I flere tiår har han nå stått i et rikt og intensivt evangelist-virke.

Selv om han nå sammen med sin hustru har passert seksti år, holder de fremdeles store kampanjer på misjonsfeltene. Det siste året har han i Ghana hatt kanskje det sterkeste nasjonale gjennombrudd han noensinne har opplevd, og fått inngang på høyeste hold hos landets myndigheter. Ikke bare har tusener blitt frelst, men hele nasjonen merker virkningene av hans møter, og kristenfolket over hele landet har fått en ny frimodighet og glede.

Og da han lot innbydelsen gå ut den første kvelden han talte på «Verdenskonferansen», var det mange som søkte fram. Han gjorde det helt klart at det ikke ville bli forbønn for syke, men kun for dem som ville oppleve frelsens mirakel. Det er lenge siden vi har sett så mange så avgjort og raskt søke fram for å bli kristne.

Denne ikke uvesentlige side av Osborns tjeneste ble knapt kommentert av hans mange kritikere her i Norge. Det er et tankekors at forkynnere og biskoper som utviser den største forsiktighet med å uttale seg f.eks. om kirkelig vigsel av homofile, så lett lar seg lokke av media til å fordømme en gjestende evangelist. Man stilte villig opp sammen med helsedirektør Mork og andre antikristelige krefter i vårt land som ønsker å stoppe ikke bare Osborn, men alle som frimodig forkynner evangeliet.

Det er forståelig at man kan reagere på *visse sider* av et arrangement som dette, men å felle summariske offentlige dom-

Hanvolds nære medarbeider Erik Bedsvaag. Bedsvaag ledet en gruppe på 30 unge fra Den norske kirke som Hanvold kom i kontakt med. Denne gruppen er nå kjernen i en ny frimenighet i Drøbak som kalles «Visjonskirken» hvor Hanvold er pastor.

Et «forkynner-team»

«Verdenskonferanse for Tro og Mirakler» var et lite dekkende navn på disse samlinger. Det var Ny Visjon og OFK som innbød til et sommerstevne lagt opp omkring Osborns besøk. Riktignok talte både Jim Kaseman, Mike Landsman (også fra

«forkynner-team» som utfyller hverandre i tjenesten. Når Daisy skulle preke, brukte T.L. god tid til å presentere henne og fortelle forsamlingen hvilken fin forkynner hun er: «Det skjer mye større ting ved Daisys tjeneste enn ved min. Hun er langt dyktigere enn jeg er...». Og når Daisy var framme, framhevet hun sin mann og hun presenterte ham for forsamlingen hver gang han skulle tale.

De roste hverandre så frimodig at det nok ble i meste laget for det norske lynne. Når f.eks. T.L. i fullt alvor ofte brukte tittelen «doktor Daisy», virket det noe komisk. Forkynnere i den engeisktalende verden har ofte stor tro på en «dokortittel» og de

mer over forkynnerkolleger man aldri har hørt og knapt kjenner til, er en uvane som flere norske kirkeledere innenfor ulike samfunn må omvende seg fra.

Nå skal det ikke legges skjul på at selv i denne åpne og velvillige forsamling ble det reaksjoner på Jan Hanvold som forkynner og møteleder. Han presenterte seg selv som en «villman» av natur som nå var en «Herrens villman». Det ble etter hvert en del eksempler på hva han kunne mene med dette, og han brukte så mye tid at Osborn flere ganger kom sent til i møtene.

OFK-menigheten var lite synlig under denne konferansen, men deres medlemmer gjorde en stor frivillig innsats i praktiske oppgaver. Jeg tror enhver menighetsleder ville gledet seg over å ha så mange tjenestevillige medlemmer som OFK har.

Forøvrig ble opplegget på Jordal Amfi organisert på en imponerende måte av

USA) og Åge Åleskjær, Hans Bratterud og Jan Hanvold fra Norge, men det kom lite folk første delen av uken. Slik det hele var lagt opp, kom folk til Jordal Amfi for å høre Daisy og T.L. Osborn. Tidligere i uken var det ikke særlig mer enn en 200-300 mennesker til stede på samlingene, og det ble nesten som å holde friluftsmøter med en så liten flokk i den store ishallen. Osborn kom på torsdag, og selv om det da møtte ti ganger så mange, ble det aldri behov for mer enn 30-40% av hallens kapasitet. Det er sikkert lenge siden Osborn har hatt en så liten forsamling å tale til, men han klaget aldri på frammetet.

En side som man straks la merke til ved Daisy og T.L. Osborn, er den nesten overveldende støtte de gir hverandre i tjenesten. Jeg har aldri sett en forkynner som i så sterk grad løfter fram sin hustru som en medarbeider på plattformen som T.L. gjorde det. Han framhevet at de er et

er lett tilgjengelige der. Men jeg tror mange fikk stor respekt for det fine forholdet som tydeligvis rådet mellom ekteparet Osborn. De hadde også med sin datter Donna og hennes ektemann som begge var sterkt engasjert med å ta bilder fra møtene til Osborns blad.

Noe annet som slo meg der jeg satt nær talerstolen for å ta bilder, var den utstråling de hadde. Det var helt påfallende å se den ekthet og vennlighet som liksom lyste i T.L.s ansiktsuttrykk.

Han talte ikke så intenst som mange evangelister gjør; ofte tok han pauser og liksom tenkte seg om, smakte litt på setningen, prøvde ordene og stod smilende og betraktet forsamlingen. Det var ikke en

strøken framføring av gjennomarbeidede prekenes. Han følte seg fram, særlig i første delen av talen, men når han først fant «sporet», så økte flyten. Men den første delen var vel så interessant - han tenkte høyt, snakket med forsamlingen og luftet gjerne idéer han funderte over. Han hadde f.eks. en historisk gjennomgang av de sterke reaksjoner det alltid kommer fra «de religiøse» når det skjer nødvendige reformer i kirken. Som eksempel tok han at første gang Bibelen ble trykket, var det mange som mente at Guds ord ikke burde framstilles «mekanisk», det burde skrives som tidligere.

Det var under slike funderinger han kom

Dette møtet lørdag kveld ble nok det sterkeste under hans besøk. Og det var typisk nok forkynnelsen som ga det inntrykket. Forsamlingen ble ført inn i Guds ord og løfter på en måte som ga ny frimodighet til å tro hva Gud har lovet. Personlig satt jeg tilbake med en fornyet tro på Guds ord som en realitet i mitt daglige liv, og forkynnelse som har den virkning, er jeg takknemlig for.

Kjernen i hans budskap kan kanskje summeres i seks punkter som han har proklamert og forkynt for millioner mennesker under sine kampanjer rundt om i verden: 1) Gud er den Han sier Han er. 2) Jeg er den Gud sier jeg er. 3) Gud

hvor man kanskje ubevisst forventer at Gud vil gjøre mer om vi opparbeider en «stemning». Erfaringer ikke minst fra fornyelsesvekkelsen har vist at en kunstig stemning bare hindrer Guds kraft. At mennesker som kommer under Guds behandling, både kan gråte og fryde seg er en helt annen sak; det kan være naturlig når vi kommer i Herrens nærhet.

Det er vanskelig å bedømme hvor mange som opplevde helbredelse denne kvelden. Men vi kan trygt slå fast at mange opplevde både åndelige og legemlige under. Det skjedde nok ikke så mange åpenbare legemlige helbredelser på disse møtene som forhåndsmøtene hadde skapt forventinger om. Men vi har fått kjennskap til flere konkrete tilfeller av helbredelse. En kvinne som hadde vært døv på det ene øret fra fødselen av, fikk full hørsel; andre vitnet om helbredelse fra leddegikt. En ung mann som hadde et stift kne etter en arbeidsulykke, ble momentant helbredet og kunne bøye det. Det siste så jeg selv på nært hold. Da han oppdaget at kneet igjen kunne bøyes, hoppet han rundt for så å kaste seg på kne av glede. Lignende helbredelser kjenner vi heldigvis også fra møter hvor hjemlige forkynnere og menighetsledere har forkynt Guds ord og praktisert bønn for syke.

Etterpå så vi journalister på jakt etter syke som ikke var blitt helbredet. Ingen ville snakke med dem som kunne vitne om helbredelse. Jeg stanset opp for å se hvordan en fotograf og en journalist holdt på med en kvinne i rullestol for å overtale henne til å komme med negative uttalelser til deres avis. Selv om hun bestemt avviste dette, fulgte de etter og tok bilder helt til hun ble båret inn i bilen. En slik opplevelse må være en større psykisk påkjenning enn det å få forbønn uten at man opplever et momentant bønesvar. Da jeg snakket med journalisten etterpå, var det tydelig at han hadde konsumert drikkevarer med høyt «oktantall». Han var så påvirket at han måtte brette seg mens han holdt på med sine notater fra møtet. En kan jo undres seg hva som kom på trykk i den avisen.

En annen side ved et slikt arrangement er at når vi går sterkt ut med en radikal forkynnelse av at Gud kan og vil helbrede her og nå, må den følges opp av en tilsvarende sterk hjelp og sjelesorg for dem som mislykkes i å ta imot helbredelse. Det er et alvorlig problem dersom evangelister som sterkt forkynter guddommelig helbredelse, ikke våger å berøre det faktum at mange ikke blir helbredet. Men i ærlighetens navn må vi møte dem som kan føle seg fordømt og fortvilet over at de ikke erfarer helbredelse, og gi dem bibelske svar som kan bygge opp deres tro og frigjøre mer av Guds kraft i deres liv. Osborn sa det slik: «Vi predikanter bør gjøre hva vi kan for de syke, men vi kan ikke gjøre noen friske. Helbredelsen kommer fra Gud!»

inn på Paulus' ord om at kvinnen skal tie i forsamlingen: «Jeg fikk en tanke. Det er ikke sikkert den er riktig, dere får prøve den», sa han. Det som hadde slått ham, var at Jesus ba alle sine disipler gå ut og forkynne evangeliet, altså både menn og kvinner. Paulus kommer først 30 år etterpå og sier at kvinnen skal tie. Derfor hadde Osborn fått den «idé» som han uttrykte det, at han ville høre mer på Jesus enn på Paulus i den saken. Forsamlingen reagerte med å gi ham stående applaus for den «idéen».

Dette var ikke uttrykk for en dysindig bibeltolkning fra Osborns side slik noen syntes å tro, og langt fra ment som bibelkritikk. Uttalelsen var ment som en oppmuntring til kristne kvinner om å være frimodige i forkynnertjenesten, og slik ble den spontant oppfattet av forsamlingen.

Bønn for syke

Osborn har helt fra sin ungdom av forkynt et radikalt budskap som oppmuntrer alle syke til å forvente guddommelig helbredelse. Men han er ikke ensidig opptatt av denne siden av evangeliet. For sin egen del ville han helst ha undervist om andre tema under sitt korte besøk i Norge. Men siden det var ønsket og forventet, brukte han et møte til å undervise om guddommelig helbredelse og bønn for syke.

kan gjøre det Han sier Han kan gjøre. 4) Jeg kan gjøre det Gud sier jeg kan gjøre. 5) Gud har det Han sier Han har. 6) Jeg har det Gud sier jeg har.

I ettermøtet ble frelsessøkende først innbudt, og påny var det mange som søkte fram. Da de syke skulle fram, ville ikke Osborn be for noen personlig. Han gjorde på en ærlig måte klart at han ikke har noen spesielle gaver til å be for syke, men oppmuntrer i stedet den enkelte til å gripe tak i Guds ord og løfter. Han ba alle forkynnere som var til stede, komme fram og stille seg under plattformen for å be for de syke som kom fram. Det må ha vært rundt 100 forkynnere som kom fram og dannet en tett rekke tvers over hele hallen.

Så gikk man over til bønn for syke på en måte som minnet mye om helbredelsesmøter slik vi kjenner dem fra tidligere USA-besøk. Folk trengte seg fram mot plattformen hvor Daisy og T.L. ba og oppmuntrere på en fengende måte. Følelser kom naturlig nok i sving, og det er forståelig at noen kan oppfatte denne form for forbønn som suggesjon. Dette er noe vi har opplevd også i hjemlige frikirkelige miljøer

HVEM ER T.L. OSBORN ?

Selv om Tommy Lee Osborn helt siden 50-årene har vært en av vår tids mest kjente evangelister, er det mange her i Norge som ikke kjenner til hans bakgrunn og virksomhet. For slike vil vi her gi en kort presentasjon av ham.

Han var en av tretten søsken som vokste opp i stor fattigdom på en farm i Oklahoma under depresjonsårene i USA. I 1937, bare 14 år gammel, hørte han Gud tydelig tale til seg om at han skulle bli forkynner. Ganske ung og med liten utdannelse begynte han som pastor i en liten pinsemenighet, og i 1946 tilbrakte han et skuffende år som misjonær i India. Han kom hjem syk og nedtrykt og fortsatte som pastor i en pinsemenighet uten synlig fremgang. Da William Branham i 1947 kom til Portland, Oregon, virket Osborns på et lite sted i nærheten. Daisy dro til hans møter, og fikk siden overtalt T.L. til å bli med. Da han så hvordan Branham ba for syke, ble det som en åpenbaring for ham: «Det kan også du gjøre!»

Neste vår begynte Osborn en uavhengig tjeneste som evangelist. Ved hjelp av Gordon Lindsay som med sitt blad stod sentralt i helbredelses-vekkelsen på 50- og 60-tallet, fikk Osborn publisitet og økonomisk hjelp til å komme i gang. Lindsay beskrev Osborn som en mann med «djerv tro og usedvanlig dyktighet».

Under en møteserier i Pennsylvania fikk han gjennombrudd som nasjonal evangelist, og samlet siden store forsamlinger over hele USA. Osborn ble en av de mest respekterte og minst kontroversielle evangelister på den tiden, og alle andre evangelister ville samarbeide med ham. Også Branham satte stor pris på Osborns

tjeneste. Selv i slutten av 50-årene, da de store pinseretningene begynte å bli fryktssomme for den sterke veksten de uavhengige evangelistenes virksomhet, publiserte pinsevennernes største blad i USA rapporter fra Osborns møter.

Etter hvert konsentrerte Osborn mye av sin virksomhet til misjonsfeltene med store resultater. I de første fem årene hadde han kampanjer i 11 land og samlet millioner. Hans kampanje på Cuba skaket hele øya, over 50 000 personer bekjente at de hadde tatt imot Jesus som sin frelser. I Chile brukte han en arnea som rommet 100 000, og den var stappfull ved hvert møte.

Hans byrde for å nå videre ut med evangeliet bare økte når han fikk se de store behovene, og i 1953 fikk han visjon for å støtte innfødte evangelister. Han dannet en organisasjon for en slik støtte og fikk bl.a. ledere fra de største pinseretninger til å sitte i styret for denne.

Osborns tjeneste ikke bare holdt seg, men den vokste seg med årene stadig sterkere. I 1956 startet han sitt eget blad og kalte det «Faith Digest». Da hadde han bare

17 ansatte og et lite bygg i Tulsa, Oklahoma. To år etter kunne man registrere en sterk vekst. Bladet hadde steget fra et opplag på 12 000 til 250 000; han hadde produsert sin første film og hadde begynt en stor radio-tjeneste som han forresten nedla noen år etter til fordel for sine misjonsreiser.

Osborn var den første av «helbredelsespredikantene» som slutte med å be for syke i lange «helbredelses-køer». Han begynte å be for alle på en gang i en stor massebønn. Mange store mirakler ble rapportert fra hans kampanjer, men Osborn ble samtidig kjent for sin ærlighet i rapporteringen fra sine møter. Under en kampanje på Java i 1956 var det f.eks. mange som i hvert møte kunne vitne at de bokstavelig talt hadde sett Jesus. Osborn kommenterte dette slik: «Jeg følte Herrens nærvær, men jeg så Ham aldri selv».

Hans kampanjer kom ofte i rette øyeblikk i områder som siden skulle gå inn i store kriser. Han besøkte f.eks. Vietnam like før den store konflikten brøt ut.

I 1963 åpnet han et stort, nytt hovedk-

T.L.
OSBORN

Nok en ypperlig bok av T.L. Osborn. Inneholder mange vitnesbyrd om frelse, helbredelse og gjenforening. Topp aktuell til evangelisering.

Kr. 35,—

ved kjøp av
5 eks. — 30% rabatt.

Benytt din bokhandel —
eller direkte fra

**Livets Ord
Forlag A/S**

Postboks 75 1652 Torp
Telefon (032) 47 995

varter i Tulsa uten å måtte låne en eneste dollar.

Helt fram til vår tid har Daisy og T.L. Osborn stått i fronten for verdensvid evangelisering, og de har hele tiden fornyet seg i sine tjenester og metoder. I slutten av 60-årene satte han i gang en storstilte kampanje for å nå de unge i USA med evangeliet. Han dro over hele landet med en serie på tre forelesninger og talte et språk som de unge forstod. Han brukte «En vei»-tegnet som siden skulle bli så kjent i den ungdomsvekkelsen (Jesus-vekkelsen) som fulgte rett etter.

Under denne tiden gjennomgikk også Osborn en ytre forandring: Han lot hår og skjegg gro, kledde seg mer moderne og la seg til en stil som var med å skape den store åpenhet hans tjeneste fikk blant de unge.

Fra 1972 feste han oppmerksomheten på misjonskampanjer igjen. Omtrent på samme tid ble han en sterk talsmann for at Gud velsigner økonomisk de som gir til Guds sak. Han lanserte «Pact of Plenty», og bladet hans ble fylt med vitnesbyrd fra alle dem som hadde opplevd økonomiske velsignelser gjennom denne givervakten med «Osborns ministry».

Det var nok noen av Osborns gamle støtter som ikke greide å følge med i den

MIRAKLER OG HELBREDELSER

Berthold Grünfeld er en debattant hvis synspunkter vi ofte finner lite interessante. Men følgende innlegg i Vårt Land syntes vi var et hederlig unntak:

Predikanten Bratteruds aktiviteter på Jordal i sommer har på tradisjonelt norsk vis avstedkommet debatt om undere og mirakler som ledd i helbredelse av sykdom. Ikke bare er helsedirektøren bekymret. Også Jacob Jervell advarer mot Bratteruds forkynnelse. Han påpeker at Bratterud er på ville veier når han tar Bibelen til inntekt for den anskuelse at det er unormalt å være syk.

Jervell sier at Gud først og fremst virker gjennom legevitenskapen og medisinen. Men befinner vi oss ikke her på vanskelig erkjennelsesmessig grunn rent teologisk?

Jeg bare spør. Er sykdom, lidelse og død en del av Guds skaperverk, eller det uttrykk for det motsatte, nemlig opprør mot Gud? Kom ikke sykdom og død inn i vår tilværelse da Adam og Eva forbrøt seg mot Guds evige og uforanderlige lover? Eksisterte sykdom før dette? Var den med i Guds plan da Han skapte verden og universet?

Jeg spør videre. Kan man ikke med rette hevde at sykdom er unaturlig fordi de strider mot Guds naturlige, dvs. fullkomne og naturlige herlighet som vil møte de frelste i det hinsidige, hvor det verken vil eksistere sykdom, lidelse eller død? Var det ikke derfor Gud satte Jesus inn i ver-

den, nemlig for å bryte den onde og unaturlige sirkel som sykdom og død var og er?

Jervell sier at Gud virker først og fremst gjennom legevitenskapen og medisinen. Men han er jo samtidig blant dem som har vist betydelig skepsis overfor basal medisinsk forskning f.eks. innen genetikken. Ser ikke Jervell at vitenskapen er å kikke Gud i kortene? Det er å fravriste Ham hemmelighetene. Er ikke det Hybris? For hva skjedd da vi spiste av kunnskapens frukter? Var det ikke nettopp da elendigheten begynte?

Hvor ofte hører vi ikke at det er forkastelig å tukle med naturen, for ikke å si leke Vår Herre. Men hva annet er vitenskap en leting etter systematisk viten og etablering av praktiske ferdigheter for å kunne tukle med naturen, slik at vår jordiske tilværelse skal bli mest mulig behagelig og deilig.

Jeg skjønner godt at disse tingene erkjennelsesmessig er vanskelig. De er motsetningsfylte og uten indre logisk sammenheng. Men jeg reagerer litt på Jervells sosialdemokratisk-velferdsstatspregede snusfornuftige utgreiinger av Den hellige skrift. For det henger heller ikke godt sammen. Enten får man tro på Skriften, eller man velger å droppe den. Å ri på to hester, det bibelske budskap og den sekulariserte naturvitenskapelige forståelsesform, går ikke i det lange løp, så snart man da ikke betjener seg av et erkjennelsesteoretisk dobbelt bokholderi.

stadig skiftende utviklingen. Noen klaget på hans moderne utseende, mens andre ikke likte det praktfulle hovedkvarteret hans. Foruten kontorer inneholdt det et stort misjonsmuseum fra hans mange kampanjer, og en utstilling av veteran-biler (!).

Han har nå solgt disse utstillinger og kun beholdt noen kontorer i bygget og har selv flyttet til Florida. Han har trappet ned så mye av den organisasjonsmessige side av sin virksomhet at han nå også ønsker å selge bygget de har i Tulsa. Han har også nedlagt kontorene han tidligere hadde i de største land i Europa hvor hans virksomhet hadde stor inngang. Men fremdeles er T.L. og Daisy aktive på misjonsfeltene bla. med

store kampanjer, og resultatene står ikke tilbake fra det de i tidligere år har opplevd i den tjenesten.

Osborn har i sin tjeneste kombinert en åpen holdning til den mirakuløse dimensjon av kristenlivet med en sunn fornuft og en sterke forkynnergave. Hans misjonsinn-

sats har antagelig en dimensjon som det er vanskelig å fatte. Han har ikke bare talt til skarer i 70 ulike land og støttet tusener av innfødte evangelister på de fleste misjonsfelt. Det er tvisomt om noen enkeltperson har spred flere tonn med kristen litteratur til misjonsfeltet, og hans filmer har vært vist av innfødte evangelister i de mest av-sidesliggende landsbyer. Hans forkynnelse er spredd på kassetter og plater i tusentall, og bladet «Faith Digest» har kommet opp i et opplag på 500 000 og blir sendt til 113 ulike land.

Selv om Osborns tjeneste stadig har vært i forandring, holder han fast på sine røtter fra 50-årenes helbredelses-vekkelse. Han regner seg verken som karismatiker, «troforkynner» eller som medlem i noe bestemt kirkesamfunn, og han har i alle år støttet misjonsarbeid på tvers av alle kirkesamfunnsgrenser. Likevel er det nok et faktum at ingen enkeltperson har bidradd så mye til pinsevekkelsens spredning på misjonsmarken som han har gjort. ✎

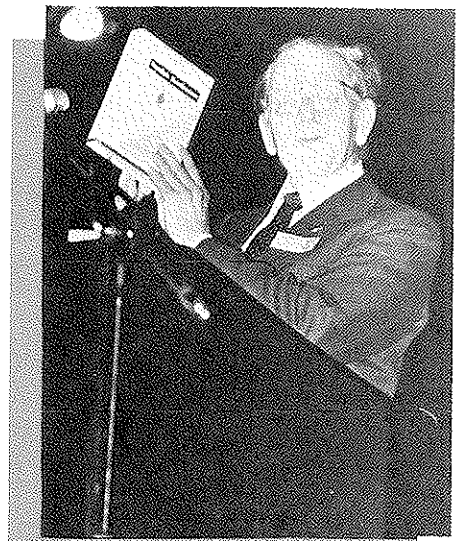
FORKYNNERE GIR SINE INNTRYKK:

Arne Flermoen:

1: Forkynnelsen var som ventet. Bibelundervisningen skapte tro og forventning til Gud. Jesu guddommelighet og forsoningsverket ble sterkt understreket.

Personene Daisy og T.L. Osborn var en gledelig overraskelse. De opplevdes naturlige og «menneskelige», og de gjorde sitt beste for å peke på Jesus.

2: I stort skille ikke denne konferansen seg fra andre av lignende type. Visse ord og uttrykk kunne misforståes. Særinteresser og personligheter kunne merkes, men hvor skjer ikke det? «Grip ditt mirakel!» kan henledes til gudsordet «grip det evige liv», hvilket Osborn poengterte er det største mirakel.

For å få synspunkter på Osborns møter i Norge, stilte vi noen av de forkynnere som var tilstede følgende tre like spørsmål:

1: Hvordan opplevde du Osborns forkynnelse?

2: Hva synes du om rammen omkring hans besøk?

3: Hva synes du om media- dekning av møtene?

☆☆☆

Ingolf Kolshus:

1: Jeg er glad for at Osborn kom til Norge. Han er en dyktig forkynner som har både budskap, form og innhold. For meg ga det

godt utbytte å høre ham. Han hadde en åndelig effektiv forkynnelse både hva opplegg, innhold og resultat angår.

2: Rammen rundt møtene var dessverre ikke udeilt tiltalende. Men forkynnelsen var så gedigen at det får vi se bort fra.

3: Jeg fulgte ikke særlig med i pressens dekning. Det ble vel skrevet omtrent det samme som vi kjenner fra tidligere tider når det kom kjente forkynnere til landet. Da Barratt innbød Smith-Wigglesworth, kom det langt kraftigere angrep enn vi opplevde denne gang, så det var værre før. Bønn for syke vekker ofte sterke reaksjoner.

3: Elendig. Pressens forhåndsdommelse (også den kristne) var preget av en overfladisk, negativ og nedlatende innstilling. Man må iblant undre seg over kristne ledes bibekunnskap eller mangel på sådan, for ikke å snakke om deres opplevelse av Guds ord.

Hans-Jakob Frøen:

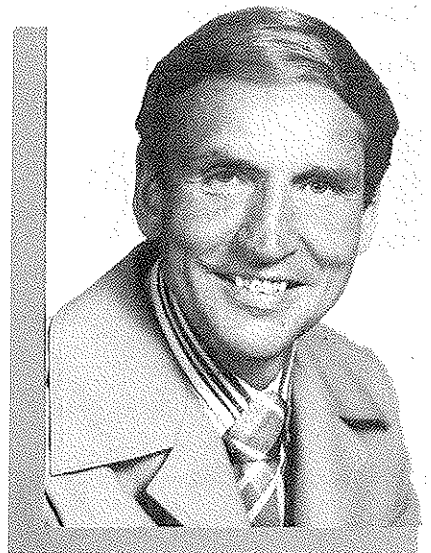
1: Jeg overvar bare lørdagens og søndagens møter. På disse var *selve forkynnelsen* bibelsk. Osborn understreket at han ikke hadde helbredelsens nådegave, men forsøkte å bygge opp troen ved Guds ord.

2: Rammen omkring møtene synes jeg var meget uheldig. Osborns forkynnelse og reklamen for møtene stemte ikke over ens. Ledelsen av møtene var ensidig. I reklamen stod det at Ny Visjon i Drøbak og OFK stod sammen om arrangementet. Det ble bare Ny Visjon.

Selv kom jeg rett fra bibelcamping i Danmark i Folkekirken regi. Vi opplevde en rekke helbredelser og mye sjelesorg. Dette ble gjengitt i pressen på en positiv måte. Det var fantastiske ting som skjedde i Danmark. Det ble en forferdelig over-

gang. Mer mykhet i ledelsen av møtene hadde gjort seg.

3: Reklamen for møtene innbød jo til sensasjon på godt og vondt. Min Jesus gikk «stille i dørene». Miraklene talte ved sin egen tyngde.

Kjell Halltorp:

1: Det var en stor glede å høre Daisy og T.L. Osborn tale. Budskapet om helbredelse som Osborn kom med på lørdags kveld, er noe av det klareste og sterkeste jeg har hørt her landet. Det er en velsignelse for vår nasjon å ha slike Herrens tjenere på besøk.

2: Rammen kan det sies mye om. Men jeg ser fram til at det er Guds herlighet og Hans gjerninger som «reklamerer» for møtene. Da vil Jesus Kristus bli midtpunktet på en langt sterkere måte.

3: Massemediens dekning av disse møter har i de aviser jeg har sett, vært negativ. Særlig er det trist å se hvilken kritisk holdning de kristne dagsavisene har. De får kristne ledere til å uttale seg om møter de ikke har vært til stede på selv. Slikt går da ikke an? Man får inntrykk av at saklighet legges bort til fordel for forutinntatte meninger og holdninger.

Her i landet skal en sette «bås» og

Verdenskonferanse for TRO & MIRAKLER

Kassetliste:

stk.	nr.	mandag		
☐	1	19.00	Jim Kaseman	Legg av det uvesentlige
☐	2	tirsdag		
☐	3	11.00	Jan Hanvold	Kjenne Kristus etter ånden
☐	4	14.00	Mike Landsman	Du er Guds redskap
☐	5	19.00	Jim Kaseman	Er 'helbredelse for alle idag
☐	6	onsdag		
☐	7	11.00	Mike Landsman	Tro Guds rapporter
☐	8	14.00	Jim Kaseman	Vandre i Guds tro
☐	9	19.00	Jan Hanvold	Gud ser mulighetene i deg
☐	10	torsdag		
☐	11	11.00	Daisy Osborn	Troende i tjeneste
☐	12	14.00	Jim Kaseman	Troen adlyder Gud
☐	13	19.00	T.L. Osborn	Religion eller Jesus
☐	14	fredag		
☐	15	11.00	T.L. Osborn	Gå videre med Gud
☐	16	14.00	Åge Åleskjær	Enkeltheten i Kristus
☐	17	19.00	Daisy Osborn	Helbredelse
☐	18	lørdag		
☐	19	11.00	Daisy Osborn	Vi er Kristi etterfølgere
☐	20	lunsjmøte	T.L. Osborn	Kristus bor i deg
☐	21	14.00	Mike Landsman	Sannheten gjør deg fri
☐	22	19.00	T.L. Osborn	Helbredelse er i forsoningen
☐	23	søndag		
☐	24	11.00	Daisy Osborn	Du, en Jesus-person
☐	25	14.00	Åge Åleskjær	ABC - om Kristendom
☐	26	19.00	T.L. Osborn	Tro, håp og kjærlighet
☐	27			Lovsangsband fra konferansen

Priser:

1-5 kassetter Kr. 30,- pr. stk.

6-10 kassetter Kr. 25,- pr. stk.

11- Kassetter Kr. 20,- pr. stk.

Porto kommer i tillegg

Video: Alle møtene unntaken barnemøtene fåes kjøpt på video. Vi har for alle systemer. Hver videokassett er på 3 timer. Inneholder både møter med tale og forbønn.

Pris: Kr. 250,- pr. videokassett.

Bestilling sendes til:

Jan Hanvold Ministries

Boks 159

N-1441 DRØBAK

NORWAY

Tlf: (02) 93 38 60

HERMON
HØYFJELLSSENTER

3577 Hovet
Tlf. 067/88 532

Vi ønsker velkommen til fjells enkeltpersoner – grupper. Turprogram, fiske, svømmebasseng, boblebad, sauna. Dusj & toalett på alle rom og hytter.

Andakt hver dag.

Meget gunstige priser.

«merkelapper» på så mye. Men korsteologi og herlighetsteologi er evangeliets glade budskap. Det er vel ingen som mener at en får oppleve oppstandelseskraften og herligheten uten at en har opplevd en død og lever i denne? Vår Gud kalles herlighetens Far, og vår tjeneste herlighetens tjeneste (Ef 1,17; 2 Kor 3,8).

Til oppmuntring

«Liv – et under»

Virkelighetsskildring **Kr. 40,-**

«Roar får lønn»

Aktuell barnebok **Kr. 35,-**

«Strofer innenfra»

Dikt av Aslaug Kjeldsberg **Kr. 40,-**

Bøkene egner seg godt som gave. Kjøp, les, gled deg og la andre få glede seg over hva Gud kan gjøre. Får du ikke kjøpt dem der du bor, så bestill fra Nerland Forlag, 6024 Eidsnes, tlf. 071/90 863, eller ta kontakt med forfatteren, Kirkevn. 172, 3140 Borgheim, tlf. 033/k84 817. Sendes portofritt.

MÅNEDENS
DYNAMIS
KASSETT

- Nesten som å være der!

Bli med i Norges største kristne kassettklubb. En topp aktuell kassett hver mnd. til kun kr. 20,- (+ porto)

De siste måneders Dynamis Kasset:

M 3 – MARS:

«Lovsang i praksis»

J. SLOTTHEDEN, S. THORKILDSEN

M 4 – APRIL:

«Du er seierherre»

ÅGE ÅLESKJÆR

M 5 – MAI:

«Innvielse»

SVEIN THORKILDSEN

M 6 – JUNI:

«Guds rike bryter fram»

SVEN NILSSON

M 7 – JULI:

«Den overnaturlige menighet»

ULF EKMAN

M 8 – AUGUST:

«Frimodighet»

ÅGE ÅLESKJÆR

M 9 – SEPTEMBER:

«Kvinnens plass i Guds rike»

SVEIN THORKILDSEN

M 10 – OKTOBER:

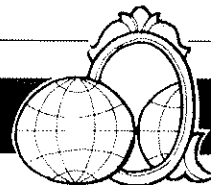
«Helbredelse i forsoningen»

T.L. OSBORN

Kan best. enkeltvis for kr. 25,- pr. stk.

SÅ ENKELT ER DET Å BLI MED:

Finn kortet for Månedens Dynamis Kasset mellom side 40 og 41. Fyll ut og postlegg portofritt!

Nordisk forbønnskonferanse i Uddevalla 3.-6. januar 1986

Guds medarbeidere - kom, la oss be sammen.

Ingen som tjener Herren skal behøve å stå ensom og mangle støtte i forbønn. Åndelige tjenester bør fungere i samarbeid med andre, og Guds medarbeidere i de nordiske landene trenger bønnefellesskap.

Fiendens mål er at Herrens tjenere skal bli stående alene i sin kamp. Guds vilje er at vi skal hjelpe hverandre i kampen ved å be sammen.

«Jeg ber dere, brødre, ved vår Herre Jesus Kristus og ved den kjærlighet som Ånden gir: Kjemp sammen med meg ved å be for meg til Gud» (Rom 15,30).

Vi innbyr menn og kvinner med lederoppgaver på forskjellige frontavsnitt i Kristi legeme. Kom gjerne sammen med noen som er en åndelig støtte for deg, f.eks. din ektefelle, medarbeidere, lovsangsledere, musikere, forbedere eller andre i menigheten som du tror kan bli din åndelige støtte i kampen.

De ulike åndelige tjenester må ikke isoleres fra hverandre, men behøver hverandres samarbeid. Vi vil under denne konferansen søke å møte behovet for forståelse og samarbeid mellom hyrder og evangelister, pastorer og lovsangsledere, evangelister og forbedere osv. I forskjellige seminarer vil derfor representanter for ulike tjenester beskrive sitt kall og sitt behov for samarbeid med andre tjenester. Det vil også bli gitt rikelig anledning til å be sammen slik at ingen behøver å føle seg alene og savne bistand i kampen, men tvert imot kan utvikle samarbeidet.

Vi innbyr Guds medarbeidere i de nordiske landene til å knytte sammen sine åndelige tjenester i bønnefellesskap. Vi har valgt Uddevalla som møtested fordi denne byen ligger sentralt i Norden.

Förebedjare för Sverige

Johannes Facius, Kjell Halltorp, Sven Nilsson, Rolland Smith, Kjell Sjöberg

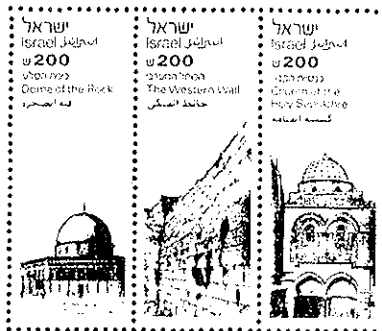
Pinochet blir pinsevenn

Pinochet, Chiles militærdiktator, skal med det første la seg døpe inn i pinsbevegelsen fordi denne «forstår og respekterer ham». Pinsbevegelsen i Chile er sterkt anti-kommunistisk og forholder seg lojalt mot diktaturet.

- Jeg vil forlate den katolske kirke fordi den ikke forstår meg og heller ikke har respekt for meg. Jeg er meget misfornøyd med den katolske kirkens stadig kritikk av mitt regime.

Dette har Augusto Pinochet i følge Sunday Times uttalt til en av den katolske kirkens ledende menn. Den katolske kirke har ikke latt seg skremme av trusselen og er fortsatt like sterk i sin fordømmelse av militærregimet i landet. Diktatorens surmuling, «omvendelse» og anklager kan tyde på en skjerpning av forholdene i Chile.

Fra Vårt Land

Religioner presenteres sammen

I forbindelse med en stor frimerkeutstilling i Tel Aviv i sommer ble det utgitt en frimerkeserie som viser tre steder i Jerusalem som er hellige for hver sin religion: Klippemosekænen, Vestmuren (eller Klagemuren) og Den Hellige Gravs Kirke. Det er første gang at islam, jødedommen og kristendommen blir presentert sammen på denne måten i Israel til tross for at alle tre religionene regner Jerusalem som en hellig by.

Fra Christian Life in Israel

Baptistenes reformator 500 år

Vi kan i år feire femhundreårsdagen for Dr. Balthasar Hubmaiers fødsel. Datoen kjenner vi ikke, men vi antar at han ble født omtrent samtidig med Marthin Luther.

Hubmaier var mannen som la grunnlaget for dagens baptistsamfunn. Han gikk skrittvis fram i sin reformasjon, men det var for ham en nødvendig sammenheng mellom det å akseptere Skriftens autoritet og det å gjennomføre reformasjonen, ikke ved politisk manipulasjon, men ved å forkynne evangeliet til omvendelse, dåp og oppbygging av den kristne menighet som en synlig enhet.

Han ble født i 1485. I 1525 lot han seg døpe på bekjennelsen av sin tro. I 1528 ble han brent på bålet for sin tros skyld, og alle hans tilhengere ble brennmerket som «gjendøpere». For all framtid?

500-års festen i reformasjonsbyen Wald-

shut i sommer ble avsluttet med en økumenisk gudstjeneste i den evangelisk-lutherske Forsoningskirken, der de lutherske prester deltok sammen med baptistpastor Kurt Witzemann. Den kjente Hubmaier-forskeren Torsten Bergsten uttrykte i sin hilsen taknemlighet til Gud for at det ikke lenger er aktuelt for kristne å forfølge og torturere hverandre. I stedet kan vi bygge opp vennskap, samtale og feire gudstjeneste sammen.

Fra Banneret

GO-festivalen en suksess

Den store GO-festivalen i Randers er nå vel overstått, og arrangementet var i aller høyeste grad vellykket. Rundt 5000 ungdommer var samlet, av disse var godt og vel 500 norske, knapt 500 svenske, nesten 400 danske og 135 finske. Den største kontingenten kom fra Vest-Tyskland og var på 850.

Temaet for konferansen var i samsvar med det navnet man hadde gitt den: GO-festival. Vårt kall til å gå ut for å forkynne evangeliet ble stadig understreket. -Hva er et misjonsfelt, spurte Floyd McClung, leder for Youth With A Missions Ecuropa-arbeid. - Det er mennesker som ikke kjenner Jesus, svarte han seg selv. - Da spiller det altså ikke noen rolle hvor man er misjonær, om det er i ens eget land eller på den andre siden av kloden.

Å gi et fullstendig bilde av alt som skjedde, er umulig. Hver morgen og kveld var det felles samlinger, og på ettermiddagen gikk opp til 20 forskjellige seminarer med emner som barnearbeid, hvordan nå punkere og Bibelens misjonssyn. I forbindelse med fellessamlingene ble det gitt rikelig med tid til felles lovsang og til forskjellige sangere og grupper. Som et resultat av Luis Palaus alvorlige budskap om renhet og hellighet, kom 800 ungdommer fram til forbønn. Rådgiverne var av forskjellige nasjonaliteter for at flest mulig skulle få samtale og forbønn på sitt eget språk.

Så mange ivrige og misjonsbevisste ungdommer satte selvfølgelig sitt preg på Randers, og mange fikk anledning til å vitne om sin tro for kirkefremmede danskere. Konferanseledelsen fikk flere rapporter om at mennesker hadde tatt imot Jesus etter å ha snakket med festival-deltakere eller å ha lyttet til programmene som gikk over lokalradioen.

Etter konferansen dro mange team avsted for å evangelisere europeiske storbyer gjennom «Operasjon Ninive». Men forkynnelsen bar ikke preg av å ville samle alle krefter til YWAM. Tvert imot ble det lagt stor vekt på å motivere ungdommene til innsats i sine lokale menigheter: - Når du kommer hjem, skal du møte opp i din egen menighet. Gå til pastoren og si at du står til tjeneste for ham og for menigheten og er en evangelist hjemme også.

Neste år vil det trolig bli holdt 4-5 noe mindre GO-festivaler rundt om i Europa, og YWAM regner med at ca. 10 000 vil delta til sammen.

Fra Hemmets Vän

- Våre gjerninger forkynner

Den kjente svenske evangelisten Sigvard Wallenberg engasjerer seg nå sterkt i barmhjertighetsarbeid blant fattige over hele verden. - Ingen vil tro vårt budskap før de ser hva vi gjør, sier han. Her ser vi han og to indonesiske brødre ta det første spadestikket til Leto Christian Center - Happy Happy Home, et barnehjem i Manillas verste slum. Sentret innvies i disse dager, og innholder også daghjem, klinikk og en kirke med 500 sitteplasser. Skandinaviske Barnmissionen står bak prosjektet.

Rekordkorstog i Los Angeles

33 750 mennesker kom fram på Billy Grahams oppfordring om å overlate sitt liv til Kristus under et ti dager langt korstog på Anaheim stadion, Los Angeles. Oppslutningen var rekordstor og Grahams budskap ble tolket til 14 språk. Avslutningskvelden fylte 80 000 mennesker stadion, 15 000 av dem måtte sette seg på gressmatten. 5600 mennesker tok imot Jesus i dette møtet. De stod på sine plasser og ble bedt for - det var ikke mulig for dem å komme fram på grunn av folkemassen. 2000 forskjellige menigheter stod bak korstoget som fikk stor oppmerksomhet fra massmedia.

Fra Hemmets Vän

EBN presenteres i USA

Pastor Hans Bratterud, direktør for kringkastingsselskapet European Broadcasting Network, har inngått samarbeidsavtale med Wilson Advertising Associates, California, USA. Dette kristne markedsførings-selskapet skal tilrettelegge sendetid for presentasjon av EBN i USA og Canada gjennom radio-, TV- og satellittkringkasting, og arbeide for opprettelse av økonomiske støttefond. Videre får EBN teknisk ekspertise til hjelp med planleggingen av satellittkringkasting til østeuropeiske land. En rekke amerikanske TV-selskaper og stasjoner samarbeider med Wilson Advertising Associates, og EBN vil selge sendetid til flere av disse for kringkasting over europeisk satellitt. I tillegg til evangeliserende programmer, vil amerikansk-produserte opplysnings- og nyhetsprogrammer bli kringkastet over EBN. Kontrakten pressiserer at alt arbeid med kringkastingsvirksomheten vurderes av hensyn til at evangeliet skal kunne forkynnes kompromissløst. Samarbeidsavtalen mellom EBN og Wilson Advertising Associates ble undertegnet 1. august 1985.

Magne Vågnes

Libanons kristne kristne?

Borgerkrigen raser videre i Libanon, og alle sloss mot alle. En av gruppene er de kristne, og de mener at krigen står om et kristent eller muslimsk Libanon.

Ingen annen folkegruppe har hatt slik geografisk spredning i landet som de kristne. Der det har bodd mennesker, har det bodd kristne - som majoritet eller minoritet.

Men er de virkelig kristne? Hvis en med kristen mener et menneske som er født på ny og er en frelst, troende kristen, faller mange kristne i Libanon utenom. Men det interessante med disse som vi ikke ville kalle kristne, er at de er beredt til å flykte fra alt de har kjært for å kunne leve etter sitt kristne kulturmønster.

«Har ikke våre unge sønner dødd mens de forsvarte det kristne Libanon mot islam? Vi kan ikke leve med muslimene. De vil ikke ha oss her. Men vi som kristne har sagt nei. Vi var her først og Jesus kom fra Midtøsten, så ingen har mer rett til å være her enn vi. Hvorfor har de kristne i resten av verden bare sendt mat og klær? Vil de virkelig ikke at de kristne fortsatt skal leve i de hellige land? Hvordan kan de samarbeide med muslimer og drusere? Vet de ikke at vi har vært trofaste gjennom alle disse århundrene? Vi har jo vært kristne mange hundre år før alle de andre!»

Fra Hemmets Vän

Mosképlaner i Bradford

Et flyveblad sier at en stor moské skal bygges på en høyde nær Bradford, England. Den Allmektige har nemlig lovet muslimene dette stedet. En moské på dette stedet vil helt dominere bybildet i Bradford. Brosjyren sier også at Bradford skal bli Storbritannias muslimske misjonssentrum. Men det er ikke så sikkert at det kommer til å skje. Myn-dighetene har ikke gitt sin tillatelse, og det kan bli vanskelig å greie byggekostnadene som er beregnet til 8,5 millioner pund, ca. 85 millioner kroner.

Fra Misionsbanneret

Kongress for verdens-evangelisering i 1989

Dr. Leighton Ford, formann for Lausannekomiteen for verdens-evangelisering, har gjort kjent at en ny evangeliseringskongress er planlagt i 1989. Tidligere har det vært arrangert to slike konferanser, i Berlin 1966 og i Lausanne i 1974. I likhet med de to andre tar også denne kongressen sikte på å forme og influere Guds menigheter til verdens-evangelisering, også i dager som kommer, slik det har skjedd etter de andre kongressene. Lausannepakten som ble utformet på 1974-kongressen, vil være grunnlaget for samlingene også i 1989. Stedet for konferansen er enda ikke fastslått, men en konferanse-by i den tredje verden vil ha prioritet.

Fra Misjonsbladet

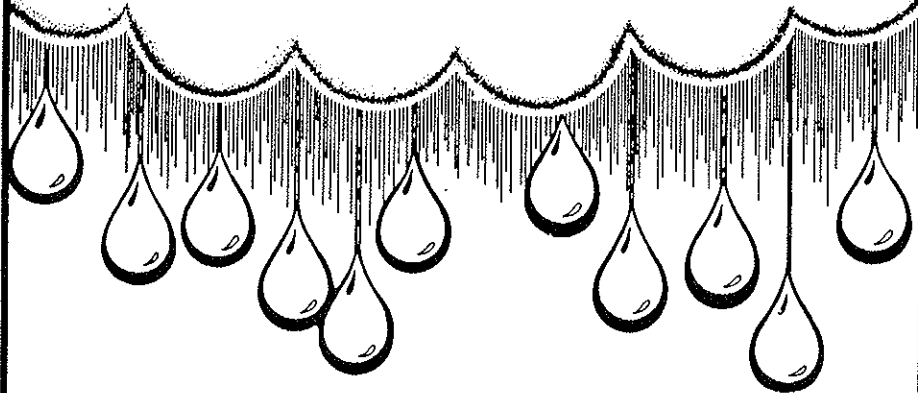
Dauids by åpnet for turistene

Etter syv år med intensivt utgravings- og restaureringsarbeid er Kong Davids Jerusalem nå åpnet for publikum. Denne arkeologiske parken ligger på østskråningen av Ofel-fjellet, sør for Tempel-høyden. Den inkluderer bl.a. murrester av det man antar har vært støttemuren ved Davids citadell, og en tunnell som har ledet vann fra Gihonkilden.

Det er ventet at denne parken vil bli av de mest populære turist-atraksjonene i Israel, og parken vil bli utvidet sørover etter hvert som de arkeologiske utgravningene av de lavereliggende deler av «Dauids By» blir ferdige.

Fra Christian Life in Israel

Kom låt oss be tillsammans!

NORDISK FÖRBÖNSKONFERENS
för män och kvinnor med ledaruppdrag
i Kristi Kropp

Trettondaghelgen 3-6 januari 1986 i Uddevalla

*Medv: Johannes Facius, Kjell Haltorp, Sven Nilsson,
Rolland Smith, Kjell Sjöberg m fl.*

Arrangör: Förebedjare för Sverige

Beställ broschyr: Box 269 451 17 Uddevalla

Forbedre for Norge

Under Familjefesten i Ljungskile i sommer (se Hvetekeomet nr. 9/85) ble det tatt initiativ fra noen av de norske deltagerne om å begynne «Forbedere for Norge». «Förbedjare för Sverige» er jo allerede en godt innarbeidet forbønntjeneste, og disse vennene føler seg ledet av Herren til å bygge opp en tilsvarende tjeneste i Norge.

- Vi vil la Gud lede oss til å fremme en bønnebevegelse over hele Norge. Vi vil be for vårt land, vi vil velsigne Guds eiendomsfolk, Israel, vi vil be for Guds rikes komme i hele Europa og vi vil be for folkeslag som ennå ikke har fått evangeliet, skriver de et brev til redaksjonen om hvilke konkrete emner Herren har lagt på deres hjerter, og oppfordrer andre kristne som opplever lignende kall til å samles i lokale grupper. Initiativtakerne vil gjerne besøke slike grupper for å knytte dem nærmere sammen. I løpet av høsten vil de også invitere til en bønnehelg for Norge.

At de ser behovet for en mer organisert bønnetjeneste for vårt land, kommer ikke av at de ser negativt på utviklingen. Men nettopp fordi de opplever at positive ting er på gang, ønsker de å være med å støtte dette i forbønn: - Vi er mange i Norge som ser Guds rikes begynnende vekst i enkeltmennesker, familier, grupper og menigheter. Vi ser helt konkret en *begynnelse* på dette. I våre visjoner og i vår ånd ser vi imidlertid en fantastisk eksplosjon; et eksplosivt komme av Guds rike. La oss i dag love og prise Gud for Guds rikes komme i Norge.

Ønsker du kontakt, er adressen: «Forbedre for Norge»; Anita og Jan Eggum; Vilbo; 2044 FROGNER (Tlf. 02-72 53 86)

Restene av Ekron funnet

«De byene som filisterne hadde tatt fra Israel, ble nå gitt tilbake, helt fra Ekron til Gat» (1 Sam 7,14).

Israelske og amerikanske arkeologer har nå funnet restene av den gamle filisterbyen Ekron. I dag ligger bomullsmarkene til kibbutzen Revadim på stedet der Ekron en gang lå. Utgravingsarbeidet er et samarbeidsprosjekt mellom Det hebraiske universitetet og Albright institutt for arkeologisk forskning, USA. Utgravningene blir støttet økonomisk av bl.a. National Geographic Society.

Under den første utgravingsperioden ble en del av byens festningsverker avdekket i tillegg til 200 mål med rester av bybebyggelsen. Et anlegg for produksjon av olivenolje med presskar, oppsamlings- og oppbevaringskrukker ble også funnet.

Ekron lå i det som den gang var grenseområdet mellom Filisterland og Juda, og arkeologene håper at funnene skal gi opplysninger om i hvilken grad de to kulturene har påvirket hverandre.

Det er planlagt 10 nye utgravingsperioder, og medlemmene ved Kibbutz Revadim har godkjent planen om å fredre området som et nasjonalminne og legge det ut som en arkeologisk park.

Fra Christian Life in Israel

Arrestert for å motta Bibel

En gave fra en norsk deltager på Verdensungdomsfestivalen i Moskva i sommer resulterte i at en sovjetrusser ble grepet av politiet. Delegasjonen fra Norges Kristelige Ungdomsforbund ga i hemmelighet 32 russiske nytestamenter til interesserte. Men den ene gangen ble altså mottakeren kjørt bort av politiet.

Fra Hemmets Vän

KKL-stipend

Hvert år deler Kristelig Kringkastingslag ut stipend til unge mennesker som ønsker å utdanne seg innen elektroniske medier - radio og fjernsyn. KKL har utarbeidet undervisningskatalog som forteller om aktuelle studiesteder. Katalog, samt regler og søknadsskjema kan fås ved henvendelse til KKL. Søknadsfrist: 1/11.

En kvalifisert kristen journalistutdannelse

gis ved
NORDISK JOURNALISTHØGSKOLE
i Mullsjö, Sverige

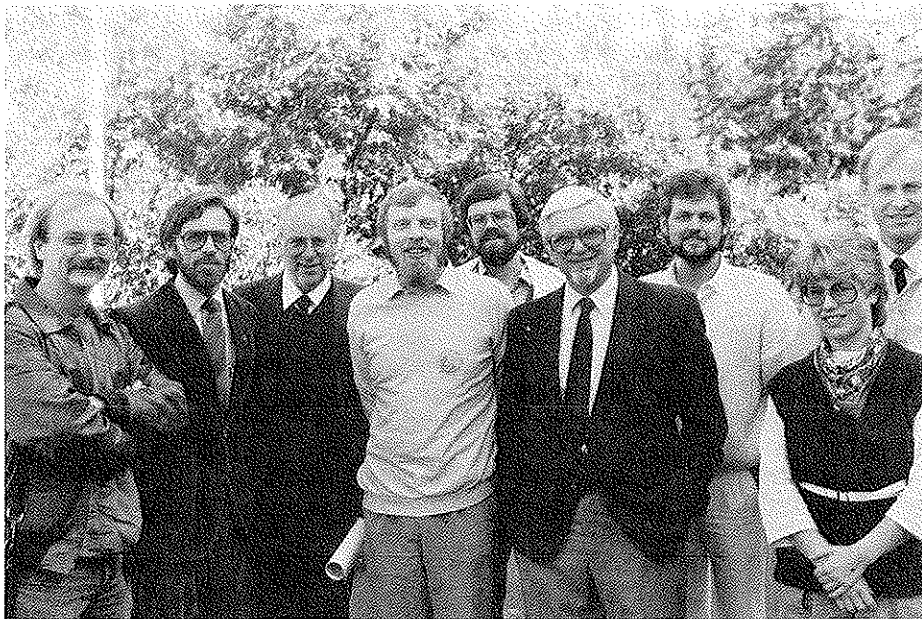
NJH tilbyr 3 års akademiske studier i **massemediakunnskap, statskunnskap, økonomi og religion.**

Utdannelsen kvalifiserer til **magistereksamen i journalistikk.**

Professorer og øvrige eksperter kommer fra Norden, Vest-Tyskland og USA.

Bestill brosjyre og skriv navn, adresse og telefonnummer i ditt brev, el. ganske enkelt ring oss.

NJH, Boks 84, 56 500 Mullsjö, Sverige
Telefon: 095-46 392 11 400

Under C. Peter Wagners besøk i Norge arrangerte Norsk Kirkevekst Forum seminar-dager på Ansgar-skolen. Her er Wagner sammen med noen få av de mange prester, pastorer og misjonsledere som deltok. Fra venstre de to frikirkepastorene Jan Rettedal og Thomas Bjerkholt, Ingulf Diesen, Øystein Reinsberg fra Bibelleseringen, pinsefor-stander Knut Jarle Wiik, prof. Wagner, Kristen Skogrand og Ivar Ødegaard begge fra Det Norske Misjonsforbund.

C. Peter Wagner i Norge

Helgen 6-7.9.1985 deltok C. Peter Wagner på et seminar arrangert av Norsk Kirkevekst Forum på Ansgar-skolen i Oslo.

Wagner er professor ved Kirkevekst-fakultetet ved Fuller-universitetet i California, USA. Han definerer sitt fagområde som «kunnskap om hvorfor menigheter vokser eller ikke». Kirkevekst i vid forstand var også tema for hans forelesninger på seminaret i Oslo.

«Misjon i et verdensliggjort samfunn» hadde han kalt sitt innledningsforedrag. Det ble fulgt opp av innlegg fra Ed Rommen, Robert Vajko og Bent Reidar Eriksen som alle har erfaring fra evangeliseringsarbeid i Europa. «Indre modenhet - menighetens åndelige helse» var et annet emne han belyste.

Flere pastorer og prester, sammen med misjonsledere fra ulike kirkesamfunn deltok på seminaret som ga rikt utbytte. Hvetekornet har i lenger tid hatt kontakt med Wagner, og har fått en avtale med ham om en fast spalte i bladet. Vi vil også komme tilbake med et større intervju med Wagner som i dag er den ledende talsmann for kirkevekstbevegelsen.

Profetsamling i Israel

I påsken 1986 vil 20-30 moderne profeter samles på Karmelfjellet i Israel der profeten Elia en gang bekjempet Baalsprofetene.

Idéen til samlingen kommer fra dr. Clifford Hill, England. Herren talte til ham om å samle profeter av i dag fra mange land for å søke Herren. Hill og en internasjonal gruppe kristne står sammen om å invitere til denne samlingen i første del av påsken, mens det i siste del av høytiden vil bli holdt en åpen konferanse i Jerusalem der det profetiske budskapet vil stå i sentrum.

Fra Hemnets Vän og Renewal

Trosskoler

Det blir stadig flere såkalte trosskoler i Skandinavia. Desiderert størst er Livets Ord Bibelcenter i Uppsala, Sverige, der Ulf Ekman er rektor. Denne skolen har over 400 elever, av disse er ca. 100 norske. Ny Visjon Trosskole i Drøbak, Norge, har i høst startet med det samme antall som det første året, dvs ca. 40 elever. Den nye bibelskolen i Skellefteå som vi rapporterte om i Speilet i nr. 6/85 fikk ikke nok elever til å kunne starte opp i høst.

En del steder i Norge starter lørdagsbibelskoler nå i høst. Lørdagsbibelskolen i Oslo startet med vel 250 påmeldte, mens det tilsvarende tallet for Lørdagsbibelskolen i Arendal var ca. 120. En regner med at flere elever vil komme til etter som tilbudet blir bedre kjent.

Økende antall skilsmisser

7974 ekteskap ble oppløst ved skilsmisse i Norge i fjor. Det er en økning på 300 fra året før og 800 flere enn i 1982.

Forlater Assemblies of God

Slough Christian Center i England, som har opp til 700 besøkende på sine gudstjenester, har forlatt Assemblies of God fordi «Gud er ikke for kirkesamfunn». Pastor Wesley Richards opplyser at menigheten ikke har sluttet seg til noe annet trossamfunn: «Vi prøver bare å innrette oss etter Guds visjon for sin kirke. Vi ser for oss en forent menighet der de troende ikke har noen annen merkelapp eller status enn at de tilhører Jesus.»

Fra Renewal

Forfølgelse

Aktive prester i den russisk- ortodokse kirken løper nå like stor risiko for forfølgelse som de uregistrerte baptistene i Sovjet, skriver Åpne Dører. Nylig har presten Alexander Pivovarov, som arbeidet med bibelspredning, fått en dom på fire år. Både under arrestasjonen og rettssaken virket det som kolleger og medarbeider har vært med på å forråde ham. Da dommen var falt, knelte Pivovarov og velsignet alle som var i rettslokalet.

Fra Kristelig Pressekontor

KARISMA

Kassettbibelskole med kompendium:

Bestill undervisningsserien

«DEN HELLIGE ÅND»

Av Arntfinn Clementsen

- Fra radioprogrammet Karisma.
- 5 kassetter - gratis kompendium.

Jeg bestiller

... stk. kassettserien (5 kassetter). Den Hellige Ånd for kr. 120,- + porto m/gratis kompendium.

Navn:

Adresse:

Sendes Karisma, Radio PM, Kirkebakken 34, 4000 Stavanger

Tro er nødvendig

Hvete-kornet: - Kan ikke radikal trosforkynnelse f.eks. om helbredelse virke slik at de syke anklager seg selv for manglende tro dersom de ikke blir friske?

McCallum: - Først av alt sier Bibelen klart at Jesus bar våre synder og sykdommer. Jesaja profeterte det og Jesus selv oppfylte det. Han bar våre plager og sykdommer - Han tok ikke bare del i dem, men Han bar dem i vårt sted på samme måte som Han bar synden i vårt sted. Og fordi Han gjorde dette, har Han åpnet veien for oss til å motta helbredelse, på samme måte som Han ved å bære synden har åpnet veien for å bli forsonet med Gud. Han gjorde dette i vårt sted. Og vår oppgave er da å tro det.

Noen som kritiserer forkynnelsen av helbredelse, vil spørre hvorfor ikke alle blir helbredet. Hvorfor blir ikke alle også frelst? Det er det samme spørsmålet, er det ikke? Folk blir ikke frelst før de tror det, og de blir heller ikke helbredet før de utfra Ordet får tro for det. Men når du begynner å få tro for helbredelse, forstår du dette gjennom at du ikke blir helbredet hver gang. Sinnet ditt må bli fornyet, og det er en prosess. Selv om du har sannheten i ditt hjerte, taler kroppen gjennom sinnet ditt. Hvis du er angrepet i kroppen din, vil kroppen si ifra at den er syk gjennom dine tanker og følelser. For å kunne motta helbredelse, må du få øynene opp for en sannhet som er større enn det ditt sinn forteller deg, nemlig at Guds ord er sant. Og for at det skal kunne skje, må du la sinnet ditt bli bygget opp av Guds ord og fornyet av Guds ord. Da kan vi lære oss ikke å falle når prøvelsene kommer.

Men det vil ikke si det samme som at vi fordømmer mennesker som faller. Jeg har falt mange ganger, men jeg vet hvorfor jeg snublet: Det var fordi sinnet mitt ikke var grunnfestet nok på alle områder. Vi må aldri trykke ned et menneske som har feilet ved ikke å motta ting fra Gud, for vi vokser og lærer alle. Og etter hvert som vi vokser i dette, vil vi lykkes mer og mer. Det samme prinsippet gjelder alle områder av livet vårt. Vi er også avhengige av tro for å kunne leve et hellig liv. Hvis vi ikke bruker troen vår der, vil vi aldri vinne seier over de områder hvor vi har kamper. Skal vi motstå det sinnet og sansene våre forteller oss, må vi ta Guds ord som den høyeste autoritet.

Vi sier ikke til folk at følelsene deres lyver, men vi underviser dem i at Guds ord er en høyere autoritet og at Guds ord er evig, det er det endelige. Alt som er i kroppen vår, er midlertidig. Men det evige kan forandre det som er midlertidig. Det er dette punktet vi ønsker å komme til: At i min ånd ligger Guds muligheter og at Ordet vil få kroppen og sinnet mitt i overensstemmelse med det. Jeg kan leve ved tro slik at det fortsetter å være slik. For å kunne leve i helbredelse, er det viktig at vi

forer oss selv med Guds ord og løfter.

Du finner ikke ett sted i Bibelen hvor Jesus sier at Han ikke vil helbrede. Hvis et menneske kom til Jesus, helbredet Han det. Han kom for å gjøre Faderens vilje, så hvis vi i Jesus Kristus ser Guds vilje, vet vi at Han er villig til å helbrede oss. Men vi må huske på at vi har en fiende som ikke vil akseptere noe av det Gud sier. Vi må derfor bekjenne Ordet, vi må stå på det og vi må bygge oss selv sterkere og sterkere åndelig.

Et problem her er at folk som griper fatt i dette fort, kan bli utålmodige overfor dem som ikke griper det med en gang. Det må vi ikke være. Vi må være tålmodige med hverandre, og særlig med folk som lider av alvorlige sykdommer. Du kan ikke gå til en kreftsyk pasient og si: «Bror, hvis du hadde tro nok, ville du kunne reise deg fra senga». Du må i stedet mate ham med Guds ord, tjene ham og møte hans behov, og gradvis vil Gud framvirke et mirakel ettersom han vokser i troen. Men du tjener hele mennesket, ikke bare det åndelige. Jeg vet om mange som har feilet i dette med å tjene mennesker. De har gitt dem en fornemmelse av at de ikke har hatt tro nok, og det har såret mange, jeg vil ikke nekte for det. Men det behøver ikke være slik.

Oppbygg troen

Hvete-kornet: - Hvis jeg har tro så jeg blir helbredet, er det da et tegn på at jeg er en bedre kristen?

McCallum: - Det eneste det er tegn på for meg, er at du har fått ta imot Guds ord. Du behøver ikke å være en bedre troende enn meg, men på dette bestemte området har du latt deg overbevise av Guds ord. Troen kommer av å høre, høre og høre... Vi må mate troen vår regelmessig, ellers blir vi svake. Vi må fortsette å stole på Jesus, det er Ham vi må søke. Hvis vi kun søker helbredelse, har vi tatt feil. Vi må søke Helbrederen og la Ham få manifestere helbredelsen.

Hvete-kornet: - Du har sikkert som jeg sett mennesker som har stor tro på Gud og Hans ord, men som tross dette ikke får oppleve helbredelse. Hvordan ser du på dette?

McCallum: - Jakobs sier: «Vismeg din tro uten gjerninger og jeg vil vise deg min tro gjennom mine gjerninger». Med andre ord: Virkelig tro vil medføre at vi handler. Men vi må ikke føle oss fordømte fordi om gjerningene ikke har blitt manifestert ennå. Hvis et menneske hører Guds ord og tror det, men sliter med en alvorlig sykdom på samme tid, kan lett sykdommen få overtaket i hans legeme. Vi må ikke fordømme noen for det.

Jeg har sett mennesker som har kjempet og stått imot i tro på en vidunderlig måte, men som døde og er hjemme hos Herren nå. De levde kanskje lenger enn det legene trodde de skulle gjøre, men de kom likevel aldri over toppen av fjellet. Jeg sier ikke at deres tro ikke var god nok, den

var sikkert sterkere enn hos mange av oss som er friske. Men kanskje begynte troens prosess for sent til at den kunne overvinne sykdommen.

Begynn derfor å oppbygge troen din nå, mens du er frisk. Når djevelen angriper deg med sykdom, kan du avvise ham med en gang mens den ennå er svak. Dette er et svært viktig prinsipp for å vandre i helbredelse. Med en gang du begynner å føle noe i kroppen din som ikke føles riktig, kan du praktisere troen din.

Jeg utløser troen min gjennom det Gud sier. Jeg utløser troen min ved å si at jeg tror det Ordet sier. Jeg tar autoritet over fienden som gjennom kroppen min og følelsene mine prøver å overbevise meg om at Ordet ikke er sant. Jeg forteller ham sannheten, og dette er formålet med bekjennelsen: Å drive djevelen bort. Det er ikke for Guds skyld vi bekjenner Ordet, Han kjenner det fra før. Jeg behøver ikke å overbevise Gud om noe, Han er allerede overbevist. Det er for meg selv jeg bekjenner slik at jeg kan bli oppbygget og ikke vakle, og det er for å drive fienden bort.

Tro er egentlig en åndelig makt, en kjærlighetens makt. Så hvis troen virker i kjærlighet (Gal 5,6), får den sin energi gjennom kjærligheten. Paulus sier rett ut at tro uten kjærlighet er ingen ting (1 Kor 13). Hvis jeg har tro til å flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da har jeg ingenting, for slik tro vil ikke utføre noe. Troen virker gjennom kjærlighet. Hvis jeg vil vandre i kjærlighet sammen med mine medmennesker, får troen kraft. Det er et veldig viktig prinsipp.

Tro er substansen av det vi håper. Noen ganger når kroppen er veldig, veldig syk, er det lett å miste håpet, fordi håpet er i sinnet, tanken. Når du til stadighet sluss mot smerter og kroppen din ikke fungerer, er det svært lett å komme ut av troen, men håpet ditt tror. Så tro er substansen av det du håper på. Hvis du ikke håper på noe, har ikke troen noe å arbeide med. Så disse tre prinsippene virker sammen: Tro, håp og kjærlighet.

Hvete-kornet: - Noen mener vi skal bekjenne oss friske mens vi ennå er syke. Hvordan ser du på det?

McCallum: - Jeg ser enfare her. «Christian Science»-bevegelsen lærer jo dette. De sier at det ikke fins sykdom, derfor er man helbredet. Men vi underviser ikke slik. Bibelen sier klart at det fins sykdom, men det behøver ikke å bety at den har autoritet over oss i den åndelige verden.

Sykdom er noe som kommer fra Guds fiende. Vi har autoritet over den på grunn av det Jesus gjorde, Han delegerte sin autoritet til oss. Han sa at i Hans navn skal vi kaste ut onde ånder, i Hans navn skal vi legge hendene på de syke og de skal bli friske. Han tok autoritet over sykdom fordi Han vant over den ved sitt fullbrakte verk på Golgata. Djevelen har ingen legal rett til å angripe deg. Men den onde respekterer ikke dette, han vil angripe uansett. Men du kan med god grunn minne ham på hva

Gud sier. Djevelen er ikke lydige mot Gud hvis ikke du holder fram hva Guds ord sier.

Mekanisk bekjennelse

Hvetekornet: - Om vi fokuserer Ordet så sterkt som dere gjør, er det vel en fare for at vi kan bli nokså teoretiske?

McCallum: - Det som bare er i vårt hode, blir teoretisk. Vi kan ikke bekjenne Ordet mekanisk, men bekjennelsen av Ordet kan bli en port inn til erfaringen av hva Skriften lover. Men hvis du ikke gir kraft til troen din gjennom din kjærlighet, hvilken vits er det da i at porten er åpnet? Troen kan fortsatt ikke gjøre noe.

Det er en fare hvis vi overdriver et punkt som bekjennelsen. Et annet punkt er hellighet. Hvis du ikke lever et hellige liv, vil du før eller siden bedra deg selv. Vi må legge vekt på alle Guds sannheter, ikke bare på noen få. Fordi det tidligere var lagt for liten vekt på bekjennelsen, ble den en stund overdrevet, men etter en tid finner en balansen. Det er på midten av veien vi skal gå. Gud er ingen ekstremist, det har jeg lært meg.

Guds kjærlighet er det lyset som fører oss framover. Kjærligheten vil alltid vise oss hvor vi er. Kjærlighet er det største prinsippet. Tjener du folk fordi du ønsker at de skal bli satt fri og Guds rike skal ha framgang i deres liv, eller er det andre grunner? Det er ingen andre grunner som er gode.

Hvetekornet: - Er det ikke også slik at folk som tilsynelatende har «liten» tro, har erfart vidunderlige helbredelser, mens andre synes å ha «stor» tro og bekjennelse av Ordet, men blir ikke friske. Hvorfor?

McCallum: - Jeg tror vi alle har spørsmål omkring dette. Men jeg vil ikke bruke slike observasjoner imot Ordet, for Gud mener det Han sier i sitt eget Ord. Hvis mine erfaringer ikke stemmer med Hans ord, er det ikke Hans feil, men min. Feilen ligger på den menneskelige siden.

Jeg sier ikke dette som en fordømmelse. Mange kommer likevel under fordømmelse fordi de føler at de ikke behager Gud. Men ingen blir helbredet fordi de behager Gud, det er bare Guds nåde at de blir helbredet. Det er på samme måte som med frelsen.

Jo mer vi ser på Jesus, jo mer vil vi lykkes på alle områder. Det er derfor vi alltid må komme tilbake til dette å forkynne Jesus Kristus og Ham korsfestet. Ellers vil vi havne langt ute på viddene, og folk vil tro at de kan oppnå ting ved en mekanisk bekjennelse av skriftsteder eller ved i egen kraft å stå imot sykdom og prøvelser. Skriften peker på ting vi må gjøre, men det er hele tiden knyttet til det Jesus har gjort og til Guds nåde.

Jeg vet ikke hvorfor ikke alle mennesker blir helbredet. Jeg har sett på enkelte mennesker og trodd at de skulle bli helbredet ti ganger, men det ble de ikke. Jeg har sett mange mennesker dø, og kan ikke

forklare hvorfor. Jeg har også opplevd at frelse har blitt forkynt av de beste forkynnere uten at folk har blitt frelst. Det kan jeg heller ikke forklare. Jeg tror det er ting vi ikke skal ha forklaring på. Hvis vi hadde svar på alt, ville vi være Gud lik. Men jeg takker Gud for at Han gir oss lys ettersom vi går framover. Det har jeg sett igjen og igjen. Jeg har mer lys nå enn jeg hadde for ti år siden, og jeg takker Gud for at det vokser og utvikler seg.

Hvetekornet: - Når en hører såkalte «tros-forkynnere», kan en få inntrykk av at dersom en følger en viss «bruk-sansvisning», vil store ting skje. Det kan bli vanskelig å ha Jesus i sentrum om vi blir opptatt av en rekke prinsipper.

McCallum: - Vi som underviser i Guds ord, er mange ganger skyldige i å presentere det som en oppskrift. Det er punkt 1, 2 og 3. Hvis du gjør 1, 2 og 3 vil Gud høre bønn osv. Vi gjør det fordi vi finner visse prinsipper i Ordet, men det er Jesus som er Forløseren. Jeg kan ikke forløse et eneste menneske, det er Jesus vi må se på. Vi må også undervise i de bibelske prinsippene slik at folk får større forståelse av Ordet, men vi må ikke la dem få den forståelsen at hvis de gjør 1, 2 og 3, er det det som frambringer helbredelsen. Den skjer på grunn av Guds nåde.

For å være ærlig blir også jeg fristet til å bekymre meg, men når jeg kommer inn i slike kamper, sier jeg til Herren: «Gud, jeg kaster meg ut i din nåde, den har ikke sviktet meg ennå.» Jeg neglisjerer ikke det jeg har lært om å vokse i tro, men jeg kaster meg heller ut i Guds nåde enn jeg griper tak i punkt 1, 2 og 3.

Enorm respons

Hvetekornet: - Hva tror du ligger framfor Guds folk nå?

McCallum: - Guds menighet vokser raskt over hele verden nå. Også de enkelte kristne modnes og blir mer villige til å la Gud lede sine liv slik at de blir mer og mer lik Jesus. Vi vet at dette er en prosess. Ikke alt skjer med en gang selv om vi har fått en ny åndens natur, men sinnet må fornyes, utvikles og vokse.

Vi som er lemmer på Kristi legeme og vokser i Ham daglig, skal også vokse i fellesskap med hverandre. Hvis du vokser i fellesskap med din Far, kan du ikke la være å vokse i fellesskap med Hans barn. Når det skjer, vil vi få se Guds store gjerninger åpenbart blant Guds folk, og det vil få en enorm respons i dagens verden. Gud vil tale til menneskenes hjerter gjennom Guds folks enhet og den kraft som åpenbarer seg gjennom den. Det er mer kraft i et slikt vitnesbyrd enn om noen står og forteller deg noe, uten en demonstrasjon av Ånden. Det er det som står i Markus: Gud virket sammen med dem der hvor de forkynte Ordet, Gud stadfestet Ordet med tegn og under. Han viser seg for mennesker - det er det som vil føre dem til det punktet hvor de begynner å tro.

Dersom ikke Gud får sin vei med våre liv, vil vi være et hinder for manifestasjonene av Gud i vår midte. Derfor løser Gud sitt folk fra bånd og tradisjoner som hindrer oss i å leve for Ham og Hans folk.

Hvetekornet: - Hvilke tjenester tror du vil komme mer til syne?

McCallum: - Pastorer som leder menigheten og ikke blir ledet av den, og som forstår å oppdage og bruke de andre gavene som Herren har gitt til menigheten. Jeg tror også at apostelens og profetens tjenester er blitt vekket til live igjen. Jeg ønsker å se disse tjenestene i legemet, slik at det blir en helhet. Det er godt at vi har evangelister, pastorer og lærere, men det er fortsatt to andre tjenester vi trenger for at Guds folk kan rustes ut.

Apostelgjerningene sier at menigheten i Antiokia hadde mange profeter og lærere i sin midte, og når de ble utskilt for å dra videre, kalte Gud dem til apostler. Den Hellige Ånd sendte dem ut som apostler, men i menighetens midte var de profeter og lærere. Slik skulle det være i enhver menighet. Det er ikke for å løfte fram noen framfor andre, men det er for at hele legemet skal bli aktivisert. Jeg ser at dette nå begynner å skje.

Hvetekornet: - Du tror tydeligvis på innhøstningstider framover!

McCallum: - Ja, jeg ser en enorm innhøstning foran oss. Jeg ser en sterk manifestering av evangelistens tjeneste. En evangelist skal nå de ufrelste, men han skal også inspirere hele Kristi legeme til å nå de fortapte. Også evangelisten er en gave til legemet. Hele «legemet» må være med å tjene og ikke bare et fåtall, det vil vi se demonstrert i tiden framover. Det er en visjon om å nå de fortapte i denne verden som vokser og utvikler seg i manges liv.

Kassett kopi

Vi kan kopierer fra
DIN MASTERKASSETT

C-60 eller C-90

til samme pris.

Kr. 15,- pr. kopi

Etikett med din tekst på hver
kassett
inkludert i prisen.

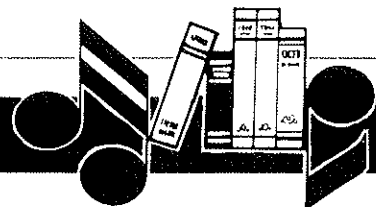
Minste bestilling: 3 kopier

Send din bestilling til:

DYNAMIS KASSETT

Boks 770 · Tlf. 033-44 726

3191 HORTEN

Marit Selbæk og Edvin Grande: Brikker

Synzygus Music SMLP/MC-8501

Marit Selbæk og Edvin Grande er på markedet med sin andre LP. Plata viser en positiv utvikling for denne duoen. Musikkestilen er melodios pop/ballade, og musikken har en mer moderne sound enn forrige gang. Arnold Børud står som både arrangør og produsent.

De fleste sangene er signert Edvin Grande. Tekstene omhandler ulike emner, men har det fellestrekk at de er direkte og enkle å forstå. «Du er en viktig brikke» forteller om vår verdi og våre muligheter i Kristus, «Jesus kommer igjen» beskriver Jesu gjenkomst, og Jesu ufattelige kjærlighetsoffer til oss skildres i den vakre sangen «Er det mulig».

«Thy Word» er platas eneste engelske bidrag. Sangen stammer fra Amy Grants reportoar. Den er så profesjonelt sunget av Marit at det i dette tilfellet ikke er noe problem å låne stoff fra en så kjent artist. Kvalitetsmessig er nok dette platas beste kutt.

Til slutt skal nevnes «Du er en hjelp». En vakker ballade signert Arnold Børud, nydelig framført av Edvin. Plata er med dette anbefalt.

Hege og Øyvind Sundberg

Solveig Leithaug:

Askepott

STOLP/C 6

Solveig Leithaug er i skuddet for tida. Hennes konserter og opptredener høster store lovord både i inn- og utland.

Med seg på sin førte LP, «Askepott», har hun hele den nå velkjente kremen av svenske musikere. Svein Gundersen og Finn Pedersen er produsenter. Ansvarlig for musikkarrangementene er Svein Gundersen i samarbeid med Finn Pedersen og Solveig Leithaug.

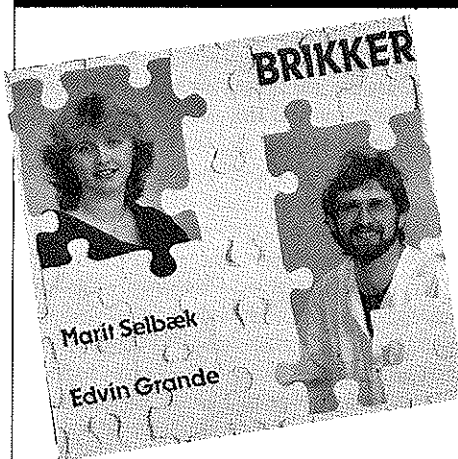
Plata inneholder som ventet mye vellyd. Men det mest positive er at Solveig har tilført plata personlig preg. Hun har ingen direkte «stor» stemme, men dette mer enn oppveies av musikalitet, friskhet og ikke minst innlevelse. Dette virker kort og godt ekte. Selvsagt synger hun på klingende vestlandsdialekt.

Alle tekster og melodier er skrevet av Solveig. Uttrykksformen er både original og morsom. Her nevnes «Halleluja-sangen», en frisk lovsang i sambatak, «Du er så fin» og tittelmelodien «Askepott». Sistnevnte beskriver prinsen i det kjente eventyret som Jesus og oss som Askepott.

Øyvind Sundberg

NY LP/MC MED

Marit Selbæk Edvin Grande

«Sterke tekster til ettertanke og inspirasjon . . .»

HOS DIN MUSIKKHANDLER

DISTRIBUSJON:

Master Music, as
Boks 1450 NESODDTANGEN
Tif. 91 30 20

Prod./arr.: ARNOLD BØRUD

The 2nd Chapter of Acts:

He's my light

OAK 3003

Denne amerikanske sangtrioen med et mannlign innslag, Mathew Ward, og to kvinnelige medlemmer, Ann Herring og Nelly Ward, er en typisk representant for den amerikanske kristne populærmusikken. Med det mener jeg ikke at de drukner i mengden, for 2nd Chapter of Acts er meget dyktige, og de har en rekke gode utgivelser bak seg.

Den siste skiva deres er kalt «He is my light» og er produsert av Buck Herring. Dyktige musikere som Michael Omartian, Kerry Livgren og Leland Sklar bidrar til at produktet blir godt, spennende og helhetlig. Anne Herrings låter er varierte og interessante, og arrangementene bygger opp melodiene på en fin måte.

Tekstene er i stor grad tilbedelses- og lovsangsbasert. De er enkle og med den begeistring og innlevelse de blir sunget, virker det hele ærlig og vart. Denne trioen har en helt spesiell glød i framførelsen av sine pop-rockete låter som gjør dem spesielle å høre på. Dette kommer klart til uttrykk på «He is my light».

Knut Roppestad

Dion:

Kingdom in the streets

DAY 4032

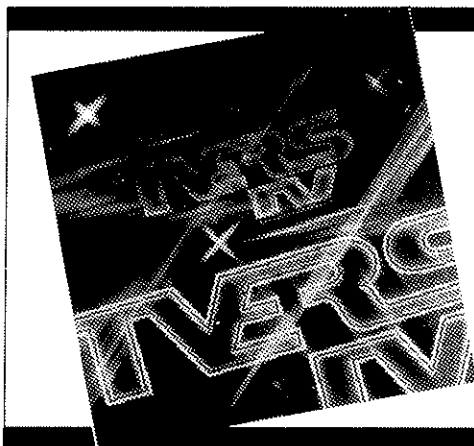
Dion eller Dion Dimucci var en av de store stjernene i amerikansk pop-rock på 50-tallet og i begynnelsen av 60-åra. Han hadde et come-back i begynnelsen av 70-åra og har i det siste gitt ut noen plater med et kristent budskap.

«Kingdom in the streets» er sluppet i år og inneholder et knippe pop-låter i 1950-60 års stil med 80-talls lyd. Her er greie melodier med mye pen koring av sha-la-la-la-typen. Dion synger med en kraftig, litt spiss stemme som gir skiva et personlig preg. Dions stemme er absolutt noe av det som gjør «Kingdom in the streets» hørbar.

Tekstene er det ikke så mye å si om. Tradisjonelle klisjerike sanger om det å være kristen og det å bli kristen.

Hvis du liker svingete låter med pene melodier, så prøv Dion.

Knut Roppestad

TVERS IV ER HER!

En rykende fersk plate fra gospelkoret TVERS på Hamar. 10 Svingende melodier signert Arnold Børud. Musikere: KGB. Du får den på LP og MC i din plateforretning.

Distribusjon: LU-MI

BØKER

Oskar Edin Indergaard:
Guds rike i Israel
Eget forlag

«Guds rike i Israel» er tittelen på siste bok av Oskar Edin Indergaard. Den kan bestilles direkte fra ham, og adressen er 6630 Tingvoll.

Boken er på 270 sider og gir et klart syn på vår tidshusholdnings avslutning og den nestes begynnelse ut fra Bibelens profetier. Israels plass i disse profetiene er bokens sentrale punkt.

Forfatterens pedagogiske utdannelse og grundige granskning av profetiene gjør boken til et lærerikt tilskudd og utvider den profetiske horisont. Nye tanker kommer fram under lesningen. De viktigste bibelhenvisningene er siteret slik at leseren blir spart for å lete dem fram. Hvert avsnitt er avsluttet med en rekke spørsmål. Boken er derfor velegnet for studiegrupper.

Anders Fjellet

Emmy Arnold:
Förendade Facklor
Salt & Ljus
Heftet, 168 sider

I denne boken forteller Emmy Arnold, som var med å grunnlegge Bruderkhof, den spennende historien om hvordan Bruderkhof ble til, om de første årene fellesskapet eksisterte og ikke minst om deres motstand mot Hitlers regime som førte til at de måtte flykte fra Tyskland.

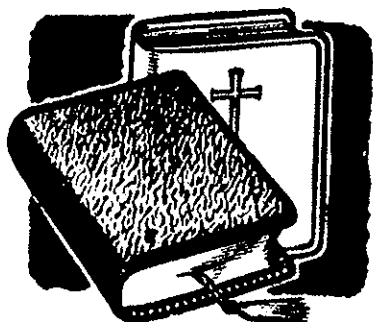
Boken er ikke bare spennende - den er direkte utfordrende. Den forteller nemlig ikke bare om hva som skjedde på det ytre planet, men også om indre konflikter ekteparet Arnold hadde i forhold til sin borgerlige bakgrunn.

Vår verden har ikke blitt mindre materialistisk siden 1. verdenskrig, så deres kamp burde kanskje også være vår kamp. Om det er riktig å velge den vei Arnolds og Bruderkhof valgte, får hver enkelt ta opp med Gud, men deres vitnesbyrd utfordrer oss til å ta Jesu radikale ord på alvor.

coj

Skulle det være vanskelig å få tak på bøkene fra Salt & Ljus i Norge, oppgir vi forlagets adresse: Salt & Ljus; Box 3110; 136 03 Handen; Sverige. Tlf: 08-777 29 09.

BIBELORDBOKEN

70 000 henvisninger.
Hittil trykt 190 000.
Innbundet kr. 110,-.
Skinn m/gullsnitt
kr. 225,-.
Bokhandl har den.

**ARNE GIMNES FORLAG,
OSLO**

1. - 3.
november
'85

med
Bill Stenberg & Born Twice Band

Konsserter: fredag, lørdag kl. 19.00
søndag kl. 11.00 & 19.00

Alle konsertene er i Samfunnsalen, på jubelfest!
Arbeidersamfunnetspl. 1, Oslo

Kom
& bli med

NY VISJON Boks 159, 1441 Drøbak, tlf.: (02) 93 38 60

OSLO-LILLESTRØM-OMRÅDET

Vår revisjonsmedarbeider i Sørums:

ANITA EGGUM, 2044 FROGNER, TLF. 02 - 72 53 86
er ledig for revisjons- og konsulentoppdrag, spesielt
for kristne virksomheter.

SYSTEM-REVISJON AS

Reg. revisor Svein V. Korsgården
BILET 16, 3080 HOLMESTRAND, TLF. 033 - 52 007

REVISJONSMEDARBEIDERE I:

Skien, Sandefjord, Holmestrand, Drammen, Hønefoss, Oslo-Lillestrøm, Drøbak, Sarpsborg

**Har du litt ledig tid
innimellom andre oppgaver?**

Du kan tjene bra med penger ved å ta kontakt med næringsdrivende der du bor, eller reiser - ved å tilby vårt firmas tjenester.

Så om du er interessert i en inntekt-sbringende deltidsjobb, skriv etter nærmere opplysninger.

Sørvaag Økonomiservice A/S
Karmsundsgaten 157
5500 Haugesund

**INNTA
OMRÅDER
VED
LOVSANG**

Tekst: Rachel Jeffries

LOVPRISNING ETTER GUDS MØNSTER

De fleste kristne er avhengige av mennesker når de skal se hvordan ting skal gjøres, men vi skulle være avhengige av Herren. Han ønsker at vi skal fastsette et mønster for lovprisning i våre hjem.

Omgj deg med lovprisning

Det er du som må sørge for at det er lovsang i hjemmet ditt. Det kan ikke gjøres bare ved at du sier det. Det hjelper hvis du spiller en god kassett, men det som må til, er at du GJØR DET. Ta det du har lært fra disse artiklene sammen med Guds ord og PRAKTISER DET. Lovsang er en individuell ting, og kjernen er at du vil prise Herren. Det å lovprise Herren må være nr. 1 i ditt hjem.

Noen mennesker sier: «Men jeg priser Gud fra dypet av mitt hjerte». Ja, det er tider da du kan tilbe Ham i stillhet. Det er ikke alltid nødvendig å si noe høyt. Men igjen - lovprisning er en individuell ting.

Skriften sier: «Folkene skal prise deg, Gud, ja, alle folk skal prise deg» (Sal 67,6). Guds ord kommer til å bli det eneste holdepunkt vi har. Det kan skje ved at vi adlyder Hans ord. Og Han sier til oss i Ordet at vi skal: «Være alltid glade, be stadig, takke Gud under alle forhold! For dette er Guds vilje med oss i Kristus Jesus» (1 Tess 5,16-19).

Hvem sier at du ikke kan glede deg i Herren i ditt eget soverom? Hvem sier at du ikke kan prise Ham på kjøkkenet ditt? Hvem sier at du ikke kan prise Ham mens du vasker bleier? Det er en god anledning til å prise Ham! Det gjør alt så mye bedre. Jeg skulle bare ønske at jeg hadde praktisert dette da mine jenter var små. Delvis gjorde jeg det. Jeg har vært en kristen siden jeg var åtte år gammel, men jeg har ikke alltid levd i glede og seier. Jeg opplevde en spesiell velsignelse fra Herren da jeg var omtrent atten år gammel, men på grunn av menneskers tradisjoner kom jeg bort fra den.

Mark 4 og Matt 13 forteller oss hvordan Satan kommer og stjeler Guds ord fra oss. Men når vi daglig går inn i disse sannhetene angående det å tilbe Herren, kan ikke Satan stjele det fra oss. Husk, vi er de som får fiendens planer til å mislykkes (Sal 8,3).

Da jeg var atten år gammel, var en venninne av meg og jeg sammen med en

gruppe mennesker som priste Herren akkurat slik jeg har undervist om i disse artiklene. Dette var i 50-årene. Vi sang lovsanger, og vi stod og priste og æret Gud. Men det var en vekkelse som på en måte «sprakk». Disse menneskene kjente til de sannheter vi lærer i dag. Men de kom ut av det og sluttet å prise Gud, og de mistet seieren. Derfor hørte jeg ikke den slags lovprisning igjen før etter mange år.

Men selv før jeg selv kom i kontakt med lovprisning, talte Gud til meg. Jeg så visjoner av en masse menn og kvinner som priste og æret Gud. Jeg stod foran dem og ledet dem i denne lovprisningen. Likevel gikk det mange år før jeg begynte å prise og ære Gud. Å, jeg ønsker at jeg hadde praktisert lovprisning lenge før.

Vi må passe oss så vi ikke blir liggende etter, for Gud ønsker kanskje å gjøre noe nytt... Han ønsker å fylle sine templer her på jorden med lovprisning til seg. Og Han ønsker å fylle de samme templer med sin herlighet.

En mandags kveld talte jeg til en gruppe mennesker til langt på kveld. Så kjørte vi videre til en annen by som lå to-tre timers kjøretur unna; jeg skulle tale der klokken ni om morgenen. Vi begynte møtet med å prise Gud på samme måte som jeg har fortalt tidligere. Vi bare stod der og priste Herren. Og fem minutter etter at vi begynte å prise Gud, frelste Herren åtte mennesker! Vi hadde ikke gjort noe annet enn å prise Gud. Men lovprisningen førte til at Gud kunne åpne øynene deres, og de mottok Herren Jesus Kristus. Etter at de mottok Jesus, skjedde det helbredelser over hele rommet. Vi bare stod der og æret Gud i en time og førtifem minutter, og vi visste ikke at tiden gikk. Jeg kom aldri så langt at jeg begynte å tale, men Gud gjorde så mye. Det underlige var at ingen i rommet visste at vi hadde stått der så lenge. De bare stod der sammen med meg og priste og æret Gud, mens vi så det Gud gjorde.

Lovprisning foran slaget

Lovprisning må komme først! Du kan be og bekjenne Guds ord, og vi skal gjøre alt dette, men lovprisning må komme først.

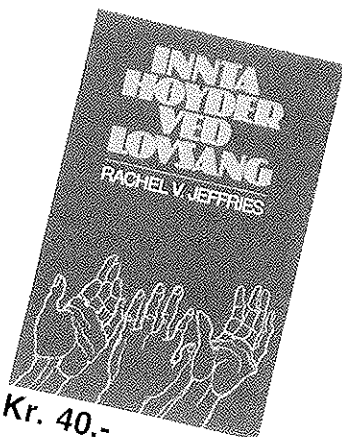
Lovprisning går ut og vinner slaget. Så går alle de andre etter og plukker opp byttet (2 Krøn 20,25). Lovpriserne går alltid foran. Begynn med lovprisning sammen med Guds ord, og se hva som skjer.

En av de ting som vil bringe Guds mønster for lovprisning til jorden, er å prise Herren for den Han er. Han har vist oss et mønster i Sal 149: «Halleluja! Syng en ny sang for Herren, lovsyng ham i de frommes forsamling! Måtte Israel glede seg over sin skaper, Sions sønner juble for sin konge! De skal prise hans navn med dans og spille for ham med pauke og lyre. For Herren har godvilje for sitt folk, han kroner de hjelpeløse med seier. De fromme skal juble med heder og rope av fryd på sitt leie. De har lovsang til Gud i sin munn og tveegget sverd i sin

**INNTA
OMRÅDER
VED
LOVSANG**

NÅ som bok!

Kr. 40,-

Rachel Jeffries viktige bok om å vinne områder for Herren ved lovsang. Forut for all seier går lovsangen. «Send Juda (som betyr lovsang) først»

Benytt din bokhandel — eller direkte fra

**Livets Ord
Forlag A/S**

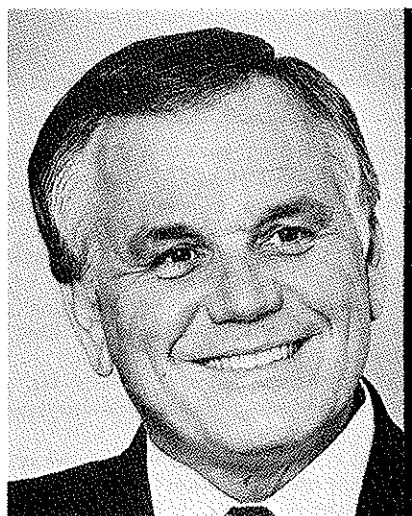
Postboks 75 1652 Torp
Telefon (032) 47 995

hånd» (1-6). Ja, du kan prise Ham stille. Men du skulle også prise Ham etter det mønster Han har gitt oss i den salmen vi nettopp siterte fra.

Det er ikke en trussel som henger over deg - at hvis du ikke priser Gud, kommer djevelen og tar deg. Det er ikke slik. Faktum er at Gud har gitt deg lovprisning som et åndelig våpen. Og du skulle ikke avslå å bruke det. Ikke avvis det som Gud har gitt deg.

Sal 149,2 sier: «Måtte Israel glede seg over sin skaper, Sions sønner juble for sin konge!» Gud skapte oss. Og ordet juble betyr å «lyse opp». Vi bringer lovprisningsens mønster fra himmelen og ned i våre liv her på jorden.

Oversatt av Anne Hove Sunnarvik, bearbeidet av red.

LOREN CONNINGHAM leder for misjonsorganisasjon **YOUT WITH A MISSION:**

Er det virkelig deg, Gud?

Denne boka er først og fremst vitnesbyrdet om en ung mann med en stor visjon, men det er også boka om å høre Guds stemme. Vi har mye å lære fra Loren Cunningham om å lytte til Gud. Hvis vi søker å bli brukt av Gud, er det viktig å lære å høre hva han virkelig vil, også adlyde. Lydighet er imidlertid den vanskeligste delen. Men det var den delen som førte til at Loren og hans kone Darlene kastet seg utpå dypet.

Pris kr. 35,-

Boken kan fås hos deres bokhandel eller fra:

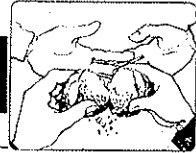
prokla-media

UNGDOM I OPPDRAGS MEDIA-AVDELING
2312 OTTESTAD NORWAY tlf 065 72333

Vi har hjelpestoff til barne- og ungdomsarbeidet.
 andaktsopplegg * bibelske plansjer * forskjellige emnehefter
 *misjonsstoff * idéer til aktiviteter * noter til barne- og ungdomskor m.m. **Skriv eller ring etter katalog!**

Barnearbeidsavdelingen
Norsk Luthersk Misjonssamband
Grensen 19, 0159 Oslo 1. Tlf. 02-429130

Denne spalten er åpen for alle som har lyst til å skrive noe som kan virke til kristen oppbyggelse og ettertanke. Send dikt, vers, andakter eller andre skriftlige former til redaksjonens adresse. Husk å skrive kort og rett på sak.

Hilsen fra Israel

Økonomisk er landet i en stor krise nå. Atter en devaluering, og denne gangen meget stor. For oss utlendinger med hard valuta spiller det ingen rolle. Priser på frukt og grønnsaker på det største, rent orientalsk livlige markedet er fremdeles meget rimelige. Men for «den lille jødiske mann» er alle priser føket forskrekkelig i været. Subsidier på matvarer er tatt bort. Klær og sko er like dyre som hos oss. Svær ekstraskatt på alle leiligheter.

Libanon-tilbaketreningen er nå heldigvis fullført. Men de har jo en del soldater igjen i sikkerhetssonen like nord for grensen. Daglig leser vi om terrorangrep mot israelske soldater der og om snikskyting.

Arbeidsløsheten er også et spøkelse. De hjemvendte soldatene skal jo ha jobber. I kibbutzene er det alltid plass for dem. Men ikke alle vil dit, for der får de ingen lønn selv om de ellers har det godt der.

«Er det ikke merkelig», sa en jødisk foredragsholder på et stevne, «at vi jøder, som jo er kjent for å ha finans-eksperter i så mange land, ikke har en eneste mann som kan løse vår egen finansielle krise? Jeg tror», sa han, «at Gud setter oss opp i et hjørne vi ikke kan komme ut av ved menneskelig hjelp. Så blir vi nødt til å be til Gud som kan hjelpe.»

Ja, jeg tror dette er grunnen til alle Israels problemer og lidelser. Gud vil oppfylle også andre del av profetien om «de døde ben i dalen» (Esek 37) om at det skal komme «livsånd» i dem. Det står også skrevet at «Han bøyde deres hjerter ved lidelser». Men det betyr ikke at vi, som har vært så heldige å bli innpodet på jødernes oljetre ved å tro og ta imot deres og vår Messias, skal stå passive. Nei, Guds ord sier tydelig: Jeg vil velsigne den som velsigner deg!

Anders Haga, Israel

Vi må bevisst bekjenne oss i det rette lys

«Natt skal ikke være mer, og de skal ikke ha bruk for lys av lampe eller sol, for Gud Herren skal lyse over dem. Og de skal herske i all evighet.» Joh Åp 22,5.

Her tales det om et lys som skal lyse når det ikke lenger finnes noe som er under forbannelse, i det nye Jerusalem. Kan vi mennesker oppleve dette lys her i en forder- vet verden som er under forbannelse.

Ja, Stefanus opplevde dette lys fra Gud, og i det lyset så han ingen fiender blandt sine medmennesker. I dette lyset fra Gud ble Stefanus mere opptatt med å be for de som stenet ham enn å tenke på seg selv.

Apg 12,7 vitner om at vi kan også se dette lyset med våre øyne. Apg 16 forteller at Paulus så fangevokteren holdt på å ta sitt liv,

men fangevokteren ber om å få lys for å se. Paulus fikk nåde av Gud til å vise fangevokteren og hele hans familie det himmelske lys.

Bibelen vitner om dette lys fra himmelen som kan opplyse hele mennesket og som verden ikke kan se, fordi verden tok ikke imot lyset da det ble satt frem for ca. 2000 år siden i en krybbe i Betlehem.

Kan de mennesker som ønsker det, se dette lyset 1984 år etter at det ble satt frem? Svaret er: Ja.

Ved at vi bekjenner oss som fortapte syndere – bekjenner Jesus som Guds sønn – vår stedfortreder og frelser, da kan vi rive Guds rike til oss her på jord (Matt 11,12.)

Og i dette riket omtaler Gud oss enda penere enn han omtalte Job, for vi er rensset i Jesu blod.

For oss kristne er lyset fra Gud først og fremst løftene fra Guds ord, men også åpenbaringer som er i samhörighet med Guds ord. 2 Pet 1,18-21 og Ords 29,18.

Vi må vite at det nye livet vi har i Jesus har all makt, slik at når vi merker det gamle liv rører seg, kan vi bare gi det nye liv i Jesus mulighet til å bekjempe det gamle vonde i oss. Det er vi kristne som av fri vilje bestemmer hvilket liv vi skal bekjenne eller sette frem til seier i oss selv og for verden. La oss derfor være meget varsomme og lydige mot

Den Hellige Ånd. Når vi skal se på det nye lys (liv) i oss, må vi ikke se på oss selv, men se på Jesu liv i bibelen. For det er Jesu liv som er levende i oss kristne av bare nåde. Da skjønner vi også at vi kristne er hellige gudesønner, brødre av Jesus.

Rom 8,1. Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus.

Vi må merke oss at det nye livet er avhengig av vår frie vilje til en hver tid, det tar seg ikke til rette i mot vår frie vilje. Det gamle livet i oss virker motsatt, det ønsker å erobre oss med makt og begjær.

Å vokse opp til de åndelige høyder som Paulus og Stefanus; er ikke å basere sitt forhold til Gud på andre mennesker og egne følelser, men bevisst se Jesu liv i seg, og forkaste alt annet.

Når Guds ord sier at vi må rive Guds rike til oss, så må vi også vandre i Guds rikes lys, som er Guds løfter til oss kristne. Da blir fremtiden lys for oss, for der finnes ikke mørke i Guds løfter til oss som har Jesu liv. Når vi kommer hjem til himmelen fortsetter vi bare å leve i det klare lys fra Gud, men da er ingenting av det som omgir oss under forbannelse, slik at vi slipper å være påvirket av det vonde som er her på jord. Der hjemme i himmelen blir vi en enhet så skjønn, at Gud kaller oss sin øyensten. Altså senteret i lysets utstråling. Sak 2,12.

Magne Øverleir

Reis

med

Skandi-
naviske

Barn-
missionen

Til

Fjerne Østen

med

Sigvard Wallenberg

30 des – 13 jan

Vi besøker Bali og Filippinene. Der får vi være med på innvielsen av vårt nye store prosjekt «LETO CHRISTIAN CENTER», barnehjem, daghjem, klinikk og kirke!

Vårt program er livets overraskelse. Prisen er kr. 12.600 norske kroner inkl. hotell og transport. fra København. Tillegg fra Norge med fly fra Norge til København.

Kontakt snarest MIC KRISTEN RESETJÄNST
Tel. 040-15 12 48

For alles trivsel er deltakerantallet begrenset

BESØK OSS FØR JUL PÅ HJUL

Elida Mediatrailer vil legge ut på sin andre tur og vil dekke store deler av landet med et stort lager av bøker, kassetter, video osv. Dette tilbudet er midt i blinken for alle som evangeliserer på en eller annen måte. Kirker, menigheter, forretninger og enkeltpersoner har her en fantastisk mulighet til å velge ut og studere evangeliseringsmidler. Elida Mediatrailer vil være åpen for alle, både små og store kunder.

Prioriter evangelisering! Sett av tid til å besøke mediatraileren når den kommer i nærheten av ditt hjemsted. Fordelene ved å besøke Elida Mediatrailer er mange. Her er noen:

- ➔ Du får selv se og studere alle varene.
- ➔ Du får varene med deg med en gang.
- ➔ Du sparer dyr porto og frakt.
- ➔ Du får samme rabatter og betalingsbetingelser som ved kjøp direkte fra forlaget i Sarons Dal.
- ➔ Du får personlig kontakt med våre folk som kjenner godt til media og evangelisering.

Elida Mediatrailer er åpen hver dag fra kl. 11.00 til kl. 20.00

Høstens reiserute for Elida Mediatrailer:

Oktober		Sted	Utstillingssted	Onsdag	20.11	Oslo	
Mandag	28.10	Farsund	Brygga	Torsdag	21.11	Oslo	
Tirsdag	29.10	Mandal	Ved Politistasjonen	Fredag	22.11	Magnor	Finnskog Møbler
Onsdag	30.10	Kr.sand	Torget	Lørdag	23.11	Magnor	Finnskog Møbler
Torsdag	31.10	Lillesand	Torget	Mandag	25.11	Ørje	Ved Rådhuset
November				Tirsdag	26.11	Halden	Torget
Fredag	1.11	Grimstad	Mel. busstasj. og Odden	Onsdag	27.11	Sarpsborg	Torget
Lørdag	2.11	Arendal	Tyholmen	Torsdag	28.11	Fredrikstad	Torget
Mandag	4.11	Arendal	Tyholmen	Fredag	29.11	Moss	Gågata nedenfor kirka
Tirsdag	5.11	Tvedestr.	Rutebilstasjonen	Lørdag	30.11	Moss	Gågata nedenfor kirka
Onsdag	6.11	Risør	Torget	Desember			
Torsdag	7.11	Bamble	B.S. Senteret v/Brua	Mandag	2.12	Askim	Torget
Fredag	8.11	Seljord	V/Gjestgivergården	Tirsdag	3.12	Drammen	Torget
Mandag	11.11	Notodden	Torget	Onsdag	4.12	Holmestrand	Nede ved havna
Tirsdag	12.11	Kongsberg	Tråkka	Torsdag	5.12	Horten	Torget
Onsdag	13.11	Hønefoss	Torget	Fredag	6.12	Larvik	Torget
Torsdag	14.11	Gjøvik	Ny Torget	Lørdag	7.12	Larvik	Torget
Fredag	15.11	Hamar	Torget	Mandag	9.12	Skien	Torget
Lørdag	16.11	Hamar	Torget	Tirsdag	10.12	Porsgrunn	Torget
Mandag	18.11	Eidsvoll	Leto Møbler				
Tirsdag	19.11	Lillestrøm					

VELKOMMEN

HJEM I STUA

TALEKASSETTER FRA SOMMERSTEVNET I SARONS DAL

KUN KR. 30,- PR. KASSETT

.... stk. 1196	Taler: ÅGE ÅLESKJÆR Tittel: Løft opp Jesus	Lørdag kveld 13/7 -85
.... stk. 1197	Taler: GLEN PEGLAU Tittel: Innvielsen i endetiden	Søndag formiddag 14/7 -85
.... stk. 1198	Taler: CAROLYN SUNDSETH Tittel: Jesus gjør oss fri	Søndag ettermiddag 14/7 -85
.... stk. 1199	Taler: ASBJØRN JOHANNSEN Tittel: Det beste i livet - Guds nærhet	Søndag kveld 14/7 -85
.... stk. 1200	Taler: WALTER PEDERSEN Tittel: Lovprisningens kledebånd	Mandag formiddag 15/7 -85
.... stk. 1201	Taler: STANLEY SJØBERG Tittel: Befrielse fra dødsfrykt	Mandag kveld 15/7 -85
.... stk. 1202	Taler: STANLEY SJØBERG Tittel: Evangelisering strategi	Tirsdag formiddag 16/7 -85
.... stk. 1203	Taler: VOLKHARD SPITZER Tittel: Ny kraft i ditt kristenliv	Tirsdag kveld 16/7 -85
.... stk. 1204	Taler: ERIK LARSSON Tittel: Tilbake til sentrum	Onsdag formiddag 17/7 -85
.... stk. 1205	Taler: BJØRN BERGMANN Tittel: Forløsende realiteter	Onsdag kveld 17/7 -85
.... stk. 1206	Taler: VOLKHARD SPITZER Tittel: Jesus, den store kvinnefrigjører	Torsdag formiddag 18/7 -85
.... stk. 1207	Taler: HANS KRISTIAN NEERSKOV Tittel: Job's boks hemmeligheter	Torsdag ettermiddag 18/7 -85
.... stk. 1208	Taler: ASBJØRN JOHANSEN Tittel: Gud kan møte alle situasjoner	Torsdag kveld 18/7 -85
.... stk. 1209	Taler: CAROLYN SUNDSETH Tittel: Guds kall for hver enkelt	Fredag formiddag 19/7 -85
.... stk. 1210	Taler: ARILD EDVARDSEN Tittel: Kvelden før Jesus kommer	Fredag kveld 19/7 -85
.... stk. 1211	Taler: ARILD EDVARDSEN Tittel: La murene falle	Lørdag formiddag 20/7 -85
.... stk. 1212	Taler: JOHN OSTEEN Tittel: Hvordan nå vår generasjon	Lørdag kveld 20/7 -85
.... stk. 1213	Taler: WALTER PEDERSEN Tittel: Guds helbredende kraft	Søndag formiddag 21/7 -85
.... stk. 1214	Taler: ÅGE ÅLESKJÆR Tittel: En nye dag	Søndag ettermiddag 21/7 -85
.... stk. 1215	Taler: JOHN OSTEEN Tittel: Å overleve livets stormer	Søndag kveld 21/7 -85
.... stk. 1216	SEMINAR: TRO, LIVSKRAFT, HELBREDELSE - Åge Åleskjær - 1	
.... stk. 1217	SEMINAR: TRO, LIVSKRAFT, HELBREDELSE - Åge Åleskjær - 2	
.... stk. 1218	SEMINAR: TRO, LIVSKRAFT, HELBREDELSE - Åge Åleskjær - 3	

Navn:

Adresse:

SEND DIN
BESTILLING TIL

LOGOS FORLAG
POSTBOKS 8,
4480 KVINESDAL

(043) 50 419

SAMFUNN

En kontaktmulighet

På denne siden gir vi en mulighet for de som av ulike grunner ønsket kontakt med tros-søsken, til å gi seg til kjenne. Det kan være enkeltpersoner som søker kontakt med en bønnegruppe i det området en bor, eller en virksomhet som søker kontakt med forkynnere. Andre ønsker troende til en arbeidsplass, noen har et bønne-emne mens andre ønsker brevkontakter. Vi håper at denne spalten kan være med å gi kontakt og samfunn utfra de forskjellige behov som er til stede. Har du noe på hjertet du tror andre søsken i Herren kan hjelpe med eller bli hjulpet av, så skriv til denne spalten.

Retningslinjer

For å sikre seriøse innlegg, vil ta en rimelig **forskuddsbetaling** for inntrykk i denne spalten. Prisen er kr. 1,20 pr. ord, inkl. evt. bil. mrk., (dvs. 1 kr pluss 20 % moms). Undertegn helst med navn og adresse – det gir flest svar. Om du ønsker det, kan du undertegne med Bil.mrk.

Dere som svarer på Bil.mrk.-annonser, legger svaret i en frankert, uadressert konvolutt og sender den til Hvetekornet med beskjed om hvilken Bil.mrk.-annonse det gjelder. Vi adresserer så konvolutten slik at den når rette vedkommende.

Enslig mor 41 år,

mørk, 158 høy, ønsker kontakt med kristen mann som kan bli glad i meg og mine 3 gutter på 12, 15 og 17 år. Åpenhet, kjærlighet og trofasthet settes pris på. Hjemmekos, samfunn med kristne venner og turer i skog og mark er mine interesser. Er du interessert kan du finne meg på Østlandet i landlige omgivelser.

Bil.mrk: «Guds vilje»

Ensom kristen gutt

på Vestlandet, 31 år, ønsker brev fra jente for varig vennskap. Jeg er rolig, åpen, avholdsmann og ikke-røyker, hjemmekjær. Liker godt fellesskap med frelste kristne, uansett evangelisk trossamfunn. Selv står jeg i Statskirken. Int. økonomi og edb, turer i skog og mark, jordbærdyrking. Som motvekt til mitt ikke store fysiske handicap, epilepsi, kan jeg nevne at jeg har bra utdannelse. Gjensidig ærlighet, åpenhet og respekt må være tilstede. Hilser deg med 1 Kor 13,1-3.

Bil.mrk: «Fra hele landet»

Kvinne, 35 år,

ønsker en kristen venn, en mann som er frelst. Du må helst være interessert i misjon og kristent arbeid.

Bil.mrk: «Vestfold»

Kristen mann, 40 år,

180 høy, fra Sverige. Glad og positiv med bra arbeid. Ønsker brevkontakt med en ærlig, utadvendt kristen jente med hjerte for: Menighet, god litteratur, barnarbeid, naturen, foto, vegetarisk mat. Gjerne mørk - foto ønskes.

Bil.mrk: «Jesus er Herre»

To år gammelt hus

til salgs i landlige omgivelser 3 mil fra Kristiansand, 2,5 mil fra Mandal. Rimelig prisklasse. Stort husbanklån.

Tlf. 043-88949; Mobiltlf. 094-71753

Ensom mann, 45 år

søker en kristen dame. Ensomheten føles, og kanskje vi kan bli kvitt den i fellesskap. Jeg er rolig og savner deg.

Bil.mrk: «Møre»

Med vemodighet må jeg erkjenne at jeg som verdslig hadde flere venner og venninner enn hva tilfellet er nå. Men etter å ha lært Jesus å kjenne, er det helt utelukket for meg å gå tilbake dit for å finne den personen jeg savner i mitt liv. Er du en mann mellom 25-38 år som savner en god kristen venninne, håper jeg at du skriver noen ord til meg.

Bil.mrk: «Tro, håp og kjærlighet»

Hybler til leie

for kristne i landlige omgivelser.

Bil.mrk: «Nær Tønsberg»

Leilighet til leie

for kristent ektepar i pene, landlige omgivelser

Bil.mrk: «Tønsbergdistriktet»

Kristen gutt, 32 år

som er begeistret av Jesus Kristus og stoler fullt ut på alle Hans løfter, søker forståelsesfull jente 23-30 år som lever nær Gud. Savner kjærlighet og trofasthet.

Bil.mrk: «Bor på Sørlandet»

Til en kristen mann

Kristen kvinne savner en å dele livet med, en å lene seg til og finne trygghet hos, en å tjene Herren i lag med... Henvender meg til deg mellom 30-40, har selv fylt 30. Har godt humør, trives i Guds forsamling og blant venner. Er troende døpt. Er opptatt av å representere Jesus i hverdagen, spesielt blant de «som ikke får det til». Håper du har hjertelag for andre og ønsker å leve radikalt for Jesus?!

Bil.mrk: «Gjerne foto»

Kristen aleine-mor

på 33 år med to barn ønsker kristne brevvenner. Er ensom og har hatt mange prøvelser og skuffelser i livet. Har vært plaget av angst og nerveproblemer.

Bil.mrk: «Glad i brevskrivning»

Hushjelp

Kristen mann og pensjonist ønsker kontakt med kristen dame rundt 55-60 år for hjelp i huset. Skriv til

Jakob Myklebust

Storgt. 18

6100 Volda

– Jeg er redd vi har gått for langt i vår strid om herlighetsteologien. Men ta det bare med ro – jeg bekjenner at han vil bomme!

Lidelsen

- Smerten er plogen som river opp våre hjerter og gjør oss åpne for sannheten. Var det ikke for lidelsen, ville vi aldri erkjenne vår skyld, vår gudløshet eller den skrikende uretten blant menneskene.

Berlin, 1919

- Når vi prøver å forstå lidelsens vesen, vil vi føle at lidelsen er nødvendig i vår søken etter fellesskap med Gud. Dette på grunn av det undertrykte og uforsonte livet vi lever. Vi trenger lidelsen. Jo mer vi lider og blir klar over vår egen elendighet, jo mer forstår vi at Jesus er vårt eneste fotfeste. Pascal ble aldri trøtt av å si at å forstå vår egen elendighet, fører til fortvilelse dersom vi ikke tar imot Kristus.

1918

Ansaret

- Vi kan bare snakke om radikal, sosial revolusjon, om å snu opp ned på alle ting, om å frambringe Guds rettferdighets rådevelde, dersom vi er dypt overbevist om at en slik omveltning vil berøre oss alle personlig, deg og meg, hver og en av oss, som del av menneskeheten. Vi må bli kastet rundt og deretter satt tilbake på våre føtter. Vi er alle ansvarlige for den sosiale uretten, den menneskelige degraderingen, det gale mennesker påfører hverandre, både offentlig og privat. Hver og en av oss bærer skyld overfor menneskeheten fordi vi er døve og blinde for dens degradering og ydmykelse.

Die Revolution Gottes, 1926

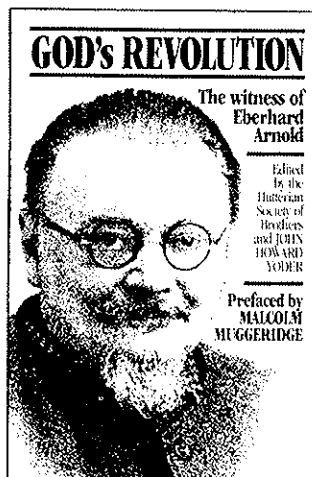
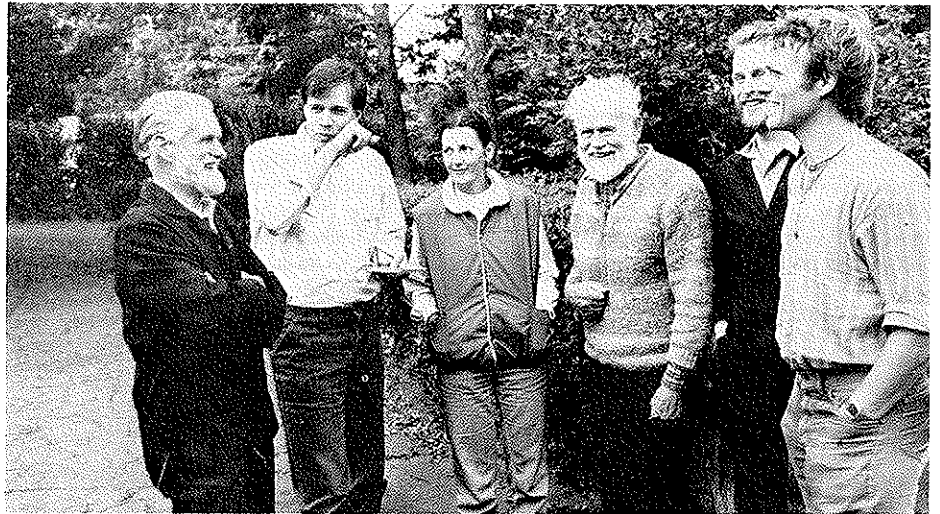
Sitatene er hentet fra «Gods revolution - the Witness of Eberhard Arnold» (Paulist Press 1984). Copyright: The Plough Publishing House of The Woodcrest Service Committee, Inc., Hutterian Society of Brothers. Gjengitt med tillatelse.

Bruderhof ønsker å komme i kontakt med venner i Skandinavia. Dersom du vil høre mer om dem, skriv da og be om gratis abonnement på bladet de gir ut, «The Plough» («Plogen»). Adressen er:

Darvell Bruderhof; Robertsbridge, East Sussex; England; TN32 5DR

Skriv gjerne også til Woodcrest Bruderhof; Rifton; New York 12471; USA

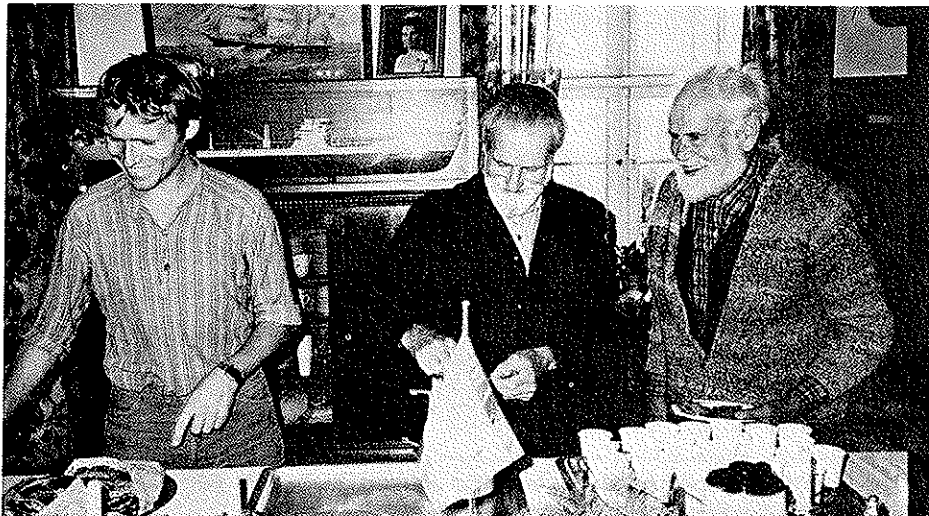
BESØK FRA BRUDERHOF I NORGE

Det siste året har det vært skrevet endel om Bruderhof-fellesskapene. Christianity Today hadde 15 mars d.å. en stort reportasje, og i des. 84 hadde det svenske bladet Nytt Liv et tema-nummer om «en gruppe menn og kvinner som brøt opp for å leve et annet liv». Respsen på dette tema-nummeret ble så sterk at Bruderhof-ledelsen besluttet å sende tre representanter til Skandinavia for å orientere nærmere om hva de står for.

I slutten av juli kom derfor tre brødre til Sverige, og i slutten av august besøkte disse Norge også. Det var husfolket på «Fredens bolig» med Knut Grønvik i spissen som tok imot dem. Vi fikk møte de tre som besøkte Skandinavia under en samling i Oslo Sjømannskirke. På bildet ser vi sjømannsprest Jan Korsjøen og Knut Grønvik sammen med Nils Wingård som opprinnelig kommer fra Sverige, men nå bor i USA. Joe Keiderling bor på samme kollektiv som Nils i staten New York, mens Eric Phillips tilhører et Bruderhof-fellesskap i England.

Nils dro fra Sverige til Tyskland i 1931 og ble tidlig medlem av det første Bruderhof som Arnold grunnla. Siden har han blitt værende hos dem. I dag er han langt opp i 70-årene, men er fremdeles aktiv. Hos Bruderhof blir ingen pensjonert, men etter hvert som kreftene minker slår man ned på takten. Det er heller ingen som får betaling for sin innsats - alle inntekter går til fellesskapet som også dekker alle utgifter for den enkelte. Bruderhofs ideal er Bergprekenen, og de ønsker å være et alternativ til Vestens materialistiske og kalde livsstil. Den enkelte som slutter seg til dette fellesskap, må oppgi det han eller hun eier som privatperson for å forene seg med andre brødre og søstre for å leve sammen i kjærlighet til andre mennesker, som et lys i en mørk verden.

Fornyhet lovprisning
forts. fra s. 55

Når vi kom sammen til møter, merket vi også hvordan menneskefrykten hindret noen i å komme videre. Så lenge møtene følger et kjent, fastsatt program, kan de aller fleste komme seg gjennom dem med maska i behold. Men når vi gir slipp på programmene for å la hver enkelt lære å følge det han tror Den Hellige Ånd taler om og leder til, kan det enkelte ganger oppstå både pinlige og uvante situasjoner. Tyngende stillhet fordi folk ikke tør ta sjansen på å gjøre en bommert. Sang og bønn i det uendelige fordi det er mangel på frimodighet til å endre kursen. Men vi ønsker å være ærlige mot oss selv og la det bli åpenbart for hver og én hvor langt eller kort en er kommet med Gud. Vi ønsker å lære alle å være delaktige i å uttrykke det livet som bor i oss, med de forutsetningene hver enkelt har, istedenfor å redde møtene med en vel plassert tale eller passende bønn.

Etter hvert som disse tingene kom til overflaten og Gud fikk arbeide med den enkelte av oss, begynte ting å røre på seg. Ikke minst merket vi dette i møtene. Etter som hver og én ble tryggere i sitt forhold til Gud og mer trygg som menneske, begynte folk å ta initiativ på en ny og ekte måte. De tok sjansen på å handle på det de trodde Den Hellige Ånd ønsket, uten å la seg stoppe av frykten for å gjøre feil.

Vi må kunne gi rom for feiltrinn som er gjort i ren uvitenhet, slik at også de umodne føler seg trygge nok til å være seg selv på et ekte vis og leve ut det de tror Gud har gitt dem. Så får vi heller veilede og korrigere på en god måte om det trengs. Vi tror at Gud setter mer pris på ekthet enn på en intetsigende kopiering av de som måtte være mer modne.

Vivet at nye ting og nye former ikke er noe mål i seg selv, uansett hvor åndelige de enn måtte se ut. Men vi har også begynt å forstå at Gud lengter etter å se sitt liv uttrykt iblant oss, ikke minst i lovprisning.

Derfor tror vi ikke på såkalte effektive virkemidler, enten det er sang, dans, liturgi, evangeliseringsmetoder eller hva det måtte være. Det som teller er livet vi har i oss, og de tingene vi gjør må kun være et uttrykk for dette livet. Det kommer ikke an på om vi har funnet de rette virkemidlene, men om vi lever et liv som har stor virkning fordi det kommer til uttrykk på en praktisk måte.

Så la oss derfor leve nær til Gud, og la oss dele dette livet med hverandre - i sannhet og omsorg, i bønn og evangelisering og ikke minst i lovprisning og tilbedelse. La oss erobre tilbake det som egentlig var tiltenkt oss, men som djevelen har ranet til seg, så vi kan gi Gud ære på en stadig mer allsidig og levende måte. La oss knele, hoppe, lytte, be, tie, rope, le, gråte, synge, spille, profetere, proklamere, danse, juble og leke for Herren, og vise verden hvem det er som virkelig har grunn til å feste og glede seg!

Kast frykten av deg, og gjør heller et gledeshopp for Herren! Han er jo din beste venn.

OPPTATT AV FORNYELSE?

Er du opptatt av fornyelse av Kristi legeme, anbefaler vi deg å lese disse to bøkene av Lars Bjerke:

KRISTUS, MENIGHETEN OG GUDS EVIGE HENSIKT (124 sider, kr. 25,-)

En sjelden klar undervisning om hva som ligger Gud på hjertet; Faderens dypeste lengsel og hensikt, og hvilken plass Kristus og menigheten har i denne. En bok vi anbefaler sterkt!

MENIGHETEN, GUDS HUS (55 sider, kr. 12,-)

En ny dimensjon i freisesverket åpner seg opp. Hva var Faderens hensikt bak det hele, og hva var Sønnens mål med sin lydighet?

Bøkene fås i din kristelige bokhandel eller kan bestilles fra forlaget. Det gis 25 % rabatt på 5 eks. - og 50 % rabatt på 50 eks. av samme tittel. Forhandlerrabatt til bokhandlere.

TUSENFRYD FORLAG

Pb. 315, 1801 Askim, tlf. (02) 89 81 05

La meg også nevne at dans og lovprisning er for Guds barn i alle aldre. Den springer ikke ut fra ungdommelig entusiasme, men er en respons på Den Hellige Ånds vitnesbyrd om Gud i oss. Derfor er det ikke umodne tenåringer som danser for Herren, men barn, middelaldrende menn og eldre damer som er fylt av Gud Ånd og har sett at Gud lengter etter at vi lar alt i oss gi Ham ære.

Et par erfaringer

Selv om vi kun har tatt noen få, vaklende skritt og vet at det meste som har med lovprisning å gjøre, fortsatt ligger foran oss, har jeg lyst til å dele noen få erfaringer som har vært viktige for oss.

Helt fra Gud ga oss denne byrden for å komme mer inn i lovprisning, var det klart for oss at den bygget på to forutsetninger: At hver enkelt daglig lever nær til Gud, og at vi lever i lyset med hverandre. Det som imidlertid skulle vise seg å ville hindre oss, var frykt. Religiøs frykt og menneskefrykt. Frykt for den strenge Gud og for kristelige tradisjoner og mennesker.

Det ble klart at noen ikke kjente Gud som en virkelig god far, men kun som den strenge og hellige dommer. Derfor manglet de trygghet i det å leve som Hans barn på en liketil måte. De var ofte styrt av religiøs frykt, noe som nær sagt lammet dem i mange situasjoner. Men Gud begynte å vise dem at som den gode far Han er, vil Han heller ha tillitsfulle barn som snubler når de forsøker å gå, enn utrygge og fryktsomme barn som aldri lærer å gå på grunn av redsel for hva pappa vil si hvis de snubler og faller. Gud er ikke først og fremst ute etter at vi skal komme oss prikkfritt gjennom alle stadier i kristenlivet, men Han ser til hjertet vårt og hvilken holdning vi har til de situasjonene og utfordringene vi møter.

Det viste seg også at når Gud utfordret oss til å vandre videre med Ham, meldte frykten for det ukjente seg hos noen. Eller sagt med andre ord: Mangel på tillit til Gud. Det er lett å være trygg når en selv har

oversikt og kontroll over situasjonen, men når Gud ber oss slippe taket i den fiske tryggheten vi har utenom Kristus (som f.eks. i kristelige vaner og tradisjoner) og ber oss å gå med Ham i tro, da først viser det seg hvilken tillit vi egentlig har til Ham. For noen betydde dette et oppgjør innfor Gud og en utfordring til ny gjennomtenkning av hva det vil si å ha tro til Ham.

Så neste gang du synger en kampsang eller seierssang, hvorfor ikke marsjere?

Neste gang du tar del i en fellesskapsang, så lukk ikke øynene, men se på dine brødre og søstre og takk Gud for dem.

Og neste gang du priser Gud med en lovsang, så skyv stolen unna, kast jakka og...!!

Fra heftet: «En Hær av Alminnelige Mennesker» utgitt på Tusenfryd Forlag.

Svaret for deg! John Magnar Petersen

kr. 69,-
pr. stk.

Ny - aktuell - og frisk
som kassett

Bestill fra:

«SVARET FOR DEG»
c/o Beate Berg
Follnes
9450 HAMNVIK

HVETE-KRYSS

Skriv løsningen (alle ordene i de mørke rutene!) på et ark, samt navn og adresse, og send det til HVETEKRYSS, 3840 Seijord. NB! Unødvendig å klippe ut kryssordet! Frist: 1 mnd. Premier: Ønske-kassetter.

	FRANKRIKE	STRENGE INSTRUM FOR KRØPLET	SYMBOL FOR DEN ONDE	50 TYSKLAND	FOLDEPUNKTER NORGE
	MEJTEJ ELIAS TYSKLAND		→		
OPPEI ÅNDEN			←		
DUO		BREV I NT-FORK DYRE-LYD	AVMÅLT DEL	FIN SKOLE-KARAKTER (FORK.)	NORGE VANDRET MED UD
	PÅ ALTJERET		→	BETEGN. PÅ NORGE FLY FASE	SVERIGE TYSKLAND
SAMTALE KRYDDER				STATS BEDRIFT	★ ↓
		50%	SVERIGE FINSK VINTER-SPORTSLEP	SLETTE TO LIKE	
LØFTE		→			” 1000 PR. KG STAMMAR
BEVEGLIG	BIDRO BYRDE		UTSATT FOR BRØDER-HAT		★ ↓
			1000 KG.	★	STRØM (FORK.)
SYMBOL FOR RENHET			FÅR DEN YDMYKE	STED PÅ HADELAND	SMERTE
ER GUD SMERTE					OSS (OHV.) FILM-MERKE
	1000	ROKEN	SINBAT VIN-RÅSTOFF		INDIANER STAMME ↓
	STED HEDDAL				←
PARTI SKUE FERSK		ENGELN TO LIKE			
★ BEVEGE TONN			URUGWAY TYSKLAND	FREISES-BÅT NORGE	
TIL-HØRER GUD					GRIPE TRIO →

Løsning på Hvetekryss nr. 6/85
 Oddvar Sovik: «La oss be om en bønnevekkelse i Norge!»
Vinnere
 Reidun Ramberg, Sofienberggt. 2A, 0551 Oslo 5
 Inger Hjemlestad, Loland, 4652 Øverbo

Ønskekassetter kan velges etter liste!
 Gratulerer!

		K	T			
NR.	→	LA	→	OSS	↓	K
6		EIK		NABO		
		AN		SAMER		
	○		GUR		↓	S
	D		LIR			NOE
DDT			KVAL			MT
KVAD			T		↓	S
ABC			AM			SE ↓
RU			LAK			NP
↓	○		VENN		○	BJR
ISE					★	ALI
ØRKENEN						AN
VIKTIG						ENS
LITEN						RUS I
SKOLE						ON GP
						RS ENG AP
TIE	→				↑	E P★

EFFEKTIVE EDB-LØSNINGER for menigheter og organisasjoner SEMINAR OG DEMONSTRASJON

av aktuelle maskiner og program på HAUGEN HOTEL, GEILO for kristne ledere og ellers interesserte
 25.-27. november 1985

Ring eller skriv til
 JAN ERNST GABRIELSEN
 4580 LYNGDAL, Tlf. 043-45 237 el.
 45 757, for brosjyre med kursplan og opplysninger om priser, m.m.

Kvinner som eldste?

På dette spørsmålet konkluderer Bjørn Øyvind Fjeld: - Vi kan ikke se at det er noe i Skriften som er til hinder for at kvinner kan tjenestegjøre som eldste i menigheten. Vi tror heller ikke at det er noe til hinder for at kvinner kan fungere som forkynnere. Samtidig vil vi innrømme dem som ser annerledes på dette spørsmålet, rett til å fastholde sin overbevisning og respektere denne overbevisning i menigheten.

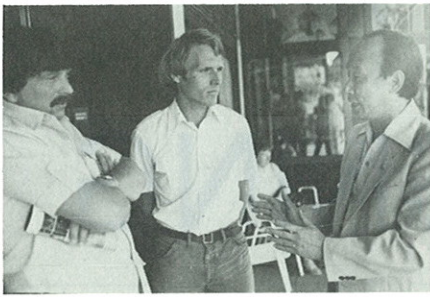
Fra Misjonsforbundets temahefte

Forbedere for Norge

Bønnehelg 8. 9. og 10. november på Hermon Høyfjellssenter, Hovet i Hallingdal
 TALER FREDAG KVELD: Kjell Sjøberg fra «Förbedjare för Sverige.»

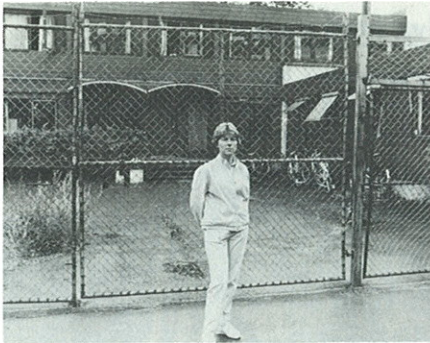
LOVSANGSTEAM FRA SØRUM DELTAR HELE HELGEN
 Pris kr. 300,-. Ektepar kr. 500,-. Billig buss fra Oslo.

Påmelding: FORBEDERE FOR NORGE, Eggum, Vilbo, 2044 Frogner.
 Tlf. 02-72 61 41/067-88 560
 FORBEDERE FOR NORGE er en nystartet bønnebevegelse. Vi ønsker å få kontakt med - og skape et kontaktnett av bønne mennesker/bønnegrupper over hele landet. Vi vil stå sammen i forbønn. Vil du vite mer, så skriv til oss og få vårt rundbrev.

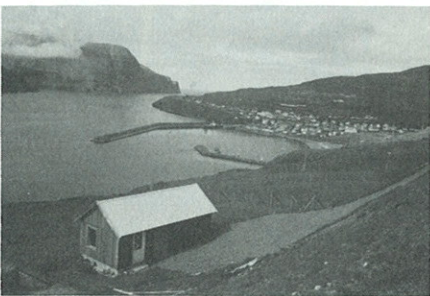
YONGGI CHO TALER UT!

Mange har regnet Paul Yonggi Cho som en ledende talsmann for et suksessfylt kristenliv og tolket flere av hans bøker i den retning. I dette meget nærgående intervjuet omkring disse spørsmål kommer den verdenskjente koreanske kirkelederen med sterke og klare uttalelser. I en flere timer lang samtale med Knut Grønnvik og Rolf Erik Janøy avklarte Cho hva han virkelig mener og forkynner om dette omdiskuterte tema. «Å bruke Jesus til å tilfredstille egne ønsker, er ikke evangelisk, det er kommersialisme», sier Cho i dette oppsiktsvekkende intervjuet.

JEG FIKK BADE I GUDS KJÆRLIGHET

Beretningen om hvordan Herren grep inn i Eva Holmbergs liv, er et overbevisende vitnesbyrd om Guds kraft til frelse. Eva vokste opp i et alkoholikerhjem. Alt som barn sov hun ute i Slottsparken, og som ungdom ledet hun en motorsykkelgjeng. Hun var så alkoholisert at hun til sist ble regnet som «kurumulig» og levde blant uteliggere. Hun forsøkte flere ganger å bli en kristen, men hennes homofile legning gjorde at hun ikke maktet å leve etter sin samvittighet. Til sist var hennes oppriktig bønn til Gud at hun måtte få dø. I dag hjelper hun mennesker som er i samme situasjon som hun var, og forkynner lavmelt, men frimodig at Gud kan løse også fra homofili.

DET BLÅSER FORNYELSESVINDER OVER FÆRØYENE

Anne Hove Sunnarvik har besøkt våre naboer i vest og har kommet tilbake med en reportasje om hva som skjer på fornyelsesfronten der midt ute i Atlanterhavet. I forhold til innbyggertallet er det mange kristne på Færøyene. Mange av de kristne har stått i god kontakt med hva som foregår i Norge og mottatt inspirasjon fra det. Anne har snakket med både folketingsmedlemmer og forkynnere for å gi et aktuelt bilde av den åndelige situasjonen på Færøyene i dag.

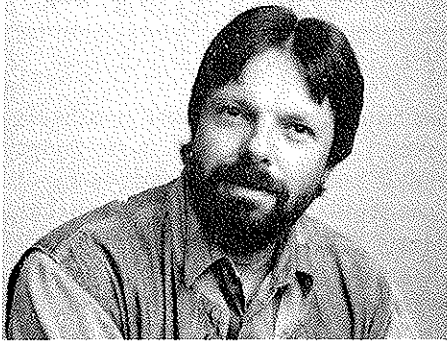

LØRDAGSBIBELSKOLE - HVA ER DET?

Flere har sikkert registrert at det har dukket opp såkalte «lørdagsbibelskoler» her i landet. Vår medarbeider Magne Vågnes har besøkt den største av disse for å undersøke nærmere hva dette er. Han har laget en reportasje i ord og bilder for å forteller hva som skjer på disse lørdagene. Han har også intervjuet Åge Åleskjær og Arne Bakken som leder og underviser på en lørdagsbibelskole som alt i starten fikk 250 elever fra ulike kanter av landet.

Dette og meget mere i Novembernummeret!

Hvetekornet holder deg informert!

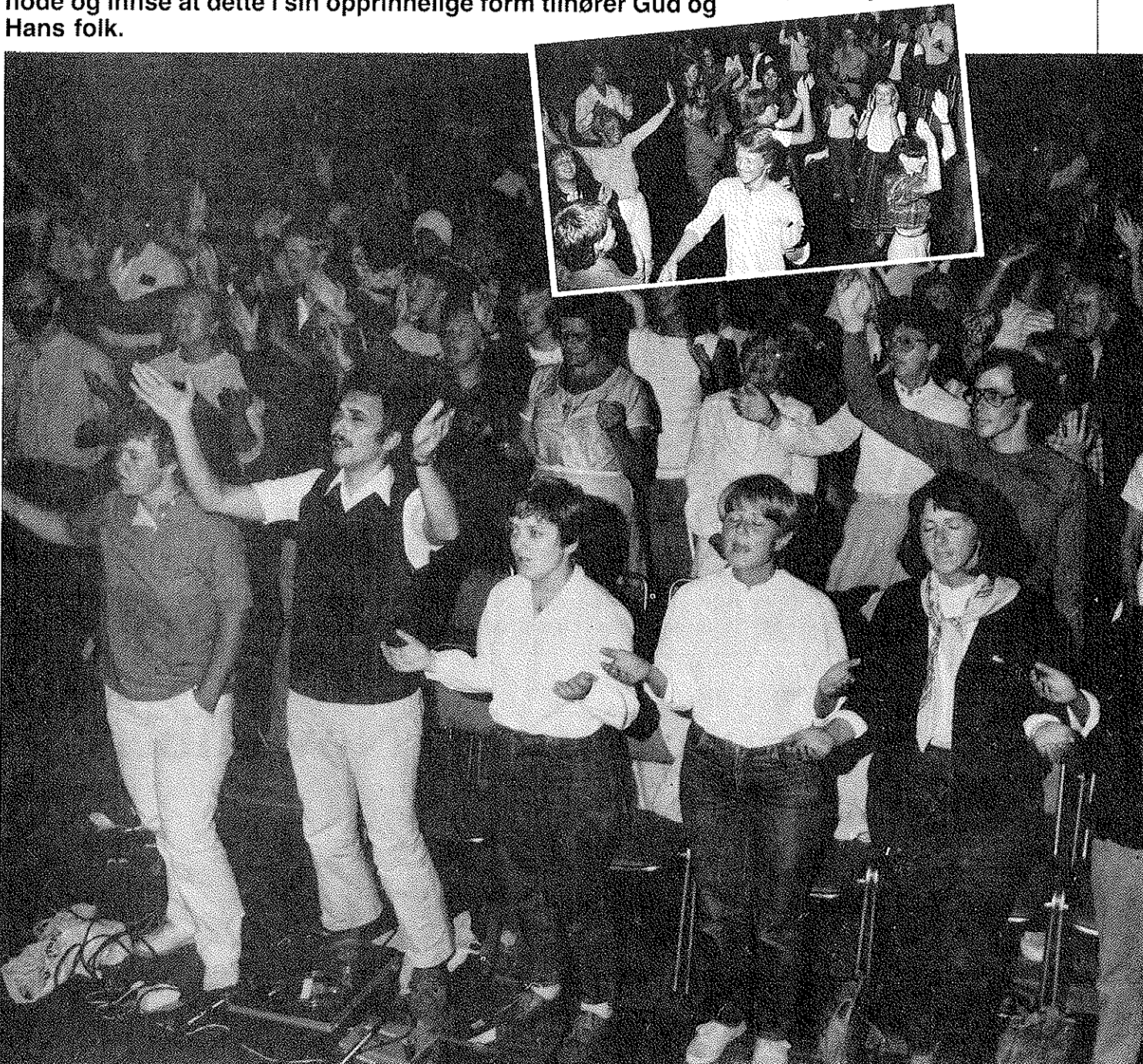
FORNYET LOVPRISNING

Tekst: Lars Bjerke

I sin andre artikkel om fornyet lovprisning tar Lars Bjerke bl.a. opp vår holdning til dans og andre gledesyringer, og han skriver: - Det er vi som virkelig har grunn til å holde gledesfest, for vi er tilgitt, satt fri og har fått del i Guds eget liv. Vi trenger altså å få snudd hele vår tankegang om dans, fest og glede på hode og innse at dette i sin opprinnelige form tilhører Gud og Hans folk.

Hva med dans?

Forleden kom jeg i snakk med en kristen dame som fortalte at hun kvelden før hadde vært på et herlig møte like i nærheten. Der

hadde de hatt besøk av en sang- og vitnegruppe fra en menighet i Afrika. På mitt spørsmål om hva som var så herlig, så hun på meg med usikkerhet og svarte: «Jo, vet du hva? Når de sang, så var de så begeistret for Jesus at de... de... de nesten begynte å danse!»

Men men, vi får jo bære over med dem, vi som er mer modne og siviliserte kristne. Vi får unnskyldte dem for at de ikke har kommet lengre. De blir nok mer hellige og modne etter hvert de også.

Men si meg, hvem er det egentlig som er umodne? Kanskje det er vi og vår kultur og kristendom som har stengt ute mye av det som har med spontan glede, begeistring og hengivelse i Den Hellige Ånd å gjøre?

Jeg tror vi lurer oss selv når vi, som jeg har opplevd en del ganger, snakker med overbærenhet om fargede kristne som ikke klarer å stå stille når de lovpriser Gud, eller når vi forteller hverandre hvor festlig det er med de små barna som hopper og klapper i hendene. Men Bibelen sier ikke noe om at

FORNYET LOVPRISNING

Fra Kristne i Askim:
En Hær av Almennelige Mennesker

To kassetter med i alt 22 helt nye sanger – fra salmer til moderne rytmer – for kamp, begeistring og tilbedelse. Og et hefte med en del inspirerende tanker om lovprisning, samt tekst og besifring til alle sangene.

Kassettene, kr. 55 pr. stk., og heftet, kr. 30, kan kjøpes sammen eller hver for seg i din kristelige bok- og musikkhandel eller direkte fra

TUSENFRYD FORLAG
Pb. 315, 1801 Askim

dans bare kan aksepteres blant kristne i den tredje verden og at det å klappe i hendene er forbeholdt søndagsskolebarn. Nei, når vi virkelig begynner å se etter, finner vi at dans omtales som en helt naturlig og selvfølgelig ting for dem som lever med Gud og elsker Ham. Dans er for Guds folk! Dans er en ting Gud har gitt oss for at vi kan bruke det sammen med bl.a. sang og musikk for å uttrykke vår begeistring og beundring for Ham og Hans rike, og være et vitnesbyrd for verdens barn!

Når en leser Bibelen, kan en vanskelig unngå å legge merke til hvordan dans flere steder nevnes like naturlig som sang, musikk, latter og jubel. Men hvorfor har vi så kuttet ut nettopp dansen? Sansynligvis er hovedgrunnen den at vi har sett oss blinde på den forfalskningen Satan har gitt verdens barn - dans som er full av synd, begjær og opprør. Og så har vi trukket den konklusjonen at dans er synd, eller i hvert fall tomhet, som dermed ikke hører hjemme i Guds rike. Dans er for verden! Et nærliggende spørsmål blir da hvorfor vi ikke har sluttet å synge og spille også. Det er jo noe Satan har benyttet minst like mye til å føre mennesker bort fra Gud.

Du husker fortellingen om den fortapte sønn? Selv om hovedpoenget er noe helt annet, sier også lignelsen oss noe om Guds forhold til bl.a. dans. Når faren gleder seg over sønnen som vender hjem igjen, eller med andre ord: når Gud gleder seg sammen med sin familie, kaller Han sammen til en fest. Og denne sammenkomsten blir tydeligvis ikke holdt i såkalte verdige former, men er en skikkelig fest med god mat, høylydt musikk og jubeldans. I alle fall kunne lyden høres tydelig et godt stykke fra huset. Og det er Gud selv som ønsker det slik. Han går til og med ut for å prøve å få de av sine barn som ikke vil, til å komme inn og bli med. Legg også merke til at festen skjer i farens eget hjem, dvs. i Guds hus som i dag er menigheten.

Et annet eksempel som viser noe av det samme, finner vi når vi sammenstiller det som sies om kong David i 1 Sam 13,14 og 2

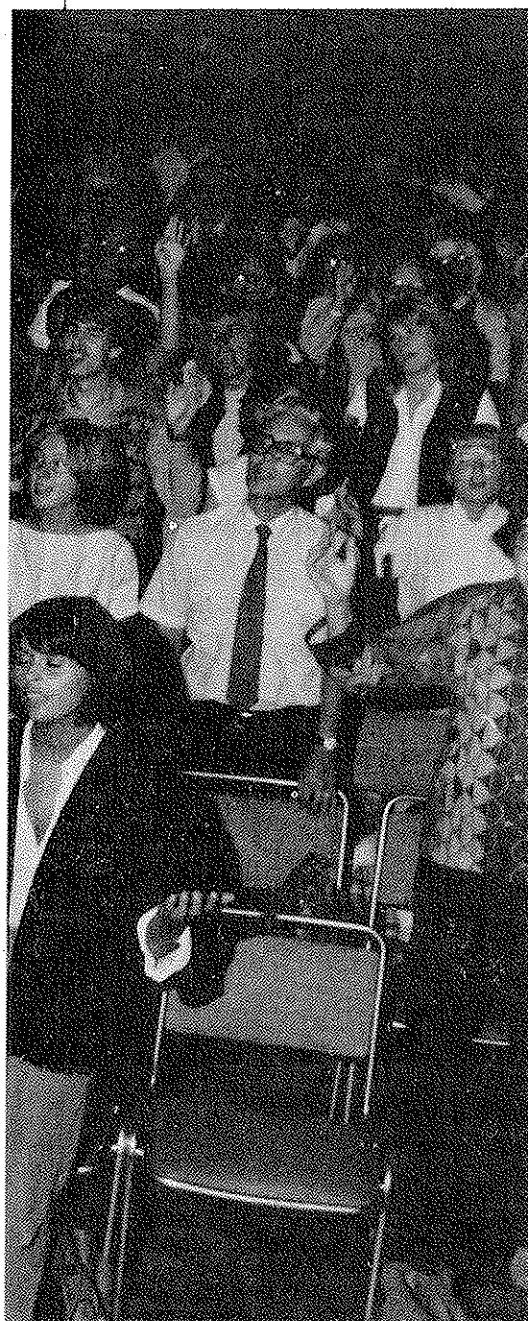
Sam 6,14-16;20-23. Vi ser at David i glede og begeistring hoppet og danset av all kraft for Herren, og at han også får det vitnesbyrd av Gud at han var en mann etter Hans hjerte. Gud satte pris på både det Han så bodde i Davids hjerte og på den måten han levde det ut på. Derimot ser vi at Mikal, Sauls datter, som foraktet og dømte David for det som etter hennes mening var både umoralsk, uverdigg og latterlig, mistet Guds velsignelse over sitt liv.

Dans er altså ikke noe som hører djevelen og denne verden til, men er for Guds barn i Guds rike! Det er vi som virkelig har grunn til å holde gledesfest, for vi er tilgitt, satt fri og har fått del i Guds eget liv. Vi trenger altså å få snudd hele vår tankegang om dans, fest og glede på hodet og innse at dette i sin opprinnelige form tilhører Gud og Hans folk.

Den mest vanlige formen for dans (hvis det er det rette ordet) som vi har erfart, er det jeg vil karakterisere som individuelle, spontane gledes hopp. Alle kan uttrykke begeistring på denne måten - også de som opplever at de har to venstrebein. Til noen få sanger har enkelte øvd inn noe mer strukturert, som ringdans eller lignende, for å understreke innholdet. Men både ringdans, marsj og lignende skjer ofte også spontant i et møte. Faktisk ser jeg ingen prinsipiell forskjell på å marsjere til en kampsang (slik som f.eks. Frelsesarméen gjør det), å hoppe og danse til en gledesang eller å holde hverandre i hendene til en felles tilbedelsessang. Det dreier seg jo hele tiden om å la hele seg uttrykke noe innfor Gud.

Ved noen få anledninger har vi også opplevd hvordan enkelte har en særlig evne til å henlede oppmerksomheten på Gud gjennom dans. På den måten har de åpnet opp for Den Hellige Ånd, så Gud har kunnet tale til mennesker. Jeg kjenner til eksempler fra andre steder hvor mennesker har erkjent sin situasjon uten Gud og har søkt frelse hos Jesus fordi Den Hellige Ånd har talt til dem gjennom dans.

Forts. side 55

RETUR
HVETEKORNET
Postboks 770
3191 HORTEN

Flytter du? Send oss da din gamle,
og nye adresse!

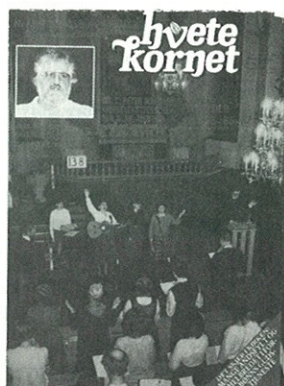
Hvete kornet

Gir Er Virker
Innsikt Ubundet Praktisk

Hvete kornet

bringer reportasjer,
intervjuer og
vitnesbyrd om hva
Gud gjør i dag.

Hvete kornet

vil bundet av Guds
ord og Ånd – tjene
ALT Guds folk –
ubundet av spesielle
organisasjoner og
grupper.

Hvete kornet

gir kraftfull og
praktisk
undervisning
til hjelp for et
rikere liv.

NYTT NUMMER – HVER MÅNED!